

Вилхелм Буш:

Пастор омладине у Есену,
Евангелизатор, проповедник, писац
и аутор многих књига

ИСУС

НАША СУДБИНА

Исус наша судбина – била је то свеобухватна тема коју је пастор Буш одабрао за своје целокупно навештање.



Великом радошћу је деловао као пастор младих у Есену, али као страствени проповедник Еванђеља је непрекидно путовао. Долазили су на хиљаде да га слушају.

Био је уверен да је Еванђеље о Исусу порука од које у свим вековима застаје дах.

Желите ли да чујете ту поруку? Можете! Седните у духу под његову говорницу и ускоро ћете знати: „Исус наша судбина!“ то је свеобухватна тема света али и нашег живота.

Наслов оригинала: JESUS UNSER SCHICKSAL
Aussaat- und Schriftenmissions-Verlag GmbH,
Neukirchen Vluyn

Copyright за српско издање:
Christliche Literatur-Verbreitung e.V. 1995.
С немачког превела: Рут Лехотски
Прелом: ББЦ "ЛОГОС" Нови Сад

САДРЖАЈ

Предговор	6
Бог да, али чему Исус?	7
За шта живим?	22
Немам времена?	35
Пажња! Опасно по живот!	49
Шта да чинимо?	64
Зашто Бог ћути?	78
Наше право на љубав!	92
Може ли човек да разговара с Богом?	106
Како да живим без вере?	118
Како да живим свој живот, ако ме стално прате кривица и пропусти?	133
Како да изађем на крај са животом, када ми други иду на живце?	148
Све се мора променити, али како?	160
Без мене!	174
Постоји ли сигурност у религији?	185
Да ли је хришћанство приватна ствар?	200
Када ће бити смак света?	216
Каква је корист од живота с Богом?	234

Предговор

”Исус наша судбина” – била је главна тема коју је пастор Буш изабрао за велику евангелизацију коју је 1938. године одржао у Есену, Немачка.

Био је одушевљени омладински пастор у Есену, али као страствени проповедник Еванђеља, веома често је путовао. У небројеним предавањима позивао је људе Исусу. То је чинио како у граду, тако и на селу, на истоку и западу, у Европи и широм света.

Како се само радовао када су људи масовно долазили да слушају његову поруку! Био је уверен да је Еванђеље Исуса Христа највеличанственија порука свих времена.

Долазило је на хиљаде људи да га слуша. А ипак, као прави душебрижник, био је у разговору увек сам с појединцем. То је било оно изузетно у његовом навештавању. Нека оним што је снимано на магнетофонским тракама поново проговори. Био је весник Исуса Христа, распетог и васкрслог.

”Исус наша судбина” била је главна тема читавог његовог навештавања. Желите ли и ви да чујете ту поруку? Можете! У духу се сместите под његову проповедаоницу и ускоро ћете знати да је ”Исус наша судбина” главна тема света, као и нашег живота.

Карл-Хајнц Еринг
(*Karl-Heinz Ehring*)

Бог да, али чему Исус?

Видите, стари пастор као што сам ја, који је целог свог живота деловао у велеграду, током година слуша стално једне те исте крилатице. Једна гласи: "Како Бог све то допушта?" А друга: "Каин и Авељ били су браћа. Каин је убио Авеља. Одакле Каину његова жена?" Једна од најомиљенијих крилатица је ова: "Господине пасторе, ви непрекидно говорите о том Исусу. Та, то је фанатично. Зар није свеједно шта нам служи као религија? Главно је да имамо страхопоштовање пред нечим вишим и невидљивим".

Сасвим разумно, зар не? Исто то рекао је и мој велики земљак Гете (*Goethe*), који је такође био из Франкфурта: "Битно је осећање, док је име пролазно... Говорили ми Алах, Буда, судбина или "више биће", сасвим је свеједно. Главно је да уопште имамо неку веру. Фанатично је ако то желимо прецизирати". Тако мисли педесет одсто свих вас, зар не? Још увек видим пред собом ону стару госпођу, која ми је изјавила: "О, господине свештениче, увек ви с вашим вечитим говором о Исусу! Зар није сам Исус рекао: 'У кући мога Оца има много станова!' Тамо сви имају места!" Е, моји пријатељи, то је веома велика превара!

Био сам једном на берлинском аеродрому "Темпелхоф". Наравно, пре него што смо ушли у авион, морали смо проћи пасошку контролу. Испред мене био је огроман господин, још га увек видим пред собом, права грдосија, с огромним путним покривачем под руком, ужурбано пружа службенику свој пасош. Тада овај рече: "Тренутак, молим! Истекла је важност вашег пасоша!" А господин одврати: "Ма, не будите ситничар. Главно је да имам пасош!" "Неее!", одговори чиновник чврсто и одређено: "Главно је да имате пасош који важи!"

Исто тако је с вером. Не одлучује то да ли уопште имам неку веру. Свако у нешто верује. Недавно ми неко рече: "Верујем да килограм говедине даје добру супу". И то је некаква вера, плитка додуше, али – знате већ! Није важно да ли имамо било какву веру, већ да имамо праву веру, веру с којом можемо живети када се све у животу смрачи, која даје чврст ослонац и у великим искушењима, веру с којом можемо и умрети. Умирање је велики тест исправности наше вере! Постоји само једна права вера којом је могуће исправно живети и исправно умрети – то је вера у Господа Исуса Христа, Божијег Сина.

Сам Исус је рекао: "У кући мога Оца има много станова". Али, до тих Божијих станова постоје само једна врата: "Ја сам врата! Ко улази кроз мене, спашће се!"

Исус је – врата! Да, знам, људи не желе да то чују. О Богу је могуће сатима дискутовати. Неко представља себи Бога не један, а неко, опет, на други начин. Али, Исус није предмет дискусије. А кажем вам, само вера у Исуса, Божијег Сина, јесте спасоносна вера, која избавља и с којом је могуће живети и умрети.

Колико се ова вера неким људима чини смешном нека покаже један мали доживљај. Будите слободни и насмејте се, ако то желите. Пре неколико година пролазим улицама Есена. Крај пута стоје два мушкарца, по свему судећи рудари. Када сам дошао до њих, један ме поздравља: "Добар дан, пасторе!" Приступим му: "Зар се познајемо?" Човек се насмеја и објашњава свом пријатељу: "То је пастор Буш! Добар је он момак!" "Хвала!", кажем ја, а он наставља: "На жалост, мало је ћакнут!" "Шта сам!? Ћакнут?" Овај настави: "Стварно, пастор је у реду! Само, увек говори о Исусу!" "Човече, та то није лудост! За сто година бићете у вечности, а тамо све зависи од тога да ли сте упознали Исуса. По њему се одлучује хоћете ли у пакао или у небо. Реците,

познајете ли Исуса?" "Ето, видиш, већ је почео!" – обраћа се човек свом пријатељу.

И сада ћу почети о томе! Постоји једна реченица у Библији. Њу бих желео да ставим на почетак, а она гласи: "Ко има Божијег Сина, има живот!" Ви сте на веронауци некада учили о Исусу, али ви га немате. "Ко има Божијег Сина", чујете ли оно "има", "тај има живот овде и у вечности!" "Ко нема Божијег Сина, нема живота!" То каже Божија реч! Сигурно знате изреку: "Ко има, има!" Управо то мисли и ова библијска реченица. Просто бих желео да вас наговорим – вас ради! – да примите Исуса и да му предате свој живот. Јер, без њега, једног ли живота!

И сада ћу вам рећи зашто је тај Исус 'све у свему и зашто је вера у Исуса једино исправна. Али, дозволите да то кажем сасвим лично. Желим, наиме, да вам кажем зашто ја морам имати Исуса и зашто у њега верујем!

1. Исус је Божија објава

Када ми неко каже: верујем у Бога, али чему Исус, онда му одговарам: Глупости, Бог је скривени Бог. Без Исуса ништа не бисмо знали о Богу.

Истина, људи могу себи да направе неког бога, рецимо "драгог бога", који ниједног поштеног Немца неће оставити на цедилу ако на дан попије пет чаша пива. Али, то није Бог! Алах, Буда – то су пројекције наших жеља. Али, Бог? Без Исуса ништа не знамо о Богу. Исус је Божија објава. У Исусу је Бог дошао к нама.

Да вам то сликовито објасним. Представите себи један густо зид магле. Иза тог зида магле је скривени Бог. Но, људи не могу да живе без њега. Почињу да га траже. Покушавају да продру у зид магле, а то су настојања религија. Све религије су трагање човека за Богом. А све религије имају нешто заједничко, а то је да су залутале у магли. Нису пронашле Бога.

Бог је скривени Бог. То је схватио један човек, звао се Исаија, па је завапио из свег срца: "Господе, не можемо доћи к теби. О, како би било да раскинеш тај зид магле и да дођеш к нама!" И, замислите, Бог је чуо тај крик! Разбио је зид магле и дошао к нама – у Исусу. Када су анђели на Бетлехемском пољу певали у хору: "Данас вам се родио Спаситељ. Слава Богу на висини!", тада је Бог дошао к нама. А Исус сада говори: "Ко види мене, види Оца".

Без Исуса ништа не бисмо знали о Богу. Он је једино место где са сигурношћу могу да сазнам нешто о Богу. Како је само могуће да неко каже: ја могу и без Исуса да изађем на крај!!

Све ово морам да кажем веома кратко. Много тога изостављам. А могао бих толико да вам говорим о Исусу. Сада вам могу набројати само најважније одговоре на питање: чему Исус?

2. Исус је спасоносна Божија љубав

Да вам објасним. Пре извесног времена разговарао сам с једним новинаром, који ме је интервјуисао. Питао ме је: "Зашто ви, заправо, држите оваква предавања?" Одговорио сам: "Држим их јер се плашим да ће људи отићи у пакао". Насмејао се и одговорио: "Нема пакла". Узвратио сам му: "Сачекајте само. За сто година знаћете да ли сте били у праву ви или Божија реч. Реците ми, да ли сте некада осећали страх пред Богом?" "Не! Та, нико не може да се плаши драгог бога!" Рекох му: "Баш сте неупућени. Ко макар мало зна о Богу, мора схватити да не постоји ништа страшније од светог и праведног Бога, судије наших греха. Зар мислите да он ћути на ваше грехе? Ви говорите о неком "драгом богу". Библија тако не говори. Напротив, Библија каже: "Страшно је пасти у руке Бога живог!"

Да ли сте осетили страх од Бога? Ако нисте, онда уопште још нисте почели да сагледавате читаву стварност светог Бога и вашег грешног живота. Но, када будете почели да се бојите Бога, питаћете: како могу опстати пред Богом? Мислим да је највећа глупост нашег времена да се више не плашимо Божијег гнева. Штавише, знак је ужасне отупелости када неки народ више не схвата озбиљно живога Бога и његов гнев због греха.

Професор Карл Хајм (*Karl Heim*) причао је како је на свом путовању у Кину стигао у Пекинг. Водили су га на неко брдо. На самом врху налазио се "жртвеник неба". Објаснише му да је за време "ноћи измирења" брдо претрпано стотинама хиљада људи, који носе своје лампионе. Тада се пење и цар, јер Кином је тада владао цар, и приноси жртву помирницу за свој народ. Професор Хајм је наставио: "Ови незнабошци наслућивали су нешто о Божијем гневу и да је човеку потребно измирење".

А образовани човек средње Европе мисли да може говорити о неком "драгом богу", који би, наводно, био срећан ако људи послушно плаћају свој црквени порез! Почнимо радије поново да се бојимо Бога! Сви смо сагрешили, зар не? Ви нисте!? Наравно да јесте.

Када поново будемо научили бојати се Бога, питаћемо: где је избављење пред Божијим гневом? Где је избављење? И онда ћемо схватити: Исус је спасоносна Божија љубав! "Бог хоће да се сви људи спасу". Али, он не може да буде неправедан, не може да ћути на грех. Зато је и дао свог Сина – за спасење, за измирење.

Придружите ми се на путу за Јерусалим. Пред градом се налази брежуљак. Видимо хиљаде људи. А над главама свих тих људи надвијају се три крста. Човек на левом је грешник, попут нас. И онај на десном крсту. Али, погледајте човека у средини, оног с трновом круном, Сина живога Бога.

О, главо крунисана, којој се ругао свет!
О, главо пуна рана, а на њој трнов сплет!

Зашто он тамо виси? Овај крст је Божији жртвеник. А Исус је Божије јагње, које је понело грехе света, да нас измири с Богом.

Видите, док год нисте нашли Исуса, стојите под Божијим гневом, па макар то и не примећивали, макар то и порицали. Божији мир има само онај ко је дошао Исусу. "Казна беше на њему, мира нашег ради!"

Да вам испричам још један пример. За време првог светског рата био сам артиљерац. Имали смо топове са заштитним штитовима. Једном смо, без пешадије, били у првим бојним редовима. И онда је дошао напад тенкова. Пешадијски меци тукли су по нашим штитовима попут града. Но, били смо јаки, јер смо иза штитова били заштићени. Тада сам помислио: када бих само руку пружио изван штита прорешетали би ме и био бих изгубљен. Али, иза штита сам сигуран!

И видите, то ми је постао Исус. Знам, без Исуса пропадам на Божијем суду. Без Исуса немам ни мира, ни срећу, макар чинио шта год хоћу. Без Исуса не могу да умрем, а да ме не прогања самртни страх. Без Исуса путујем у вечну пропаст. Постоји вечна пропаст! Сачекајте само! Али, ако стојим иза Исусовог крста, заштићен сам као иза неког заклона. И онда знам: он је мој Измиритељ, он је мој Избавитељ, Исус је спасоносна Божија љубав!

Чујте, Бог хоће да се сви људи спасу. Зато је дао свог Сина – за спасење, за измирење. И за вас! И не дајте себи мира све док не примите тај Божији мир, док не будете спасени.

Чему Исус?

3. Једино Исус излази на крај с највећим проблемом нашега живота

Да ли знате који је највећи проблем нашег живота? Ах, старији, наравно, мисле на своју жуч, или на бубреге, или на оно што их управо сада боли. Страшни проблеми! Код младих то је девојка или момак. Свако има свој проблем. Али, верујте ми, највећи проблем нашег живота је наша кривица пред Богом!

Годинама сам радио као омладински пастор. И увек сам био у потрази за новим сликама, како бих младима што боље објаснио. Да вам опишем једну од тих слика. Рекао сам: Замислите да, по природи, око врата имате неки гвоздени обруч. И сваки пут када грешите прикује се за тај обруч једна карика. Имате прљаве мисли – једна карика. Безобразни сте према својој мајци – још једна карика у ланцу. Лоше сте говорили о другим људима – још једна карика. Дан без молитве, као да Бога нема – још једна карика. Непоштење, лаж – још једна карика.

Замислите, колики је ланац који вучемо за собом! Схватате, то је наша кривица! Тако стваран је наш грех пред Богом, макар нико и не видео тај ланац. Огроман је! И тако га теглимо за собом. Често се питам зашто људи, заправо, нису истински весели и срећни? Не могу да буду срећни. Не могу, јер свуда за собом вуку ланац кривице. А њега не може да скине ниједан свештеник, ниједан пастор, ниједан анђео. Ни Бог га не може уклонити, јер је праведан, јер ”шта човек посеје, то ће и пожњети!”

Али, ево Исуса! Он је је једини који може да изађе на крај с највећим проблемом нашега живота. Он је умро за моју кривицу. Исплатио ју је када је умро на крсту. Зато може да ми скине ланац кривице. Он је једини који то може!

Да вам причам из сопственог искуства. Просто вас ослобађа сазнање: имам опроштење својих греха! То је

највеће ослобођење мога живота, а тек у смрти! Замислите ви старији: умрети а имати опроштење греха! А замислите, отићи у вечност а са собом носити сву своју кривицу! Ужасно!

Познајем људе који су читавог свог живота говорили: "Добар сам. У праву сам". А онда умиру и пуштају последњу руку и откривају: брод мога живота плови по мрачној реци вечности у сусрет Богу. А ништа не могу понети: ни кућицу, ни конто у банци, ни штедну књижицу – само своју кривицу. И тако плове пред Бога. Ужасно! То је умирање људи! А ако кажете: "Па, тако умиру сви", онда сви тако умиру. Али не мора тако да буде. Исус даје опроштење греха. Већ сада, у овом животу, то је највеће ослобођење које постоји!

Био сам младић, имао сам 18 година, када сам сазнао шта значи имати опроштење греха. Ланац је спао. Грех је опроштен. То је реч живота за измучену душу. Да, греси су опроштени у Исусовом имену. Како бих желео да и ви то доживите! Дођите Исусу! Данас. Он вас чека. И реците му: "Господе, читав мој живот је упропашћен. Пун је кривице. Увек сам то прећуткивао и о себи сам говорио само добро. Али, сада све то стављам пред тебе. Сада хоћу да верујем да твоја крв брише моје грехе". Дивна је то ствар – опроштење греха!

У 17. веку у Енглеској је живео човек по имену Бањан (*Bunyan*). Бањан је ради своје вере годинама чамио у затвору. Тога је било у свим вековима. Поред Божије воље, затвори су оно најстабилније у људском друштву. И тамо, у затвору, тај Бањан је написао једну предивну књигу, која је и данас актуелна. Он, наиме, описује живот хришћанина у слици веома опасног, пустоловног путовања. А почиње овако: неки човек живи у граду Свет. Одједном га обузима немир и он отприлике овако реагује: "Нешто није у реду, немам мира, несрећан сам! Морам изаћи из овог града". Разго-

вара са својом женом, а она му објашњава: "Нервозан си. Треба ти одмор". Али, ништа не помаже, немир остаје. И једнога дана примећује: "Ништа ми не помаже. Морам отићи из овог града". И онда бежи. При поласку примећује да на леђима носи неки терет. Хоће да га скине, али не може да га се реши. Што даље путује, терет постаје све тежи. До тада га није ни примећивао. Био му је као природни део живота. Али, како се удаљавао од града Свет, терет је постајао све већи и тежи. Коначно га је толико притискао да је једва напредовао. На крају се тешком муком пењао планинском стазом. Даље не може с теретом. Изненада, иза окуке, пред њим се појави крст. Скоро без свести пада у подножје крста, држи га се и подиже поглед. Истог тренутка осећа како се терет сдваја од њега и с великом буком стрпоштава у провалију.

То је предивна слика онога шта човек доживи крај крста Исуса Христа.

"Угледах Божије јагње у духу,
мотрећи како за мене проли крв висећи на крсту.
Пун стида морам признати да два чуда видех ту:
Исусову љубав велику и греха кривицу сву".

Опроштење греха. Исус је за мене платио. Раскован је ланац греха у који сам био окован. Ослобођен сам терета. То поклања само Исус – опроштење греха!

Чему Исус!? Морам још нешто да вам кажем: зашто верујемо у Исуса.

4. Исус је добри пастир

Сигурно сте већ сви у свом животу доживели колико човек може бити усамљен и колико је живот празан, па изненада осећате: "Нешто ми недостаје, али не знам шта". Ево, рећи ћу вам: недостаје вам живи Спаситељ!

Управо сам вам испричао да је Исус умро на крсту да би исплатио наш дуг. Запамтите ову реченицу:

”Казна беше на њему нашега мира ради”. И онда су га положили у гроб, у пећину. На отвор је наваљен огроман камен. А да би био сасвим сигуран, римски намесник је гроб запечатио и поставио стражу, римске легионаре. Замишљам да је међу њима било силних момака, који су се већ борили у земљама широм света: у Галији (данашњој Француској), Германији (данашња Немачка), у Азији и Африци. Били су то момци прекривени ожиљцима. Ето, баш они тамо стоје у освет трећег дана. У левој руци штит, а у десној копље, док им је на глави шлем. Римски легионар чека. Поуздан је. А изненада је светли дан. Библија каже: ”Анђео сиђе с неба и одвали камен”. Исус излази из гроба! То је толико величанствено, да су војници пали у несвест. Неколико сати касније Исус се јавља некој јадној девојци. Библија о њој говори да је раније била опседнута са седам демона, а Исус их је истерао из ње. Девојка плаче. Исус јој прилази, али девојка не пада у несвест. Напротив, радује се препознавши васкрслог Господа Исуса. Каже: ”Учитељу!” Утешена је, јер зна да Исус, добри пастир, живи! ”Он је код мене!”

Видите, зато желим да имам Исуса. Потребан ми је неко чију руку могу да држим. Живот ме је бацао у јако велике дубине. Ради своје вере чамио сам у нацистичким затворима и било је часова када сам мислио: само још један корак и почеће мрачно царство лудила одакле нема повратка. А онда је дошао Исус и све је било добро. Ја вам то могу посведочити.

Једне вечери у затвору је беснео прави пакао. Управо су довели транспорт људи, који су требали да наставе пут за концентрациони логор. Људи без икакве наде, делом криминалци, делом недужни људи – Јевреји. Све их је те суботе захватио очај и сви су почели да урличу. Не можете то себи ни замислити: пуна кућа ћелија пуних очаја! Све грми од ужасних крикова.

Мислите, зидови ће се срушити, таваница ће експлодирати. Стражари су нервозни, пуцају у таваницу, трче, батинају. А ја седим у својој ћелији и мислим: тако ће бити у паклу. То је немогуће описати. У том тренутку дође ми на ум мисао: Исус! Он је ту! Заиста вам причам оно што сам лично доживео. И тада сам тихо, сасвим тихо говорио у својој ћелији: Исус! Исус! Исус! Током три минута све се стишало. Разумете ли? Позвао сам га. Нико жив то није чуо, само он, али су демони морали да беже. Тада сам запевао, иако је то било строго забрањено. Гласно сам певао: "Исусе, сунце моје, пред којим бежи мрак. Исусе, снаго моја, ти си ми свагда драг. Кад тебе само имам, све друго ми је прах. Цар тако богат није, као што сам богат ја". Слушали су сви затвореници. Стражари ни речи нису рекли што сам гласно певао. "Нека се свет тресе и невреме бесни, Исус је крај мене". Пријатељи моји, знате, тада сам осетио шта значи имати живог Спаситеља.

Мораћемо сви ми, о томе сам већ говорио, да прођемо велику невољу, невољу умирања. Неко ми је једном пребацио: "Ви свештеници увек само плашите људе смрћу". Одговарао сам да ја и не морам да их плашим, јер се ионако сви плашимо смрти. А знате, тада – у смрти, држати руку доброг пастира је предивно. Људи ми кажу, а то је тачно, како се данашњи човек мање плаши смрти. Више се плаши живота. Живот је страхан, страшнији од умирања! О, моји пријатељи, постоји Спаситељ и у животу!

Да вам испричам причу коју сам већ много пута понављао. Невероватна је, али истинита. У Есену упознао сам човека, индустријалца, знате, једног правог веселјака. "Врло сте љубазни, господине свештениче, што децу учите добру. Узмите ових сто марака за ваш рад". А ја рекох: "А ви сами?" "Не, не, господине свештениче, знате, ја имам свој сопствени поглед на

свет”... Схватате, добар момак, али удаљен од Бога као што је Месец удаљен од звезда. Једног дана обављао сам венчање. У цркви је често веома суморно, јер је огромна и пушта. Долазе младенци и, можда, једно десетак људи. Седе помало изгубљено у тој огромној цркви. А мој индустријалац – кум! Јадничак. Просто ми га је било жао. На себи је имао елегантан фрак и цилиндар. Није знао како треба да се понаша у цркви. Могло се скоро приметити како себе пита: Морам ли сада да клекнем? Да се прекрстим? Шта је, заправо, исправно? Па, мало сам му помогао. Прво сам му скинуо цилиндар и ставио га на страну. Онда смо певали. О томе није имао појма, али је отварао уста као да пева. Можете ли замислити тог господина који је као скројен за овај свет! И онда се догодило нешто веома необично. Невеста је била учитељица веронауке. Тако је за њено венчање на галерији певало тридесетак девојчица. Својим слатким гласовима певале су песму: ”Овчица сам Спаса мог, добротвора великог. Радујем се свом пастиру”... Изненада видим како се нешто дешава с тим човеком. Да ли му је позлило? Некако се скупио, рукама је покрио лице и дрхти. Говорим себи: нешто му се догодило. Мораћу позвати хитну помоћ. Али, тада сам схватио да човек плаче, плаче неутешно над ”мојим пастиром, од ког добра сва извиру”, како су деца певала. ”Он ме љуби, он ме зна, чак и моје име зна. Штап је његов кротак, благ, ослон мени увек драг. Исус мени пашу спрема”... А ту седи човек, велики индустријалац, и плаче! И одједном ми је било јасно шта се догађа. Човек је схватио: ”Ова деца имају нешто што ја немам. Имају доброг пастира, а ја сам усамљен, изгубљен човек”.

Ви мушкарци и ви жене, у животу не можете постићи више него што су ова деца исказала. Признајте: ”Радујем се што припадам Исусу Христу.

Радујем се што имам доброг пастира”. Видите, нико не може да постигне више! Постарајте се да и ви то можете рећи! Зашто верујем у Исуса? Зато што је он добри пастир, најбољи пријатељ, живи Спаситељ.

• Чему Исус? Да вам кажем још нешто:

5. Исус је кнез живота

Пре много година камповали смо у чешким шумама. Како су моји дечаци-штићеници отпутовали, чекао сам још један дан на превоз. Преноћио сам у једном ловачком дворцу, који је некада припадао неком краљу. Сада је у њему становао још само шумар. Кућа је била напола у рушевинама, а није било ни струје. Али, у огромној дневној соби у отвореном камину горела је ватра. Поставили су ми петролејску лампу и пожелели лаку ноћ! Напољу је беснело невреме. Киша је кроз борове лила око куће. Знате, право место за пустоловну, разбојничку причу. А код себе нисам имао баш ништа за читање. На полици изнад камина открио сам неку свешчицу. Читао сам је при светлу петролејке. Тако нешто стравично никада нисам прочитао. У том тексту неки лекар је искалио сав свој бес против смрти. Читао сам: ”О, ти Смрти, непријатељу човечанства! Недељу дана сам се борио за један људски живот. Управо кад помислих да сам човека ишчупао, појавила си се из кревета, церекајући се, шчепала га и све је било узалуд – ти долазиш својом кошчатом руком. О ти, варалицо, Смрти, ти непријатељу!” Страница за страницом, сама мржња против смрти. И онда је следило оно најстрашније: ”Ти Смрти, ти тачко, ти ускличнице!” Наставио је дословно: ”Проклета била. Да си бар ускличник! Али, док те гледам, мењаш се у упитник. И питам се да ли је смрт крај или није крај? Шта следи иза смрти? Смрти, прости упитнице!”

И, ето, ја вам могу рећи да смрћу није све завршено! Исус, који је с тим био упознат, рекао је: "Пут је широк који води у пропаст, а пут је узан који води у живот". Али ОВДЕ се баца коцка! О, колико се радујем да имам Спаситеља који већ овде даје живот, који је сам живот и који води у вечни живот. Зато га тако радо и одушевљено навештавам.

У првом светском рату недељама сам био стационаран код Вердуна (Француска), где су беснеле најжешће борбе. Између линија леш преко леша. До краја живота нећу се ослободити тог мириса лешева. И увек када видим неки споменик у част палим борцима и прочитам: "Пали су за отаџбину", осећам мирис Вердуна, смрад лешева. Када помислим да за сто година нико од нас неће живети, запљускује ме тај задах смрти. Зар га и ви не осећате?

А у овом свету смрти постоји неко ко је васкрснуо из мртвих. Он говори: "Ја живим, и ви ћете живети! Верујте у мене! Дођите к мени! Обратите се к мени! Постаните моја својина!" Како је уопште могуће живети на овом свету смрти без тог Спаситеља, који јесте живот и који води у вечни живот!?

Ових дана читао сам неко старо писмо. Прештампао га је професор др Карл Хајм. Ради се о писму војника-хришћанина, који је погинуо у првом светском рату у Русији. Отприлике овако је писао: "Свуда око нас је ужасно! Када звижде меци и гранате, хвата нас паника. А зима! И снег! Стравично. Али, ја се не плашим. Погинем ли, биће то дивно – једним скоком сам у слави. Тада ће занемети бура и видећу свог Господа лицем у лице. Обузеће ме његов сјај. Немам ништа против да погинем!" Убрзо након тога је заиста погинуо. Док сам читао писмо, морао сам да помислим како је необично да се млад човек не плаши смрти само зато што познаје Исуса.

Да, Исус је кнез живота. А он даје својима сигурну наду у вечни живот.

Био сам на великом црквеном сабору у Лајпцигу (*Leipzig*). Приређен је пријем у градској кући и том приликом одјекивали су говори, онакви да никоме "не станеш на жуљ". Хајнрих Гисен (*Heinrich Giesen*), тадашњи секретар Евангеличке цркве, одржао је завршну реч. Никада нећу заборавити како је устао и рекао: "Господо, питате нас какви смо ми то људи. Да вам на то одговорим једном реченицом. Ми смо људи који се моле: 'Драги Боже, учини ме верним да дођем у небо'". Затим је сео. Било је просто језиво како су људи одједном били потресени.

За време тридесетогодишњег рата песник Паул Герхард певао је песму:

"Макар ћу сада живети на овом свету ту,
Ипак не мислим остати у своме шатору.
Путујем својим путем у сусрет домовини,
Где ће ме у вечности мој Отац утешити".

Дозволите ми да вам пожелим да и ви светом прођете овако.

Чему Исус? Све зависи од тога да ли ћете га упознати.

За шта живим?

Најважније питање јесте: за шта живим? Или, чему живим на овом свету? Или, шта је смисао мога живота?

Једног дана у Есену узбуђено ме је позвао један индустријалац. "Господине свештениче, дођите!" Јурнем тамо. Дочекао ме је речима: "Мој син се убио". Познавао сам младића. Био је студент, имао је све што му је срце желело, био је здрав, леп као слика, како се то каже, млад и богат. Одавно је имао свој аутомобил. Није био умешан у глупе ствари или догађаје. А тај млади човек је прострелио себи метак кроз уста. Остадио је опроштајно писмо. Читао сам: "Не видим никакав смисао да и даље живим. Скратићу себи живот. Мој живот је без смисла!" Потресно!

Видите, питање о смислу живота је тако необично важно. А важно је због тога, јер имамо само један, једини живот. Да ли сте некада размишљали о томе шта то значи да имате само један, једини живот?

У школи баш нисам био неки математичар. Учитељ једноставно није схватао моја решења. И када бих, коначно, завршио задатак, понекад би, никако не схватајући моју обдареност за необична решења, целу моју свеску замазао црвеним мастилом. Био је то ужасан призор. Али, ја бих своју замазану свеску одложио и купио нову, лепу, чисту. Тако сам могао почети испочетка. Када би бар човек могао то да уради са својим животом. Верујте ми, милиони људи на самрти мисле: Ах, бар да могу почети испочетка! Све бих другачије радио и урадио! Школску свеску можете заменити новом и да почнете испочетка, али то не можете и са животом. Имамо само један, једини живот. Страшно је када знамо да смо га забрљали, да смо погрешно живели. Имамо само један живот. Ако смо га проиграли,

проиграли смо га за сву вечност. Због тога је тако смртно озбиљно оно што ћу вам сада рећи.

Јутрос је испред мог хотела прошло велико крдо крава. Пошто сам се управо бавио својим предавањем, помислих: како су те краве срећне. Уопште не морају да размишљају зашто су ту на свету. Ствар је тако јасна: дати млеко и на крају говедину. Видите, животиња не мора да размишља о смислу живота. По томе се човек разликује од њих. Оно што је ужасно јесте то што безброј људи живи и на крају умире, а никада се нису упитали: чему стварно живим. Не разликују се од животиње. Видите, граница је веома близу. Човека човеком чини то што се пита: Чему постојим? Зашто сам човек? Чему живим?

1. Површни и непромишљени одговори

Пријатељи моји, постоји веома много површних и непромишљених одговора на питање: чему живим? Пре много година неко ми је истовремено дао одговор на сва та непромишљена питања. Било је то 1936. године, дакле, усред Хитлеровог царства. Студенти из Минстера (*Münster*) замолили су ме да говорим о теми: Шта је смисао живота? Одмах на почетку рекли су ми да не желе неко предавање, већ желе о тој теми да дискутују. "Добро, рекох, крените. Шта је смисао мога живота? Чему живим?"

Као што сам рекао, дискусија се водила у нацистичкој Немачкој. Одмах је један устао и изјавио: "Ја постојим за свој народ. То је као да сам лист на дрвету. Лист не значи ништа, дрво је све. Ја постојим за свој народ!" На то одговорих: "Лепо. А чему постоји дрво, чему постоји народ?" Пауза. Није знао. Разумете ли, није одговорио на прво питање. Једноставно, ставио га је на страну. И онда сам им рекао: "Драги моји, не смете да дајете одговоре који само одгађају питање. Тако га само стављате у други план!"

Па, шта је смисао мога живота? Чему живим? – упитао сам их поново. Устао је други и изјавио: ”Постојим зато да извршавам своју дужност!” ”Човече, кажем ја, па у томе је ствар. Па, шта је моја дужност? Ја сматрам да ми је дужност да вам говорим Божију реч. Матилда Лудендорф сматра својом дужношћу да пориче Бога. А шта је то дужност?” Једном ми је високи чиновник рекао: ”Господине свештениче, у поверењу, целог дана потписујем документа, али ако би и сва изгорела, свет би се и даље кретао. Заправо патим што радим тако бесмислени посао. Шта је дужност? Хиљаде есесоваца је за време Трећег рајха убило стотине хиљада људи. А када су их пред судом испитивали, тврдили су да су добили заповест и само су обављали своју дужност за представнике власти и цркве. Зар верујете да је дужност људи да убијају друге људе!? Рекао сам студентима: Управо је у томе ствар – шта је моја дужност? Ко уме да ми одговори? Ето, опет смо се насанкали.

Млада господа се замислила. Тада је устао још један и поносно изјавио: ”Потичем из племићке породице. Могу да следим своје претке све до шеснаест генерација уназад. Читав низ предака. Зар није вредно и животни смисао, и садржај живота и животни задатак да достојно наставим породичну лозу?” Једино што сам могао да одговорим било је: ”Човече, ако човек не зна чему је живело шеснаест генерација, онда је сигурно да им не вреди додавати ни седамнаесту”.

Схватате ли? Тако много има површних и непромишљених одговора. Често се у нашим новинама виде смртовнице, у којима можемо прочитати стравичну реченицу: ”Цео живот ти је био рад. Никада ниси мислио на себе. Живео си само за своје. То ти је била највиша дужност”. Познајете ли такву изреку? Сваки пут када је читам пукне ми филм и онда помислим да је то смртовница за коња! Зар не? Коњ има да ради!

Мислим да човек не живи на свету само зато да ринта. Та, то би било јадно. "Само посао ми је живот". То је језиво. Не, то није смисао нашег живота!

Јавио се један други студент: "Видите, хоћу да будем лекар. А када будем спасавао људске животе, зар то неће бити најлепши животни смисао?" Одвратих: "Лепо, али ако не знате чему човек живи, онда нема смисла да се спасе људски живот. Онда боље дајте човеку иглу, па да умре". Молим вас да ме право разумете. Немојте сада свуда причати како сам рекао да треба људима ињекцијом помоћи да умру. Хоћу да кажем да то није последњи одговор на наше питање о смислу живота.

Потресено сам схватио да ти студенти, па чак и образовани свет наших дана животари, не знајући разлог свога постојања на свету.

Успут да додам: можда се мало љутите због начина на који говорим. Наравно, умет ја да правим и сложене реченице, с много страних речи, али тада бисте сигурно за пола сата заспали. Пошто се тога страховито плашим, радије говорим онако како се и на улици говори. Јасно? Хвала.

Видите, када сте једном све то сами прошли, говорио сам већ о томе, закључујете као ови студенти у Минстеру: "Живот уопште нема неког дубљег смисла. Пука је случајност што сам се родио. Иза свега нема никаквог смисла. И зато би било најбоље да уживамо живот колико можемо". Можда је највећа напаст човека када му главом прође мисао: Мој живот је бесмислен. Нема никаквог смисла. Да се моји родитељи нису узели, не бих био зачет и не бих се родио. Пука је случајност да постојим. У бити мој живот је сасвим бесмислен. Онај ко живи тешким животом, у трен ока је близу самоубиства: "Чему да наставим живот, кад је ионако све пука случајност и бесмисао. Боље, онда, свршити с тим". Знате ли да је број самоубистава већи

од броја жртава у саобраћају? То је потребна демонстрација нашега времена – више не видимо смисао у животу!

Често сам разговарао с људима који су ми се пожалили: ”Живот је тако бесмислен. Бацићу га – или забавом и уживањима, или самоубиством”. Онда сам их упитао: ”А када би, ипак, имао смисла, а ви сте живели као да га нема!? Како бисте изгледали на крају?”

У Библији пише једна реченица од које вас пролази језа. Она гласи: ”Човеку је дато да једном умре, а затим долази Божији суд”. Видите, морамо да знамо ову реч из Библије, па да се озбиљно упитамо чему живимо? Та, не можемо једноставно умрети и доћи Богу на суд, а промашили смо смисао живота! Је ли јасно питање? Добро, онда ћу продужити корак даље.

2. Ко може да ми одговори?

Ко може, за име света, да ми одговори на питање чему живим? Црква? Не! Свештеник? Не! У истом је положају као и ви. Професори? Не! Филозофи? Ни они не могу да одговоре на питање чему живим? То може само један. Само један може да нам каже чему живимо. Онај, наиме, ко нас је позвао у живот, ко нас је створио – Бог!

Дозволите ми да наведем један помало неразуман пример. Једног дана долазим у неки стан. Тамо момак рукује неким жицама и лампицама. А ја га питам: ”Човече, је л’ ти то градиш неку паклену машину? Шта ће то бити?” Он ми је све објаснио. Но, морам признати, нисам га разумео. Али, морао сам да мислим: Нико се у то не разумје осим онога ко то гради. Само он може рећи чему то служи.

Тако је то и с нашим животом. Само онај ко нас је створио уме да каже чему нас је створио. То значи да само путем објаве добијамо одговор на питање чему живим? То нам мора рећи Бог! Када не бих читао

Библију, онда бих помоћу тог питања дошао до Библије. Не бих издржао а да не знам зашто сам на овом проклетом свету. Да ли вам је израз "проклети свет" прегруб? Па, то је реч из Библије. Да сте само пола године са мном омладински пастор у велеграду, знали бисте на шта мислим. Овај свет стоји под великим проклетством. И не бих издржао да у њему живим када не бих путем Божије објаве добио одговор.

Бог нам даје одговор на питање о смислу живота у Библији. И то је разлог зашто је Библија тако јако важна. Познајем људе који надмено говоре: "Та, ми не читамо Библију!" На то одговарам: "Могу вам дати написмено да још никада нисте озбиљно размишљали о питању чему живим? Но, глупост је веома раширена болест, а када би болела, свет би био испуњен запомагањем. Рећи ћу вам одговор Библије у једној реченици: Бог нас је створио да будемо његова деца!

Као што се отац радо огледа у своме сину, тако је Бог створио људе "себи на слику". Бог жели да постане његова деца, која ће с њим разговарати и с којом он може да разговара, коју може да воли, а која њега воле. Да ли се ви, заправо, молите? Колико је горко за једног оца када дете годинама не разговара с њим. А човек који се не моли, заправо не разговара са својим небеским Оцем! Видите, Бог жели да смо његова деца, која ће с њим разговарати, коју ће он волети и која ће њега волети. За то живимо на свету! Молим вас, схватите ме правилно, сада не говорим о цркви, о догми, о религији и многим другим стварима. Сада говорим о живом Богу. А он вас је створио да бисте постали његово дете! Да ли сте ви његово дете?

Да наставим. Значи, треба да будемо Божија деца, али по природи нисмо Божија деца. На почетку Библије читамо: "И створи Бог човека себи на слику". И онда нас Библија извештава о једној великој катастрофи.

Човек је био створен у потпуној слободи – али се човек одлучио против Бога. Узима од плода, а то значи: ”Хоћу да будем аутономан! Могу да живим без Бога!” Схватате ли, Адам никада није посумњао у Божије постојање, али се од њега осамосталио. ”Живим свој живот у сопственој режији”.

Уз ово, једна прича. Недавно ме на улици упита један човек: ”Пасторе Буш, ви непрекидно говорите о Богу. Ја га не видим! Реците ми како да га нађем?” Одговорих му: Саслушајте ме добро! Замислите да постоји неки времеплов којим могу да се вратим у прошлост или да идем напред у будућност. Једно вече шетам се улицама раја. Познајете догађај о паду у грех, зар не? Па, тако, иза једног жбуна сусрећем Адама, првог човека. Поздрављам га: Добро вече, Адаме. Добро вече, пасторе Буш, одговори овај. Чудиш ли се што ме видиш? – питам га ја и објашњавам: Окретањем кулиса у позоришту света грешком сам стигао у рајску башту. А он ће: А зашто си тако замишљен? Ја одговарам Адаму: Знаш, управо размишљам о једном питању које ми је поставио неки човек. Наиме, питање гласи: Како да нађем Бога? Адам, смејући се гласно, рече ми: Па, то није никакав проблем како да нађем Бога! Ево га! Хајде, буди искрен, пасторе Буш, вама је ипак више стало да га се решите. Али, проблем је у томе да га се не можете решити.

Да ли је тај Адам у праву? Бог је ту! Човек га може пронаћи! Али, не можемо га се решити! Када посматрам духовне науке последњих 300 година, видим колико су се људи борили да се реше Бога! Али, нисмо успели да га се решимо. Пријатељи моји, сви ви у бити верујете да Бог постоји, али му не припадате. Ви поступате као већина људи – они замрзну питање о Богу. Не поричемо га, али му и не припадамо. Нисмо Божији непријатељи, али нисмо ни његови пријатељи. И тако, највећи проблем свог живота остављамо нерешеним.

Један швајцарски лекар тврдио је у једној књизи: ако човек не реши велика животна питања, онда задобија духовну рану-трауму. Па наставља: Ми на Западу болујемо од Бога. Не поричемо га, али му и не припадамо. Заправо, ми га не желимо. Због тога болујемо од Бога. – И ја у то верујем.

Када свуда око себе чујем да се савремени човек не занима за Бога, имам само један одговор: Али, онда се савременом човеку лоше пише! Па, и сам сам савремени човек, али Бог ме занима. Не сматрам се старомодним. Но, ако се савремени човек озбиљно не занима за своје избављење, онда је то јако лоше! Да вам испричам један пример.

Представите себи шегрта куvara. Једног дана изјављује шеф: "Овај се уопште не занима за кулинарство". А ја га питам: "А за шта се он занима?" Шеф одговара: "За плоче и девојке". Ја: "Онда морате показати разумевање за овог младића и од сада с њим да говорите само још о плочама и девојкама". "Не, не!" одговара шеф. "Ако се овај мангуп не занима за кување, онда је промашио своју професију!"

Схватате? Наш позив је да постанемо Божија деца. А ако се савремени човек за то не занима, онда је промашио своју професију као човек. Онда уопште нема смисла да се с њим разговара о свим могућим и немогућим питањима, која га, можда, занимају. Ја једноставно нећу престати да говорим: Тек онда ћете бити човек када будете дете живог Бога!

3. Божији одговор на најважније питање

Понављам, ми по природи нисмо Божија деца, али живимо на овом свету да бисмо то постали. И због тога је неопходно да се у нашем животу нешто деси. Сми-сао овог предавања јесте да вам у томе помогнем. Ја нисам ту да вас забављам, већ бих желео неколицини

присутних да откључам срце, да помогнем – бар да ми успе – да ваш живот добије смисао.

Значи, ми нисмо Божија деца, не волимо Бога, кршимо његове заповести, не маримо за њега, не молимо, можда само када смо под неким притиском онда повучемо кочницу за опасност. Због тога најважније питање гласи: Како ћу постати дете живог Бога? Сада бих најрадије поделио папир и оловке и рекао: Хајде, напишите шта ви мислите како се постаје Божије дете? Једни би рекли: Морам бити добар човек. А други: Ето, да верујем у ”драгог бога”. Међутим, све је то премало. Најважније питање остаје: Како ћу постати дете живог Бога?

Одговор на ово најважније питање могу сазнати само преко објаве. Како ће ме Бог прихватити као своје дете, то може само он сам да ми каже. То не може да смисли ниједан пастор. Библија даје потпуно јасан одговор. А он гласи: само преко Исуса! Моји пријатељи, када разговор скрећем на Исуса, срце ми јаче зауца, пулс ми лупа јаче, тада сам код своје животне теме. Ако неко жели да постане Божије дете, то је могуће само преко Исуса!

Желим дословно да преведем једну реченицу из Библије. Она гласи: ”Исус је из Божијег света дошао на овај свет”. Данас нам се непрекидно приповеда да Библија има застарелу слику света: небо је горе, земља доле. Глупости. Библија уопште нема такву слику света. Она, напротив, каже о Богу: ”Окружујеш ме са свих страна”. То је нешто сасвим друго. Схватате ли? Чак када бих побегао под земљу, Бог би био тамо. Библија има, данашњим савременим речником бисмо рекли, вишедимензионалну слику света. Ми живимо у тродимензионалном свету: дужина, висина, ширина. Али, постоји више димензија. А Бог је у оној другој димензији. Он је сасвим близу, надомак руке. Од иде с

вама. Он вас је видео на вашим безбожним путевима. Но, ми нисмо у стању да пробијемо зид према оној другој димензији. Само Бог може да га пробије. А Бог је пробио зид и у Исусу је дошао к нама!

У Новом завету, даље, читамо за Исуса: "Дошао је у своје власништво" – свет му припада, зар не? – "А његови га нису примили". То је порука Еванђеља све до дана данашњег: Исус долази, а човек затвара врата. "Он је дошао у своје власништво, а његови га нису примили". Сада би, заправо, требало да следи тачка. У ствари, ствар Бога са људима морала би да буде завршена. Али, на чудноват начин се наставља. Ево, овако: "А који су га примили, њима је дао пуномоћ да се називају Божијом децом". Ето, тако човек постаје Божије дете – примањем Исуса. Да ли сте већ отворили врата вашег срца за Исуса? "А који га примише, даде им пуномоћ да се називају Божијом децом".

Био сам млади официр у првом светском рату и далеко од Бога. Тада сам то открио и примио Исуса у свој живот. То је окренуло мој живот наопако. Али, нисам пожалио ни за тренутак. Исуса ради прошао сам тешким путевима. Исуса ради много сам препатио. Исуса ради бачен сам у затвор. Али, да имам још стотину живота, од првог тренутка, од када бих могао да мислим, држао бих се речи: "А који су га примили, дао им је пуномоћ да се назову Божијом децом". Мој живот има смисла откада сам постао Божије дете! Није важно шта сам, да ли свештеник или чистач улице, генерални директор или бравар, домаћица или учитељица – мој живот има смисла када сам Божије дете. Значи, морате да прихватите Исуса! Тада сте истовремено пронашли смисао свога живота. Само тада!

Веома је занимљиво проучавати људе у Новом завету по овом питању. Чујемо, рецимо, за неку жену, чији је живот био страшно бесмислен – Марија Магдалена.

Врло мало знамо о њој. Била је опседнута са седам демона. Знате, познајем многе људе у којима је дванаест ђавола! Мора да је то био стравичан живот, везан страстима. А она је патила од тог бесмисла. Онда у њен живот ступа Исус, Спаситељ, Божији Син. Он је истерао ђавола. Да, он то уме. Он то и чини. Од тог тренутка жена припада Господу Исусу. Њен живот више није бесмислен. А онда доживљава да Исуса прибију на крст. Он умире. Обузима је ужас: "Сада ће се вратити живот бесмисла". Трећег дана ујутру након распећа, она клечи у башти крај Исусовог гроба и плаче. Када је дошла до гроба, био је празан. Камен је одваљен. Није нашла чак ни Исусово тело! Зато плаче. Како добро разумем ту жену. Када бих данас изгубио Исуса, сурвао бих се у бездан бесмисленог битисања. Ја је разумем: "Нема Господа. Мој живот је поново бесмислен". А изненада чује иза себе глас: "Марија!" Она се муњевито окреће и види њега, Исуса, васкрслог. Просто је видим пред собом. Низ лице јој теку сузе среће и радости и савладаног очаја: "Учитељу! Мој Господе!"

На примеру ове жене постаје ми веома јасно да не морамо бити велики филозофи, па да добијемо одговор на питање о смислу живота. Најпростијем човеку је јасно: Мој живот је бесмислен! Чему уопште живим? У тренутку када је Марија Магдалена примила Исуса, за њу је решено питање смисла живота. Постала је дете живога Бога. Њен живот је постављен у светлост дубоког и великог смисла!

И зато желим да вас замолим да примите Исуса! Он вас чека! Када будете ишли кући, разговарајте с њим. Он вам је веома близу. Било би величанствено када би појединци први пут ословили Исуса: "Господе Исусе! Мој живот је бесмислен. Дођи к мени, као што си дошао Марији Магдалени!"

Истина, када примамо Исуса, у нашем животу долази до велике револуције. Он дозвољава да учествујем у његовој смрти, па стари човек умире. Али смем с њим и да васкрснем у један потпуно нови живот као Божије дете. Он ми даје свога Духа, па одједном мислим да другачији начин и имам другачији укус. Доживећете то сами. Прво прихватите Исуса. Али, одмах да вам кажем, ако човек прихвата Исуса, добија нову егзистенцију. Постати Божије дете не значи само промену размишљања, већ сасвим нову егзистенцију.

У Вестфалији је прошлог века живео обућар по имену Раленбек (*Rahlenbeck*). Познавали су га само по имену "пиетистички пастор" (богOMOљац), јер је с великом озбиљношћу следио Исуса. Био је моћан и благословени човек. Једнога дана у посету му је дошао млади свештеник. Раленбек му каже: "Господине свештениче, ваше теолошке студије још вам не гарантују да сте Божије дете. Ви морате да примите Исуса!" Овај одговори: "Да, имам Исуса. У мојој радној соби, на зиду виси чак и његова слика". На то ће стари Раленбек: "Да, на зиду је Спаситељ сасвим миран и спокојан. Но, ако га примите у срце и живот, онда долази до буне!"

Ја вам желим ову величанствену револуцију, када старо умире и када, као Божије дете, можете славити небеског Оца, јер знате зашто сте на овом свету, јер можете, као дете Божије, да славите небеског Оца делима, речима и мислима.

Схватате, ово моје предавање није неки религиозни хоби, није само идеја неког свештеника. Од тога зависи и ваш живот и смрт, вечни живот и вечна смрт.

Господ Исус говори: "Види, стојим на вратима и куцам, ако ко чује мој глас и отвори врата, ућићу к њему". То Господ Исус говори и нама: "Видите, стојим

на вратима твога живота. Отвори! Хоћу да твој животу дам смисла!”

Једном ме је посетио стари рудар и рекао ми: ”Господине свештениче, морам да разговарам с вама!” Имао је седамдесет година и причао ми је: ”Када ми је било седамнаест година, и ја сам био на оваквом евангелизационом састанку. Приметио сам да Исус куца и код мене. Али, ја сам рекао: ’Човече, ако то стварно озбиљно мислим, смејаће ми се сви моји другови. То је немогуће’. И онда сам побегао”. Наставио је: ”Сада је мој живот прошао. Остарио сам. Међутим, сада знам да је мој живот промашен, јер онога часа нисам отворио врата Исусу”.

Моји пријатељи, имамо само један, једини живот и због тога је од животне важности питање чему живим? Бог је на то питање гласно и јасно одговорио у Исусу, распетом и васкрслом. А сада тај Исус стоји пред вашим вратима и куца. Отворите му свој живот и никада нећете зажалити!

Немам времена!

Када људи позивају на моја предавања: "Дођите једном да чујете пастора Буша!" најчешће им одговарају: "Немам времена!"

Било је то у једној бањи. За време јела седео сам насупрот једног старијег господина. Добро смо се славали. Понекад сам мислио како тај човек уме да ужива. Просто сам се радовао гледајући га с каквим уживањем једе своју храну, или како се опуштено сунча. Но, постепено ме је почело забрињавати што су се наши разговори кретали само око површних ствари. Могли бисте да питате зар је то тако страшно? Ето, ја сам уверен да је Бог велика стварност. И цео мој живот се изменио када сам сазнао да је Бог учинио тако нешто величанствено: "Толико је заволео свет да је дао свога Сина, да сви који у њега верују не пропадну, него да имају живот вечни". Страшно је то када неко тако једноставно пролази покрај таквог Божијег спасења. Очито да је то био случај и с мојим суседом за столом. Како ће се осећати када га Бог једнога дана позове пред своје лице!? Једнога дана понудио сам му једну своју књижицу. "Молим вас, прочитајте то! Ради се о искуствима с Богом. Имаћете о нечему важном да размишљате!" Шта се догодило? Човек се срдачно захвалио, а затим рекао: "Сада морам да се опоравим... Можда ћу код куће наћи времена да тако нешто прочитам!" Тим речима је одложио књижицу. Ражалостио сам се. Овај човек никада неће имати више времена него што га има овде у бањи. Једноставно није хтео да има времена за Бога! Опасно је тако се опходити с Богом. И зато је неопходно разговарати и о тој теми!

1. Необично стање

Па, зашто, заправо, немамо времена? Желео бих, прво, да скренем вашу пажњу на једну чињеницу с којом једноставно не могу да изађем на крај, а нико то не уме да објасни.

Видите, када би пре сто година неки трговац из Штутгарта желео да закључи посао с трговцем у Есену, морао би кочијама да путује пет дана тамо и пет дана натраг. Значи десет дана путовања и можда два дана за закључивање посла. Потрошио би скоро пола месеца. А данас неко обави само један телефонски разговор и уштедео је себи дванаест дана. А ипак, свако ће рећи да нема времена! Како то?

Када сам некада као дете одлазио свом деди и баки у планине, то је за мене било као пут око света. А данас постоји експресни воз, којим читав тај пут превалите за пет сати. Зар, онда, не би људи требало да имају много слободног времена? Раније су људи имали 60-часовну радну недељу, а радили су чак и дуже. Данас се ради 3840 сати. А нико жив нема времена! Како то?

Или, данас је цео живот подешен да нам олакша посао. Моја мајка је сваки дан читала четири поглавља из Библије и имала је времена да се моли за све своје драге. А није било ни машине за прање веша, нити свих оних других машина у кухињи. А отхранила је шесторо деце, с тим да нико није носио синтетичко рубље, чарапе су морале да се крпе. А имала је времена да свакога дана прочита четири поглавља из Библије! Имате ли ви времена за то? Не, сигурно да немате времена! Како то?

Схватате, све нам помаже да уштедимо време, а нико жив нема времена. Умете ли да ми то објасните? Ето, у томе је ствар. Много сам о томе размишљао. Једноставно то не разумем. А заправо, постоји само једно објашњење. Истина, људи не желе да га чују, али не

знам ни за једно друго. У позадини свега стоји неко ко нас тера! Постоји неко коме је стало да човек нема времена, који попут кротитеља звери у циркусу, непрекидно замахује бичем да би људи стално били у покрету. И Библија о томе говори и каже да је то ђаво. И да се упитамо да ли постоји ђаво? Одговорићу вам да ђаво постоји, постоји "врховништво таме".

Недавно ми је један човек у разговору изјавио: "Готов сам с хришћанством!" Ја му одговорих: "Каква варка! Сотона вас има у својој власти". На то се надмено насмешио и одговорио: "Ђаво? Зар постоји ђаво?"

Библија приповеда да ђаво води Исуса на једно високо брдо. Пружа се диван видик. Ђаво је размакнуо завесе и Исус у духу види сва царства овога света и сву његову славу. А ђаво каже Исусу: "Даћу ти све ово ако паднеш ничице и поклониш ми се. Мени је све ово дато и могу дати коме хоћу". То је једно од места у Библији које ме снажно дира, јер Исус не противуречи ђаволу. Он признаје да ђаво има моћ над овим светом.

А ја вам кажем да је човек слеп и глув ако не схвата да постоји сила таме. Како, иначе, објашњавате све што се догађа у овом свету? Да поменем само неке ствари.

На пример, мислим на оне многе људе који су робови страсти. Једне ноћи дошао ми је директор неке фабрике "мртав" пијан. Но, још увек је био толико присебан да каже: "Помозите ми. Не могу другачије. Једноставно морам да пијем. Мој отац је био пијаница. Наследио сам то од њега. Морам!" Шта мислите, колико има људи који у дубини свога срца јадикују – морам! А ко то заповеда? Погледајте само сав јад нашег времена, па ћете осетити врховништво таме, како га Библија назива.

Или, сетите се сексуалне лабилности наших дана. Ево неког господина. Има предивну породицу, љупку жену, али једнога дана једноставно постаје плен једне

своје намештенице. Потражио сам га и рекао: ”Човече, упропашћујеш свој живот. Упропашћујеш своју породицу, постаћеш ругло својој деци!” Још увек га видим пред собом, великог менаџера индустрије: ”Господине свештениче, не могу да се ослободим те девојке. Не могу!” Зар овде не осећате нешто од моћи таме?

Познати енглески писац Сомерсет Мом (*Sommerset Maugham*) написао је подебљу књигу под насловом ”О људском робовању”. Како људи постају робови? Питајте поданике неког тоталитарног режима: ”Мислио сам да су два пута два двадесет, веровао сам то, јер је вођа тако рекао”. Када осећате силу таме, онда знате да постоји ђаво.

Велики немачки песник Гете написао је своје величанствено дело ”Фауст”. У тој драми постоји једна девојка, Грета, невино дете, а затим заведено. Гретин брат би хтео да одбрани њену част. Долази до туче са заводником и брат је убијен. Да би заводник могао к њој, Грета даје мајци средство за спавање. Мајка умире. А када дође дете, Грета га убија, као што људи данас убијају децу у мајчиној утроби. Какву само ужасну кривицу себи натоварају! На крају видимо Грету – убијени су мајка, брат и дете. И онда читам оне потресне речи: ”Шта ме на то присили, о Боже, а било је тако добро, тако слатко!” Гете није био глуп. Он у ”Фаусту” прича да је ђаво умешао своје прсте у целу причу.

Такве приче свештеник великог града доживљава из дана у дан. И када ми, онда, неко дође и каже да нема ђавола, могу само да га питам из којег то малог места долази, мада нема места у којем ђаво не хара.

Ах, моји драги пријатељи, да ђаво постоји приметио сам и по томе што су чак и прави хришћани некад страшно слепи за своје сопствене грешке. Погледајмо једну побожну жену, која је крајње себична. Мучи своју снаху до бесвести, али то једноставно не

примећује. Побожна жена! Ви побожни, молите Бога да вас ослободи силе таме!

Видите, једноставно није могуће објаснити свет, ако не схватамо да постоји ђаво, сила таме, сила која ради веома плански, која нас стално држи у покрету. Зато немамо времена. Ђаво користи све, само да немамо времена за размишљање, да не можемо размишљати о томе да постоји избављење од те силе таме.

Морам сада да говорим о избављењу.

2. Предивна чињеница

Постоји избављење! Дивна чињеница. Ах, моји драги пријатељи, колико сам срећан што имам тако дивну поруку. На карневалима у Немачкој учествују такозвани комедијаши. Понекад се питам како се они осећају када се увече врате у своју собу и скину сву шминку. "Ето, зарађујем свој новац на прављењу глупости, и држању прљавих и двосмислених говора". Човеку би се морало смучити над самим собом. Како сам срећан што имам тако дивну поруку о великој стварности. Постоји избављење од силе таме!

Апостол Павле је једном овако описао хришћански живот: "Бог нас је избавио од власти таме и преместио у царство свог љубљеног Сина у коме имамо избављење, опроштај греха". Значи, бити хришћанин не значи у првом реду бити крштен, нити плаћати црквени порез. Бити хришћанин значи доживети промену егзистенције, бити Ишчупан из силе таме и доћи у једно ново постојање под новим господаром.

Дозволите да вам, као пример, испричам причу коју сам чуо. Један мисионар старао се о човеку оданог пићу. Такве везе су ужасне. Једног дана овај човек опет је био пијан до бесвести. Разбио је сав намештај, премлатио жену. Мисионар оде том човеку после подне, око пет сати, а овај седи у кухињи и пије кафу. Са њим

и његов петогодишњи син. Мисионар га поздравља и пита: "Опет си подлегао?" Човек шкрипи зубима, одлази у другу собу и враћа се с канапом у руци. И онда, без речи, почиње да везује свог малог сина за столицу. Мисионар мисли шта ли ће се сада догодити, зар је овај још увек пијан? Али, човек и даље ради – везује свог сина све чвршће, а онда викне на њега: "Устани!" Мали бризне у плач и јецајући изговара: "Не могу! Не могу!" Тада се човек тужног лица окрене мисионару и рече: "Видите и сами, не могу!" Потресно! Међутим, мисионар из џепа извади нож и мирно и полако пререже леп, нови конопац за рубље, па каже малишану: "Сада устани!" "Да, ви сте пререзали канап!", каже човек-алкохоличар, а мисионар ће на то озбиљно: "Чујте, постоји неко ко може да разреже конопце који нас везују – Исус!"

Свет је пун људи који могу да с песником посведоче ове речи:

"Спутао ме тежак терете, греси тиште, кривња, срам!

Али, тад ме Исус такну и сада поста друкчије све!

Он ме такну, да, он ме такну. О, како радујем се сад!

Нешто се деси и сада знам: Он ме такну и ослободи ме!"

То је предивна стварност – постоји ослобођење од власти таме!

Постоји још нешто треће:

3. Суштина ствари

Шта је моја права тема? Исус доноси избављење! Ја опет о Исусу. Кад год могу да говорим о Исусу, ја сам код своје праве теме.

Сећам се како сам једном у Њујорку (*New York*) био позван у клуб Црнаца. Знате да постоји напетост међу расама. У том црначком клубу, у холу је стајала једна мраморна фигура. Видело се да лик не представља Црнца, па сам се чудио како су Црнци тамо поставили споменик једном белцу. Питао сам послужитеља:

”Пријатељу, ко је ово?” Сцену коју сам доживео никада нећу заборавити. Човек се зауставио пред спомеником и свечано изјавио: ”То је Абрахам Линколн, мој ослободитељ!” И онда сам у духу видео председника Линколна, давно пре него што се овај млади човек родио, како је у рату извојевао слободу за Црнце. Овај младић није учествовао у рату. Али, за своју слободу захвалио је ономе што је Абрахам Линколн тамо на бојном пољу извојевао и за њега. Пењао сам се уз степенице и још увек сам видео човека како стоји пред спомеником и чуо како тихо мрмља: ”Абрахам Линколн, мој ослободитељ!”

Тако бих желео да стојим пред Христовим крстом и да кажем: Исус, мој ослободитељ!

У Библији се у једној реченици говори о некој чудној ствари: ”Закон духа живота у Христу Исусу ослободио нас је од закона греха”. Постоји природни закон. Ако спустим марамицу, она ће, према закону Земљине теже, пасти на под. Ту се не да ништа мењати. Али, ако марамицу ухватим другом руком, она неће пасти на под. То значи, ако се укључи нека јача сила, прекида се закон Земљине теже. По природи потчињени смо закону греха и смрти. Сви ми падамо, сурвавамо се у вечну пропаст. Ми то знамо. А све зависи од тога да ли ће се појавити нека јача сила која ће нас задржати од пада. Тек онда више не падамо. А ту јачу силу дао је Бог у Исусу Христу – за избављење, за ослобођење. Разумете? Исус је ђаволу узео и последњу моћ. А у сили Светога Духа, коју нам Исус поклања, смемо да ходамо у новом, избављеном животу.

Чудно! Свет, једноставно, не може да се реши тог Исуса. Разумете ли? Неко је једном рекао да је Исус попут неког страног тела у овом свету. А то вам је овако: он је страно тело са неба. Ко је тај Исус? Да се мало зауставим, јер, видите, судбоносно је да тог Исуса

упознате. Молим вас, немојте дозволити да вас неки часописи оријентишу о Исусу. Немојте се дати заглупљивати од људи који Исуса и не познају. Једино вам Нови завет даје праву информацију о томе ко је Исус. Лутер је то, полазећи од Библије, исказао на овај начин: "Истинити Бог, рођен од Оца у вечности, истинити човек, рођен од девице Марије". Бог и човек. У њему се повезују небо и земља.

Исус је истинити човек! Могао је да плаче крај Лазаревог гроба. Ја замишљам да је могао и да се смеје када је рекао ученицима: "Погледајте птице небеске, нити сеју, нити жању, нити сакупљају у своје житнице, а ваш небески Отац ипак се брине за њих!" Да, просто га видим како се смеје, мој Спаситељ. Пркосни врапци! Ни за шта се не брину, а ипак се насите, гоје се и дебљају! О, какав диван човек, тај Исус!

Прича се како је проповедао и након тога нахранио пет хиљада људи. Пет хиљада људи, без жена и деце! Када бисмо једном замолили да из наших хришћанских богослужења изађу жене, ко би остао? Какав ли скуп код Господа Исуса! Пет хиљада мушкараца, без жена и деце! А није имао ни микрофон. Мора да је имао предиван глас! Да, био је величанствени човек!

Једна од највеличанственијих сцена Новог завета је ова: римски намесник, Понције Пилат дао је ишибати Исуса. Ставили су му на главу круну од трња. Низ лице му тече крв. Леђа су му изударана. Лице му је попљувано. Олупина од човека! Такав стоји пред Пилатом. Пилат прво гледа њега, онда народ. И онда показује прстом на Исуса и потресено каже: "Погледајте, какав човек!" Пилат хоће рећи: "Видео сам до сада многе двоногаше, били су гладни вуци, опасни тигрови, лукаве лисице, ташти пауни, мајмуни. Али, Исус је човек, какви би сви људи требало да буду". Недавно ми је неко рекао: "Исус је био човек попут нас". На то сам

одвратио: "Исус је био човек, али управо не онакав какви смо ми, него какви бисмо требали да будемо!" Исус је био човек какви бисмо ми требали да будемо, какве нас је Бог замислио. Ако вам неко буде рекао да је Исус био човек као ми, онда га питајте: "Да ли сте ви као Исус?"

А Исус је "истинити Бог, рођен од Бога Оца у вечности"!

Сада бих сатима могао да вам причам о томе. Рецимо, сцену када је чамац с ученицима на Генезаретском језеру доспео у буру. Чамац је у трен ока пун воде. Једро се сломило. Ученици су били искусни морнари, тако да су већ били у бурама. Али, сада их је ухватила паника. Они вичу: "Где је Исус?" Ах, он спава на дну брода. Они к њему и буде га: "Госпoде, пропадoсмo!" И онда видим како Исус стоји на прамцу брода. Усред буре. Ми увек желимо Исуса да затворимо у питоме цркве. Знате ли како је то у бури? Бура као да жели да га збрише. А он пружа своју руку и заповеднички узвикује у побеснелу природу: "Умукни и ућути!" Истога тренутка смирују се таласи а облаци кидају! Када сам испричао ову причу својој деци, рекао је мој синчић: "И онда је гром био покварен!" Да, потврдио сам, гром је био покварен! Сунце поново сија. А ученици падају на колена: "Какав је ово човек! Он није човек као ми!" На крају су, ипак, пронашли одговор – он је утеловљени Бог!

Они су то, у суштини, схватили тек након Ускрса, када је Исус жив изашао из гроба. Моји пријатељи, не причам вам бајке. Не бих се усудио да стојим пред вама, када не бих знао да је то истина, да је у васкрслom Исусу живи Бог дошао к нама!

Али, најрадије га видим док виси на крсту. Тамо је он заиста Бог и човек. Желео бих да вам га насликам, онако како је заиста изгледао, трњем окруњеног, али

круном ругла. Снажне руке приковане. Клонула му глава, умире!

О, главо крунисана, којој се ругао свет!

Погледајте тог Исуса! Застаните пред њим и упитајте се зашто он ту виси? Питајте се, све док не нађете одговор. Тамо ме избавља од врховништва и сила таме! Тамо ме избавља од силе Сотоне! Да вам то само скицирам: истовремено можете да се поистоветите с Исусовим крстом, да га погледате и да знате, верујете и схватате: Овде ћу бити искупљен од силе таме, да бих био слободно Божије дете. Не морате више дозволити да вас гања ђаво, већ у гледању тог крста можете доживети збиљу, а то је: "Свршено је са силом ђавола! Исус је јачи. Овај распети ме је искупио да будем слободно Божије дете!"

Престаните с бесмисленим наклапањем нашега времена! Пређите већ једном у праву стварност! Смемо и треба да будемо слободна Божија деца. Бог је створио све предуслове за то у Исусу, који је био разапет и који је ускрснуо из мртвих – за нас!

Знам, када човек почне да говори о Богу, некако му је неугодно. Шта мислите, зашто? Видите, сви смо ми у положају изгубљеног сина, о коме нас извештава Библија. Тај син је био отишао од куће, од оца. Но, далеко од очевог дома постао је веома несрећан. Радо би да се врати кући, оцу, али плаши се, не усуђује се. Зашто? Зато што се толико тога испречило између оца и њега.

Многи људи не сусрећу Бога, јер у дубини свога срца мисле: "Толико је тога између Бога и мене, да не припадамо један другоме". И у праву су. Наравно, они се налазе под врховништвом таме и не могу да буду у заједништву с Богом! Али, шта велите, ако Исус жели да нас ослободи од врховништва таме и да нас учини Божијом децом, онда он истовремено жели да уклони

оно што се испречило између Бога и нас. А то је учинио тамо на крсту. Сада смемо да код њега нађемо опроштење греха. Стварно, овај распети Спаситељ дарује опроштење греха! Павле је то схватио када је рекао: "Бог нас је избавио од врховништва таме и преместио у царство свог драгог Сина". По природи нас гони ђаво. Али, Исус, Божији Син, избавља нас, дарујући нам опроштење кривице.

И, пријатељи моји, зато нам је Бог дао наше време, да бисмо прихватили избављење по Исусу!

4. О некоме ко, такође, није имао времена

Још нисам сасвим готов. Сада бих желео да вам причам о једном човеку, који, такође, није имао времена. Читамо о њему у Новом завету. Био је он велик човек, римски намесник. Звао се Феликс. Предивно име. Знате, Феликс значи Срећко. Имао је жену по имену Друзила. А имао је затвореника по имену Павле. Једнога дана, баш је имао много времена, рекао је: "Хајде, да чујемо тог Павла. Жено, хајде са мном!" Ушли су у судницу и раскошно се сместили. Лево и десно од њих стоје легионари. И онда доводе затвореника и Феликс му се обраћа: "Говори, Павле! Зашто си у затвору?" И Павле је отпочео свој моћни говор. Бар да ја могу тако да говорим. Атмосфера постаје све озбиљнија. У судници је одједном живи Бог. Павле говори о правди, коју би судија морао да заступа. То је потресло Феликса. Сећа се сумњивих случајева с митом. Павле говори о чистоти. Друзила је скоро пала са столице. Човече, из којег је века овај? – мисли она. А када је Павле наставио и рекао: "Бог то жели!", онда обома гори тло под ногама. Затим Павле говори о Божијем суду, у којем човек може да буде проглашен кривим. Феликс је тада скочио и рекао: "Тренутак, Павле. Лепо је све што ти ту причаш. Сигурно је то врло важно.

Када будем имао прикладног времена, опет ћу те саслушати. Али, сада више немам времена!” И онда су га одвели. Више никада није имао времена!

Плашим се, ако ми не будемо имали времена да нам Бог говори о праведности, чедности и о свом суду, да ћемо и ми проћи као Феликс. Зар нам није језиво када осећамо Божију стварност? Тада се радије бацамо на следећи филм или укључимо телевизор. Тако смо бар у средини која нас лично не узбуђује. И све остаје по старом!

Зар то није страшно када човек о свом животу мора да каже: све је остало по старом. И онда је дошао Божији Син, који говори: ”Гле, све ново творим. Опраштам прошлост! Својим умирање сам вас искупио за Божије царство. Дајем вам Светога Духа да будете нови људи!” А ми кажемо: ”Ма немој!”, и све остаје по старом. Има хришћана у којима је хришћанство већ одавно мртво. Само што они то још нису приметили – а све остаје по старом. Желим вам оно најславније што постоји – да код вас, ипак, не остане све по старом, него да вас Исус обнови!

5. О некоме ко је имао времена

Да вам, на крају, кажем још нешто важно: ми смо гоњени људи докле год смо под влашћу ђавола. Али, знам некога ко има времена за вас – Исус, Спаситељ, васкрсли! Жене се, можда, жале: ”Мој муж никада нема времена за мене”. Мужеви се жале: ”Моја жена никада нема времена за мене”. Родитељи се жале: ”Деца никада немају времена за нас”. Деца се жале: ”Родитељи никада немају времена за нас”. Чујте, Исус има времена! Исус има времена за нас!

У последње време дошао сам до једног новог открића. Прошле недеље имао сам неких сложених проблема, које не бих желео сада да објашњавам. Но,

понекад човек стварно дође у неку конфликтну ситуацију нашега времена. Био сам толико потиштен, да ми је моја жена рекла: "Неподношљив си, али могу да те разумем". Знате шта? Поцрвенео сам. Отрчао сам у шуму. И у тишини сам разговарао са својим Спаситељем: "Госпoде Исусе, морам да ти објасним сву своју мизерију". Рекао сам му све. И он је узео себи времена. Могао сам да му објасним све у детаље. За тили час су прошла два сата. И онда сам отворио свој Нови завет и свака реч је био Божији одговор за мене лично! Како сам се само радосно вратио кући! Дошао сам до новог, новцијатог открића: Исус има времена за мене!

У Новом завету постоји једна предивна прича. Крај пута седи слепац и проси. Пред собом има велику дрвену кашику. Када неко прође, пружа кашику и виче: "Милостињу, молим милостињу!" Изненада пролази мноштво људи. Слепац мисли: Шта је то, нека процесија или војска? Коначно пита: "Шта се дешава?" Неко му довикује: "Пролази Исус!" Слепцу је синило, наравно изнутра. Већ је чуо за тог Исуса. Да, он верује да је Исус Божији Син. Почео је да виче: "Исусе, Божији Сине, помози ми! Исусе, Божији Сине, смилуј ми се!" Људи су постали нервозни и говоре: "Та, немој тако да вичеш. Хоћемо да чујемо шта Исус говори!" Али, слепац виче даље: "Исусе, Божији Сине, смилуј ми се!" Људи се сада љуте и прете: "Ако сада не умукнеш, истући ћемо те!" Маса која прети је опасна. Али, слепац се не да заплашити: "Исусе, Божији Сине, смилуј ми се!" Дакле, када би мене неко питао, ја бих слепцу рекао: "Знаш, мораш да схватиш. Исус је на путу за Голготу. Он хоће да умре за сав свет. Свет пропада због своје кривице. Исус жели да реши питање кривице узимајући на себе кривицу света. Жели да створи мир с Богом. И онда ће васкрснути. Победиће смрт. То је глобална ствар. Немој сада ти да се у то мешаш!" Али, слепац виче из

петних жила: "Исусе, Божији Сине, смилуј ми се!" И онда читам речи, које спадају међу најлепше у Новом завету: "А Исус се заустави". Па, Господе Исусе, рекао бих ја, када ја имам хитну седницу, не желим да ме било ко зауставља! А Исус се зауставио и заповедио да доведу слепца. Тако читамо у Библији. Исус, који решава проблеме света, има времена за једног слепца-просјака! Толико му вреди појединац.

Толико му вредимо и ми. Постоји ли на читавом свету још неко коме толико вредите? Зар ви за њега немате времена? Ђаво мора да вас је много заглупљивао.

Чуо сам једном једну супер-причу. Неки брод је тонуо. Стјуард јури по палуби и кроз све ходнике виче: "Сви на палубу! Брод тоне!" Он пролази и покрај кухиње, а тамо кувар мирне душе пече своје пиле и каже: "Морам најпре да обавим своју обавезу" и наста-вио да и даље пече пиле. А онда је, заједно са својим пилетом, потонуо. Тако ми се чини данашњи човек: "Исус? Застарело! Не занима ме! Немам времена!" И, тако, свет иде без Исуса у пакао.

Мислим да бисмо оно најважније требало да уради-мо прво. Када Бог даје избављење, онда је најважније да то избављење прихватимо. Како бих желео да сада стојите под Исусовим крстом и да заједно с песником изговарате речи:

Ти трпи за ме много, на крсту распет жив!
Ти крвљу грех мој плати, а ја сам био крив!
Сада се кајем горко, кајем се душом свом!
Смилуј се, Христе, Спасе, смилуј се греху мом!
Не скрени ока свога, не одбиј вапај мој;
На покајника грешног не излиј укор свој!
Опрости ми сад, Боже, у овај свети час!
Мир даруј срцу моме и мојој души спас!

Пажња! Опасно по живот!

Управо сам дојурио ауто-путем. И пошто треба да вам одржим предавање, морао сам непрекидно да мислим: Пажња! Опасно по живот! Схватате? Данас људи углавном више не умиру у кревету, стари и сити живота. Данас људи умиру у некој несрећи, или добију инфаркт. Раније су људи доживљавали деведесете, а онда су легли на своју самртну постељу. У ово време то се више не дешава. Данас експлодира авион над океаном – 80 мртвих. Долази до експлозије у некој фабрици – 60 мртвих. У руднику умиру увек изнова људи насилном смрћу. Сваких онолико година долази до великог рата. У првом рату погинуло је два милиона људи, у другом пет милиона. Просто смо окружени опасностима.

Док тако размишљам, закључујем да заиста немамо шансе да умремо тако лепо у кревету. Замислите, несрећно страдате данас увече у десет! То би се могло догодити, зар не? Где сте онда у једанаест сати? Шта ће бити с вама? Да ли сте о томе већ размишљали?

1. Озбиљност ситуације

Да вам испричам једну zgodну причу. Истина, нисам је сам доживео, али сам је чуо од свога деде. А он је био одличан приповедач. Неки младић дође свом старом стрицу и каже: "Стриче, честитај ми! Положио сам матуру!" "Дивно!", каже овај и даје му двадесет марака. "Ево ти награде. Купи себи нешто лепо. Али, кажи ми какви су сада твоји планови?" "Сада ћу почети своје студије. Хоћу да будем правник". "Лепо, каже стриц, а онда?" "Па, онда ћу радити на суду као бранилац". "Лепо, каже стриц, а онда?" "Па, онда ћу бити судија у окружном суду". "Лепо, каже стриц, а онда?" "Па,

стриче, онда ћу пронаћи неку девојку, оженићу се и основати породицу”. ”Лепо, каже стриц, а онда?” ”Сигурно ћу постати нека чувена личност на суду”. ”Лепо, каже стриц, а онда?” ”Па, стриче, младић је помало нервозан, сигурно ћу и старити, па ћу отићи у пензију”. ”Лепо, а онда?” ”Онда ћу се преселити у неки лепо крај. Сазидаћу лепу кућицу и посадити јагоде”. ”Лепо, каже стриц, а онда?” Младић се наљутио. ”Онда, онда ћу умрети!” ”Тако, каже стриц, и онда?” Младић се више није смејао. Насмрт се преплашио. ”Онда умирем – и онда. И онда? Стриче, о томе још никада нисам размишљао!” ”Како? Матурирао си, а тако си глуп да мислиш само до испред носа? Зар ти Бог није дао разум зато да мислиш мало даље? И онда?” Младић је брзо одговорио: ”Стриче, још нико није сазнао шта је иза смрти!” ”Сине, то није тачно”, каже стриц. ”Постоји неко ко је информисан о томе. То је Исус. А он је рекао: ’Широко је пут који води у пропаст, а узан је пут који води у вечни живот’. Након смрти долази Божији суд. А човек може или да буде изгубљен, или да се спасе”.

Мој је задатак да вас пробудим и да вам кажем да није довољно да себи стварате животне планове само до смрти. Човек мора да се пита – шта онда?

Као омладински пастор често сам покушао својим младима да разјасним да ако желим да поправам своју обућу, онда не идем ауто-механичару. Ауто-механичари су дивни момци, али ништа не знају о ципелама. Однећу своје ципеле обућару. Али, ако ми је ауто у квару, онда идем ауто-механичару. А ако хоћу да купим лепо, онда не идем месару. То су фини људи, али ништа не знају о томе како се пеку лепо. Ако хоћу да купим лепо, идем пекару. А када ми пукне водоводна цев, идем водоинсталатеру. Значи, увек идем стручњаку! Ипак, ако желимо знати шта ће бити иза

смрти, питамо Марка и Јанка и ослањамо се на своје сопствене нејасне мисли. Зар не бисмо требали за најважније питање – шта после смрти – да се обратимо стручњаку? А ко је стручњак за то питање? Постоји само један стручњак. А то је Божији Син, који је дошао из другог света и сам био у царству мртвих. Он је умро на крсту и поново се вратио. Он зна те ствари. А он говори: "Могуће је да одеш у пропаст, али можеш да дођеш и у небеско царство!" И ако ми данас и 25 професора доказују: "Са смрћу је све готово!", одговорићу им да поштујем све њихове академске титуле, али они нису стручњаци на том подручју. Јер, видите, још нису били тамо. Али, ја познајем некога ко је био тамо – Исуса. А он говори нешто друго.

Људи данас живе на сопствени ризик, као да се смрћу све завршава или као да ће природно доћи у небо, ако је неко крштен, или ако га свештеник сахрани. У паклу ће једном да врви од људи који су крштени и које је свештеник сахранио! Схватате ли? Налазите се у акутној, озбиљној животној опасности. За краће или дуже време сви ћемо стајати пред Божијим судом.

Морам вам отворено рећи да су ове мисли биле повод што вечерас стојим пред вама. Као младић никада нисам мислио да ћу једног дана стајати за проповедаоницом. Био сам млади официр за време првог светског рата. У нашем пуку претрпели смо многе губитке. Био сам официр, као и сви други, ни бољи ни гори. Али, гласно бих се насмејао да ми је неко рекао: "Једном ћеш у црквама проповедати". Да вам испричам своје сведочанство. Био сам далеко од Бога. Мој отац ме је једном упитао: "Зар не верујеш у Бога?" Ја сам му одговорио: "Нисам толико глуп да поричем Бога. За атеизам је потребна велика доза глупости, а њу не могу да постигнем. Али, додао сам, Бог ме још није срео. Због тога ме не занима". Убрзо након овог раз-

говора, један други млади поручник и ја седели смо у јарку крај пута за Вердун – били смо на маршу за Француску. Чекали смо на наредбу за јуриш. И, знате како је то код војника, збијали смо неслане шале. Ја сам испричао неки прост виц, а друг се није насмејао. "Кочијашу, – тако се звао, зашто се не смејеш?" А он се једноставно скљокао и схватих да је мртав! Шрапнел га је погодио равно у срце. Стојим тако, са својих осамнаест година, пред телом свог друга, у први мах туп, без осећања: "Драги мој, баш си неуљудан. Отишао си пре него што сам завршио свој виц". Но, истог тренутка обузе ме мисао: "А куда је отишао?" Још увек видим себе у том уличном јарку, када ме је као гром и муња погодила мисао: "Он сада стоји пред светим Богом!" А следећа констатација била је: "Да је било обрнуто, онда бих ја сада стајао пред Богом". Не пред било којим драгим богом, него пред Богом који нам је објавио своју вољу, који је дао своје заповести, које сам ја све прекршио, као што сте то учинили ви.

Има људи чији греси вичу до неба, а који, ипак, говоре: "Живим право и никога се не бојим!" Та, немојте лагати! Тог истог тренутка знао сам да сам прекршио све Божије заповести. И ако ме сада погоди метак, стајаћу пред Богом. И било ми је јасно да ми не гине пакао. Тог тренутка дојурили су наши момци на коњима: "Јуриш!" И ја сам се попео на коња. Поред мене је лежао мој мртви друг. И након много година, први пут сам склопио руке и помолио се: "Драги Боже, не дај да погинем пре него што сазнам да нећу ићи у пакао". Рећи ћу вам мирне душе, касније сам отишао војном свештенику и упитао га: "Господине свештениче, шта да радим да не дођем у пакао?" А он ми је одговорио: "Господине пуковниче, прво морамо да добијемо рат! Победити! Победити!" "Ни ви то не знате!" – довикнуо сам му.

Зар то није потресно да је на хиљаде младих људи отишло у смрт, а нико им није могао рећи како да се спасу? А кажемо да смо хришћанска нација. Сигурно је да би ме спопао очај, да ми једнога дана, не могу то сада опширно да причам, у руке није дошао Нови завет. Још увек пред собом видим ону сељачку француску кућу из фронта, у којој сам се налазио. Нови завет! Сигурно у њему пише како да се човек спаси! – помислих. Листао сам, јер се баш нисам у њему сналазио. Око ми је запело за једну реченицу: "Исус Христ је дошао на свет да спаси грешнике". Знате, као да ме је погодила муња! Грешник – то сам ја. То ми више нико није морао објашњавати. Зар нећете и ви, коначно, и пред Богом и пред људима признати: "Ја сам грешник!" Престаните са својим лажним самооправдањима. Тог тренутка није ми био потребан никакав свештеник. Ја сам грешник! – то ми је било јасно. А хтео сам да се спасем. Значи, хтео сам да се избавим из тог положаја. Хтео сам да нађем мир с Богом. "Исус Христ је дошао на свет да спаси грешнике". Ако Исус то може, онда морам наћи Исуса. Трајало је то још неколико недеља. Тражио сам да ли неко може да ми покаже Исуса. Нико није могао да ми покаже Исуса. И онда сам урадио нешто што бих препоручио свима вама. Наш пук је поново напредовао. А ја сам се закључао у једну стару сељачку француску кућу. Била је порушена и опустошена. Али, једна соба још је била читава и у брави је стајао кључ. Ушао сам у собу. Закључао сам за собом врата. Пао сам на своја колена и рекао: 'Господе Исусе, у Библији пише да си дошао од Бога да спасиш грешнике. Ја сам грешник. Не могу ти ни убудуће ништа обећати, јер имам лош карактер. Али, нећу да доспем у пакао ако ме погоди метак. И због тога, Господе Исусе, предајем ти се од главе до пете. Уради са мном шта год желиш'. И видите, ништа није пукло, никакво необично осећање,

али када сам изашао, био сам пронашао Господа, господара кога сам од тада слушао.

Тада ми је било осамнаест година, али из дана у дан сам напредовао. И схватио сам да су људи у огромној опасности. Живе без опроштења греха! Да ли ви знате да су вам греси опроштени? Како ћете остати пред Божијим судом? Живимо без мира с Богом. Без обраћења. Помало смо хришћански обојени, али изнутра се налази јадно, сиромашно, немирно, необраћено срце. Чујте, Бог не жели да дођемо у пакао. Бог то не жели. "Бог жели да се сви људи спасу и да дођу до спознаје истине". И због тога он шаље свога Сина. Али, пријатељи моји, ми морамо да дођемо Исусу. Морамо да му припадамо. Начин на који се хришћанство у такозваним хришћанским земљама опходи с Богом и с избављењем по Христу, не може да има добар завршетак. Просто ме хвата језа! Налазимо се у највећој животној опасности, јер идемо у сусрет Божијем суду!

У свом омладинском кругу једном приликом имао сам једног веома zgodног младића. Прво је редовно долазио на наше часове проучавања Библије. Било је то за време Хитлера. Одједном је морао да похађа омладинске нацистичке курсеве и од тада више није долазио. Али, једнога дана смо се скоро сударили. "Добар дан, Гинтере!", кажем ја. "Хајл Хитлер!", одврати он. "Гинтере, како си? Већ дуго те нисам видео?" Усправио се и одвратио: "Моја лозинка гласи: чиним право и никога се не бојим! А ако у мом животу можда нешто није у реду и ако постоји неки бог, ја ћу за то, као поштен човек, одговорати пред Богом. Али ми није потребан жртвени јарац, Исус, који за мене умире". У духу видим иза њега милионе мушкараца који мисле на исти начин. "Чиним право и никога се не бојим и онда могу за свој живот да одговарам пред Богом!"

Драги пријатељи, пред Богом не бих желео да се позивам на своје право, јер знам да сам управо онда када се позивам на своје право у највећој животној опасности. Рачунајте на то. Сви ћемо ми доћи Богу на суд. И желео бих да вас упозорим! Низ леђа ми иду жмарци када помислим на то како људи иду усусрет Божијем суду.

Вајар Ернст Барлах начинио је предивне пластике. Овај уметник је написао и један позоришни комад – ”Плави Бол”. Плави Бол је земљопоседник, који је увек помало плав. Једног дана, пошто је добро ручао и попио чашицу, усред подневне врелине одлази на трг малог градића. Одједном се нашао пред црквом. На вратима четири исклесана херувина дувају у трубе. И док он тако посматра херувине, чини му се, изненада, као да су оживели и да трубама најављују почетак Божијег суда. ”Човечанство сада долази Богу на суд!” Барлах дословно пише: ”Изађите, изађите мртваци из својих гробова! Не изговарајте се трулењем! Изађите!” И плавом Болу је одједном јасно да не може да избегне Бога. Једном ће стајати пред њим сам у свом јаду.

Сви ми у бити знамо да нећемо стићи далеко са својим ”чиним право и не плашим се никога”. Долази Божији суд и сва наша сопствена праведност истопиће се тада попут воска на ватри.

О, тачно знам да данас више не волимо чути овакву поруку. Када говорим да ће људи без обраћења Исусу отићи у пакао, они ми уз осмех одговарају: ”Пакао? То је неки појам из средњег века. Та, то уопште не постоји!” Када то чујем, увек се сетим једног догађаја, који морам да вам испричам.

Било је то за време рата. Хтео сам да идем у посету. На путу ме је затекао ваздушни напад и ја – трк у следећи бункер. Чекам док све прође. Онда идем даље и долазим до насеља у које сам, заправо, и кренуо. Насеље још стоји. Али, свих двадесетак кућа је напуштено.

Мислим како мора да сањам. Сусрећем неког чувара и питам га зашто су сви људи отишли? Ништа не одговара, узима ме за руку и уведе ме у једну кућу. Куће су, иначе, грађене око једног травњака. Међутим, сада се усред тог травњака налази велика бомба, велика као казан парне локомотиве. "Неексплодирана бомба!?" – кажем. "Не, није неексплодирана бомба. То је бомба с временским упаљачем!" – одговара ми чувар. Биле су то сасвим рафиниране бомбе. Нису експлодирале приликом пада, него пет, можда, чак, и двадесет часова касније. Обично би се активирале када би се сви људи вратили из бункера. "Сви су побегли. Чујете ли како откуцава?" Стварно, могло се чути откуцавање сатног механизма, а бомба је могла сваког тренутка да експлодира. "Идемо, овде ни најмање није сигурно!", каже чувар. Враћамо се комад пута, стајемо у заклон, у случају да бомба експлодира. У том тренутку видим једну смешну слику. Наиме, читаво јато врабаца сасвим безбрижно се спушта на бомбу. Један је, чак, сео на упаљач. Ја довикујем: "Глупи врапци, то је опасно!" А чинило ми се као да ми подругљиво одговарају: "Ха, ха! Ми смо просветљени. Ко данас још верује у бомбе! Сасвим безопасно!"

Схватате, баш тако глупо се и људи наших дана ругају. Бог је већ страховито озбиљно с нама, с нашим народом разговарао преко своје Речи. Божији Син је дошао, отишао на крст и васкрснуо из мртвих. Зар не може свако да схвати да Бог постоји и да је он свети Бог. А када вам неко дође и говори вам да сте у животној опасности и да морате потражити спас својих душа, онда се људи смеју и кажу: "Ха, ха! Ко то данас још верује!"

Видите, Библија уме да буде и подругљива. Она сав атеизам, порицање Бога, спомиње само једном реченицом: "Безумник рече у свом срцу нема Бога". Тако говори Библија о атеизму. Читава ствар више се уопште не појављује у њеном видокругу.

2. Избављење

Бог је већ једном дозволио ужасан суд над светом. Тада се избавио само један човек са својом породицом. Тај човек се звао Ноје. Бог му је наложио да изгради брод пре него што дође суд. Знате ли догађаје о потопу? Ако их не познајете, стидите се и не одајте никоме своје незнање. Пре него што је дошло до суда, Бог је Ноји заповедио: "Уђи у лађу, ти и твој дом!" И Ноје је ушао и Бог је за њим закључао врата.

Видите, свет иде у сусрет Божијем суду. И постоји једна лађа – милост која нам се нуди у Исусу. Он долази из Божијег у наш бедни свет. Он умире за нас на крсту! Чујте, па ако и не разумете много, схватићете бар једно. Ако је Бог дозволио да његов Син умре језивом смрћу на крсту, онда је то избављење којим је могуће да се спаси и највећи грешник. Он васкрсава из мртвих. Он нас по Светоме Духу позива. Исус је та лађа. И као што је Бог тада рекао Ноји: "Уђи у лађу, ти и твој дом!", тако он и тебе по мени позива: "Уђи у милост Исуса Христа!" Учини тај корак у Божији мир! Прекини да свим што те зауставља. Реци своје Спаситељу: Ево, иде један веома велики грешник. Одложи сву кривицу под крст! Веруј да његова крв тече и за тебе. Реци му: Господе, дајем ти сав свој живот. То значи ући у лађу.

"Пажња! Опасно по живот!" Колико нас још сасвим необраћено и незаштићено иде у сусрет Божијем суду? Но, велика милост још увек нам стоји на располагању. А веровати значи учинити корак од Божијег суда у Исусову милост. Овај корак није нека дечија игра. То значи избављење из животне опасности.

Један познати мисијски инспектор, мисионар-пионир на Новој Гвинеји, испричао ми је једном један догађај, којег се још увек добро сећам. Рекао сам му: "Брате Хофмане, водим тешку борбу за мој хришћан-

ски живот. Није никаква дечија игра, чак ни за пастора, како да припада Исусу у једном свету који служи ђаволу и који иде у сусрет паклу”. ”Да ти испричам један догађај”, поче он. ”На Новој Гвинеји постојао је обичај да су Папуанци приликом обраћења прошли поуку правог упознавања Исуса Христа. И онда би се једне недеље крстили. Била би то увек велика свечаност. Обично би присуствовали многи незнабошци. Но, оно одлучујуће се увек одиграло увече претходног дана. Запалила би се велика ватра. Крштеници би приступили носећи у својим рукама сав прибор за служење идолима: врачарске предмете, ликове идола, амулете. И онда су бацали знакове свог старог живота у разбуктали пламен. Једном сам посматрао неку младу жену. И она је с пуном руком малих идола приступила ватри. Имала је и амајлије. Но, у тренутку када је хтела све то да баци у ватру, једноставно није могла. Сигурно је мислила како су сви њени преци живели са свим тим и како је с тим повезана сва њена прошлост. ’Та, немогуће је растати се од тога!’ Она се враћа. При томе јој пада на памет да онда не може да припада Исусу! Опет иде неколико корака напред и опет не може од тога да се одвоји, и још једном се враћа. Онда сам јој пришао и рекао сам јој: ’Тешко ти је. Боље да још једном све добро промислиш. Та, можеш се пријавити за следеће крштење’. На то је млада жена неколико тренутака размишљала, брзо је прешла оних неколико корака, бацила ствари у ватру и – онесвестила се!” Закључак ове приче такође никада нећу заборавити. Мисионар је рекао: ”Верујем да потресеност ове жене може да схвати само онај ко је доживео истинско обраћење!”

Пријатељи моји, само је корак до лађе. Изађите из животне опасности и уђите у лађу спасења, у Исусове руке. Али, то није дечија игре. То значи раскид са свом прошлошћу, Међутим, не иде јефтиније!

Јесам ли био довољно јасан? Знате, увек ме изнова потреса када видим колико људи, упркос свим упозорењима, јури у своју вечну пропаст. А Бог то не жели. Бог жели да се сви спасу. Због тога је послао свога Сина. Због тога је за вас исплатио дуг. Сада треба само да га признате и да у вери прихватите исплату дуга.

Када сам за време Трећег рајха опет био позван у Гестапо, морао сам да чекам у једној просторији која је била претрпана полицама с документима. Гомила докумената и аката. И из сваког документа је вирио неки језичак. На тим језичцима су била исписана имена: Мајер, Карл, Шулц, Фридрих. Док сам тако чекао међу свим тим полицама докумената, морао сам захвалити Богу да не морам цео свој живот проводити међу таквим документима. И из досаде сам почео да читам имена: Мајер, Карл, Шулц, Фридрих. Одједном читам: Буш, Вилхелм! Та, то су акта о мени. У трен ока ови рафови с актама више нису били досадни, то можете и сами закључити. Ето, мог досијеа. Тако радо бих га извадио и прегледао, сазнао шта су ти мангупи о мени записали. Али, нисам смео да ризикујем. Ипак сам пред њим стајао и дрхтао: мој досије.

И видите, тако ми је било тамо под крстом. У мом животу постојала су времена када ми ништа није било досадније од хришћанства. Чак би ми свака кригла пива била занимљивија. Трајало је то све до оног часа када сам истински угледао Исусов крст. Ту се ради о мом досијеу! Ту је моја кривица и ту се говори о мом избављењу. Од тада најзанимљивија ствар за мене је Исусов крст. Погледајте човека с трновом круном на глави. Он је велики Спаситељ живота. То се тиче вас, па макар то још и не знате. Стварно, говорим прегласно? Знам, морао бих да говорим тише, али останите ви недирнути код такве поруке!

3. Из смрти у живот

”Пажња! Опасно по живот!” Да вам прикажем ову реч и са једне друге стране. Када је мени тако зујало у глави: ”Пажња! Опасно по живот! Стоп! Човече, окрени се! Потражи свог Спаситеља!”, помислих како се, заправо, само живи могу наћи у животној опасности. Када се неки аутобус сурва низ стрмину и нико не преживи, они више нису у животној опасности. Разумете ли? Да то искажем овако: У опасности сте да уопште никад нисте оживели, јер пролазите мртви кроз живот и коначно ће вас као мртве одбацити. Код вас се опасност по живот види у томе да уопште не промашујете живот. Библија говори сасвим јасно: ”Ко има Божијег Сина, има живот! Ко нема Божијег Сина, нема живот!”

Недавно сам срео једну госпођицу из Берлина, наставницу страног језика. ”Опростите, рекох јој. Свештеник понекад сме да постави и понеко неучтиво питање, колико вам је година?” Обично не питате младу девојку за њене године, али као стари свештеник то смете себи понекад дозволити. Одговорила је без оклевања: ”Осам година!” ”Тренутак, молим!” – зачудих се. ”Осам година? Та, ви сте наставник три страна језика, а кажете да вам је осам година!?” Она се насмејала и објаснила: ”Пре осам година сам пронашла Исуса. Тек сам се онда родила у нови живот. Пре тога сам била мртва!” Ја сам се радовао: ”Стварно сте то добро рекли!” Она ми је тада рекла: ”Ко има Божијег Сина, има живот. Ко нема Божијег Сина, нема живот. Видите, раније нисам имала Спаситеља, нисам имала ни прави живот. Зарађивала сам и добро се забављала, али то није био живот”. Зар то није смела тврдња? Ко се свесно не предаје Исусу, уопште нема живота. Да, без Исуса немамо ни појма о животу! Живот има само онај ко има Божијег Сина!

Пре неколико година дошао ми је један младић и ја сам га питао шта жели? ”Ни сам не знам! Знамо само

једно, оно што ја имам, то није живот!" Изненађено сам се распитивао: "Како то? Та, добро зарађујеш као бравар и имаш много новца!?" "Али, то није живот, то није живот! Понедељком сам бравар, уторком бравар, средом бравар, четвртком бравар, петком бравар, суботом фудбал, а недељом биоскоп и девојке. Међутим, то није живот!" "Момче, у праву си. Стварно си много напредовао, ако си дошао до тог закључка. То стварно није живот. Рећи ћу ти шта је живот. У мом животу је дошло до великог преокрета. Пронашао ме је Исус. Он је за мене умро и васкрснуо. Он ми је постао Спаситељ и Измиритељ с Богом. Када сам то схватио, предао сам му своје срце. И, замисли, од тог тренутка имам живот!" Тада је и тај младић нашао живот. Недавно сам га срео у једном граду. Питао сам га: "Но, како је оно са животом?" Одговорио је озареног лица: "Да, сада је то прави живот. Сада сам жив. Водим један омладински круг и доводим друге људе Исусу. У Исусу сам пронашао живот!"

Да ли знате да сте у животној опасности, јер бисте могли да промашите живот! Можда чујете о хришћанству, али је опасност у томе што можда никада нећете пронаћи Христа, Спаситеља.

Имам пријатеља трговца. Недавно га је позвао један фабрикант у дивну вилу усред великог парка. Било је ту око хиљаду гостију. У тој гужви мој пријатељ сусреће домаћина и каже: "Човече, па вама је дивно! Прави сте цар! Такво имање! Велика фабрика! Дивна жена! Златна деца!" Човек одговори: "У праву сте. Стварно ми је добро". Одједном се уозбиљио и рекао: "Али ме немојте питати како ми је овде, унутра, у мом срцу!"

Док ходам улицом често мислим, када би људи били искрени, сви би се зауставили и викали: 'Не питајте ме како ми је овде унутра, овде, у мом срцу!' Ту је немир. Мисли их оптужују, кривица их мучи.

Видите, једна особа може да их излечи. Сетите се да Бог види нашу невољу! Сами по себи не можемо доћи Богу. Али, Бог је у својој великој љубави дошао к нама. То је порука од које вам застаје дах. Њу навештавам: "Бог је толико заволео свет"... Ја га не бих волео. Ја бих га разбио гвозденим полугама, тај свет пун прљавштине, злобе и глупости. А Бог га је волео. Човеку памет да стане! Бог је толико волео свет да је дао свог Сина Исуса да се нико ко прихвата његову љубав не изгуби, него да има вечни живот. Реците ми, шта Бог још да уради да бисте имали живот?

Да завршим једним лепим догађајем. Великом проповеднику пробуђења Чарлсу Сперцену (*Charles Haddon Spurgeon*), након једне његове проповеди, пришао је млади човек и рекао: "Господине проповедниче, у праву сте. И ја морам пронаћи тог човека са Голготе. И ја морам постати Божије дете. Обратићу се једног дана". "Једног дана?" – пита Сперцен. "Па, да, касније". "Касније? Зашто не данас?" Младић помало у недоумици објашњава: "Та, желео бих да се спасем. Зато ћу се једног дана и обратити Исусу. Али, пре тога бих желео да мало уживам у животу". Сперцен се гласно насмејао и рекао: "Младићу, веома сте скромни. Желите само нешто од живота. У мојој Библији пише – отворио је Библију и читао: "Исус рече: 'Дошао сам да имају живот и да га имају у изобиљу!'"

Видите, након завршетка мојих предавања, увек ме мучи неко неугодно осећање, јер мислим да можда то људима и нисам довољно добро објаснио. Па, дозволите, стога, да кратко поновим. Бог је дозволио да његов Син, Исус, на крсту умре за нас изгубљене, проклете грешнике, да бисмо имали живот – овде и сада. Када се ујутру пробудим, просто ми се пева од радости што сам постао Божије дете, што имам живот. Чујте, Исус је дошао да имамо живот овде, а у вечности да

будемо сачувани од Божијег суда и да имамо вечни живот!

Човек тада с песмом иде својим животним путем.

Да вам то сликовито прикажем. Било је то једне новембарске вечери. Пада и киша и снег. Дува ветар. Било је хладно. Путем иду два мушкарца. Један је без капута. Подигао је крагну на сакоу. Свеједно му је да ли ће бити скроз мокар. Свеједно му је, јер нема дома! Управо тако највећи број људи хода овим светом. Немају циља. Куда води ваш пут? Безнадежно је не имати циљ! Филозоф Ниче једном је рекао: "Гаврани иду својим путем, јер ће скоро зима, али шта с оним ко нема своје домовине?" Имате ли ви вечну домовину? Али, друмом иде и други путник. И он је у истој бури, истом блату, у истој суснежици. Али он звиждуће док корача одважним кораком. Зашто? Тамо преко назире светла свога дома! Тамо је код куће. Тамо је топло! Не мари за пут којим иде. Овако светом пролазе они који припадају Исусу, коме су предали свој живот за сада и за сву вечност.

Тако. Бог је рекао Ноји: "Уђи у лађу!" Пођите и ви у тишину. Исус је ту. Разговарајте с њим! Изручите му своје срце. Једном ме је неко запитао: "Да ли заказујете време за разговор?" Одговорих: "Чему? Та људи не морају са мном разговарати. Они треба да разговарају непосредно са Исусом!" Урадите то и ви!

Шта да чинимо?

Пријатељи моји, добијам огроман број писама најразличитије садржине. Недавно ме је неко у једном писму упитао: "Реците ми, да ли то ви навештавате своје сопствено мишљење, или учење ваше цркве?" Мој одговор гласи: "То је учење Библије!" У себи сам помислио: варате се докле год слушате мишљење пастора Буша. Од тога немате много користи. Морате да чујете Исусов глас. Ја у својој слабости могу само мало да помогнем да чујете Исусов глас, глас доброг Пастира наших душа.

Сада ћу говорити о теми "Шта да чинимо?" и веома је важно да дозволите да вам сам Господ Исус говори, да чујете Исусов пастирски глас!

1. Прекините са својом плитком невером!

Као дугогодишњи пастор велеграда, чуо сам толико приговора на библијску поруку, сусретао се с толико плитким неверама, да ћу вас, као прво, замолити да, пошто се ради о спасењу ваших душа, прекинете са својом плитком невером!

За време рата, поред свог звања омладинског пастора, једно време сам радио као душебрижник у једној великој болници. Тако сам једном стајао пред вратима болесничке собе у једној приватној клиници и баш сам хтео да покуцам, кад ходником дојури млада медицинска сестра и сва задихана рече ми: "Молим вас, немојте ући у собу, господине свештениче!" "А зашто да не уђем?" – питам ја. "Господин се веома енергично изјаснио против сваке посете неког свештеника. Сигурно неће штети да га посетите. Избациће вас!" Показала је на плочицу на вратима. Читам име познатог пословног човека, кога сам познавао са реклама. "Сестро, полако

добијам живце као жице”, објасним јој. Закуцам на врата и уђем, пошто је снажни мушки глас узвикнуо: ”Слободно!” У кревету лежи старац седе косе. Кажем: ”Добар дан! Ја сам пастор Буш!” На то ће он: ”О, о вама сам већ много чуо. Ви смете да ме посетите”. Ја се радујем: ”Баш лепо!” Човек настави: ”Али, молим вас, пустите ме на миру са тим вашим хришћанством!” ”Баш немате среће, управо сам о томе хтео с вама да разговарам!” ”Не долази у обзир! Искључено! С тим сам већ одавно раскрстио! Знате, као дечак морао сам да бубам Псалме. Ако их нисам знао, добијао сам батине. Као одрастао, саставио сам свој поглед на свет: Дарвин, Хекел и Ниче. То су стубови који ме носе!” Разбеснео сам се. И пошто се, на жалост, брзо наљутим, узвикнуо сам: ”Саслушајте ме, стари господине! Ако ми 16-годишњи пубертетлија прича да је, рецимо, Ничеа учинио својим пророком, насмешио бих се и помислио: ’Па, прелазна нека појава. Сигурно ћеш већ открити да ни савремени филозофи не верују својим старим пророцима!’ Али, када стари човек, попут вас, на ивици вечности, прича такве ствари, онда је то стравично. Ви сте насмрт болесни! Хоћете ли да станете пред Бога с таквом бесмислицом?” Изненађено ме погледа. Овакав тон, очигледно, био му је нов. Тада ми је пало на памет да у болници не смеш да експлодираш. Човек мора да се креће на баршунастим шапама. Изненада ме обузима велико сажаљење над овим јадним човеком. Пребацам се у ”прву брзину” и, упркос његовог првобитног одбијања, причам о Исусу, добром пастиру. Он уздише и каже: ”Да, било је то лепо. Али, шта да радим с читавим својим погледом на свет? Зар да одбацам све у шта сам цео свој живот веровао?” ”Наравно!” – узвикујем весело. ”Драги господине, одбаците све што ионако нећете моћи да користите у вечности, и то боље данас, него сутра. Та,

од ваше отрцане невере не можете поштено ни да живите, ни блажено да умрете. И онда се баците у раширене руке Божијег Сина, који је за вас умро и који вас је откупио. Тај Спаситељ жели да буде и ваш Спаситељ!" Ушла је сестра и остала без речи када је видела како лепо разговарамо, а онда је махнула руком. Разумео сам: крај посете! Чврсто сам стегнуо руку старом господину и тихо напустио собу. Не знам да ли је све прихватио. Умро је исте ноћи.

Видите, тада сам потресено схватио како чак и образовани људи пузе кроз овај свет са Дарвином, Хекелом и Ничеом, и како таквом отрцаном невером оробе своје вечно спасење. Зато вас молим да, пре свега, одбаците своје површне разлоге којима образлажете своју неверу! Одбаците их. Ваша плитка невера не вреди ни пару. У Библији пише: "Постоји један Бог и један посредник између Бога и људи, Исус Христ!"

Једног дана седео сам насупрот једном човеку. Знате, грдосија од човека. Жена му је погинула приликом бомбардовања. У рату су му погинула и два сина. Јадник! И онда сам га посетио. Тек што сам сео, већ је почео напад: "Господине свештениче, поштедите ме тог вашег хришћанства! Толико сам тога препатио, да више не верујем ни у шта. И превише сам доживео. Причајте ми колико год хоћете, ја више ни у шта не верујем!" Насмејао сам се и рекао: "То просто не могу да замислим. Реците ми, господине, да ли се с времена на време возите железницом?" "Да". "Надам се да пре тога идете машиновођи са захтевом: покажите ми своју возачку дозволу!" "Не, не! Па, у то можете бити сасвим сигурни да железница од својих машиновођа"... "А како то?" – чудим се и настављам: "Ви улазите у воз а да се пре тога нисте уверили да ли онај човек тамо напред уопште уме да вози – без гаранције!? Молим вас лепо, господине, то називам вером. Па, ви му поверавате свој

живот. Од сада никада више немојте рећи да ни у шта не верујете. Верујете државној железници!" "Да..." Питам даље: "Господине, фармацеути у апотекама су ту и тамо забуном неким купцима већ дали отров. Зашто не бисте свој лек прво дали испитати?" "Господине свештениче, па тај лек је испитан. А апотекари се сигурно разумеју у свој посао. Сигурно ме нећете преварити!" "Зар стварно? Гутате таблете без претходног испитивања! Једноставно верујете. То стварно називам вером. Драги господине, немојте више никада рећи да више ништа не верујете. Боље реците: више ништа не верујем, осим државној железници и апотекару!" Знате, тако сам наставио, а тога је било све више и више. И онда сам му посведочио: "Видите, једног дана ме је сусрео неко кога је послао Бог. Васкрснуо је из мртвих. На длановима је имао ране од ексера који су ми посведочили да ме је љубио све до смрти. На целом свету нико није толико учинио за мене као Исус! Никоме толико не можемо веровати као Исусу! Верујете ли да је Исус икада лагао? Не. Молим лепо. Такво сведочанство никоме не бих дао, осим Исусу. А када сам то схватио, рекао сам себи: Поверићу свој живот Исусу!" Човек је питао: "Зар је то тако једноставно?" "Да, то је тако једноставно, господине. То је тако једноставно. Ви верујете све и свашта, изузев оном једином, коме заиста можете веровати. Њему не желите да верујете. Одбаците отрцане разлоге своје невере и дајте свој живот Господу Исусу!"

Једном сам говорио стотинама младића: "Дајем милион марака као премију ономе ко ми може доказати да је пожалио што је Исуса прихватио у свој живот!" Наравно, нисам имао милион марака, али могао сам их мирне душе понудити, јер нема човека који би пожалио што је тако урадио. Али сам, зато, упознао масу људи који су пожалили што то нису урадили.

Зато одбаците своју отрцану неверу! Верујте ономе који је све за вас учинио. То је ствар између вас и њега. Повуците се у тишину и реците: "Господе Исусе, од данас желим да припадам теби!"

2. Прекините са својом невероватном самоправедношћу!

У Библији читамо: "Истинита је реч и сваког примања достојна да је Исус Христ дошао на свет да спасе грешнике!" Многи људи се овде буне и кажу: "Ја нисам грешник! Нисам никакав криминалац!" Њима сада говорим: Лажете! Зар ћете једног дана пред Божијим лицем рећи: Нисам грешник? Држао сам све твоје заповести! Хоћете ли моћи то да кажете? Молим вас, престаните са својом невероватном самоправедношћу, која себи умишља да је све у реду. Ништа није у реду! Ништа!

Пре много година разговарао сам с 20-годишњим младићем. Никада то нећу заборавити. Сретнем га једног дана и кажем: "Драги Хајнце, не видим те више на нашим часовима проучавања Библије!" На то ће он: "Знате, господине свештениче, у међувремену сам се предомислио. Ви непрекидно говорите о Исусу и како је умро за грешнике. Али, мени никакав заступник, жртвени јарац није потребан. Ако сам нешто погрешно урадио и ако постоји неки бог, онда ћу ја пред њим одговорати. Али, стварно ми је смешно да ми је потребан неки Спаситељ, који је за мене умро!" Одговорио сам: "Добро, драги мој. Значи, ти ћеш се пред светим Богом позвати на своје право. Ти то смеш. Можеш да одбациш Исуса и да кажеш да се пред Богом позиваш на своје право. Али, драги мој, молим те да ти буде јасно да у Француској суде људима по француском закону, у Енглеској по енглеском праву, а пред Богом по Божијем праву. Драги мој, желим да ниси престу-

пио ниједну Божију заповест, иначе си изгубљен. Довиђења!” ”Тренутак! Ваљда неће гледати на ситнице?” ”Ха! А како ти себи замишљаш светог Бога? Претпоставимо да сам педесет година живео поштено и добро и онда сам три минута крао. То се сазнаје и ја долазим пред суд. Значи, ја стојим пред судијом и објашњавам: ’Господине судијо, немојте бити такав ситничар. Педесет година сам живео добро и поштено, без прекршаја, а три минута крађе, па то се брише. Господине судијо, немојте бити такав ситничар!’ Можеш ли то себи представити? Судија ће одговорити: Тренутак молим. Не говорим сада о педесет година доброг и поштеног живота. Говорим о она три минута када си крао. Закон те оптужује за ту ствар. Ако то већ земаљски судија ради, онда ће то Бог свакако чинити!”

Зар не мислите да сте пред Богом оптужени? Зар не мислите да вам је потребно опроштење греха? Зар не мислите да сте грешник? Молим вас, прекините с вашом невероватном самоправедношћу и потражите Господа, који је за вас умро на крсту и уместо вас платио ваш дуг. Прихватите га! Признајте му свој грех! Реците: Господе, ево, предајем се теби са свом својом неправедношћу. Желим да имам твоју милост! Опери ме својом крвљу да будем чист!”

3. Учините одлучујући корак!

Најбоље да вам испричам једну илустрацију, која ће вам објаснити на шта мислим.

Било је то на почетку нацистичког рајха. Поново сам имао посла с оним високим ламетама. Ламетам смо звали оне младе људе који су носили сребро и злато на униформама, попут пауна. Дрхтећи од страха, пошао сам човеку, јер свештеници у то време ништа нису вредели. Зачудо, тај човек ме није једноставно избацио, него ме је, чак, љубазно саслушао. Пошто смо

завршили, кажем: "Чујте, ретко ми се десило да је неко са мном пријатно поступао као ви. Хоћу да вам се захвалим. И пошто сте били толико љубазни, даћу вам један велики поклон. Хоћу да вам пренесем своју поруку: "Јер је Бог толико заволео свет, да је свог Сина дао, да сви који у њега верују не пропадну, него да имају вечни живот!" Погледао ме је и рекао: "Немојте ми ништа више рећи. Моји родитељи су верни људи. Вашу поруку знам од младости. Али..." Ставио је на сто велики бели папир, узео оловку и прецртао бели папир. "Видите, господине свештениче, ја знам све и када бих то хтео, знам да бих морао прећи границу, како сам то нацртао на папиру. Морао бих да учиним корак преко линије. Ја стојим близу ове границе, на овој страни, али морао бих се усудити да границу пређем. А то ми не дозвољава мој друштвени положај!" Отишао сам веома жалостан. Он је већ давно мртав. Његов друштвени положај га у вечности неће спасити. Али он је схватио да ако жели у Божије царство, мора да пређе границу!

Да ли сте довољно храбри? Уверавам вас, исплати се! Исус вас чека раширених руку! Учините одлучујући корак преко границе – у отворене Исусове руке!

4. Прекините са свим јасно препознатљивим гресима!

Знам за човека који је имао љубавницу. Суочио сам га и рекао: "Ви имате љубавницу. Унесрећујете своју жену. Отићи Ћете у пакао!" Одговорио ми је: "Глупости! Да вам објасним. Моја ме жена не разуме"... И онда ми је причао причу, иако је тачно знао да живи у греху. Други људи живе у свађи и увек кажу да је онај други почео. Нико жив никада није започео свађу, зар не? Увек су је започели други! Али, да вам кажем да је у Божијим очима свађа исто што и убиство. Зато,

завршите с тим! Људи питају шта да раде. Ево, рећи ћу им: прекините са јасно препознатљивим гресима!

Како би било да у свој живот упланирате једну паузу и да се упитате: Шта у мом животу није у раду? Са чиме бих морао да прекинем? Знате ви то сасвим јасно! Зар мислите да ће вам Исус дати своју милост ако и надаље свесно грешите? У Библији читамо: "Обратите се!" Изгубљени син је оставио свој живот за собом. Смете да дођете Исусу онакви какви јесте, натоварени и неверни. Али, онда морате завршити са стварима које ће вас одвести у пропаст, а за које сасвим тачно знате да су грех!

У многим писмима која свакодневно добијам, увек изнова се дешава да се људи буне и кажу: "Прекрути сте! Ово и ово није грех!" И, онда, често набрајају ствари које ја уопште нисам рекао. Али, то ми говори да се наша савет буну против владавине Исуса Христа у нашем животу. Чујте, не можете доћи чврстом веровању и да живите живом вером ако немате храбрости да свој живот предате Исусу тако што ћете прекинути с оним са чиме морате да прекинете. Прекините са свим добро и јасно познатим гресима.

5. Разговарајте с Богом!

Умете ли да се молите? Можда знате неку научену молитву, али молити? Знате, неки људи имају такву представу о молитви, да вам се диже коса на глави. Недавно сам био у једној посети. Домаћица каже: "Да, и ми смо добри хришћани. Кларице, дођи само!" Мајка је позвала своју четворогодишњу кћеркицу и рекла: "Умеш тако лепо да се молиш. Хајде, моли се да те пас-тор чује!" Дете је почело, а ја сам прекинуо: Престани. Ово показивање није молитва. Молити се значи разговарати са живим Богом. Изручити му своје срце. Да ли сте се икада тако молили?

Један човек, по имену Робинсон, енглески бискуп, написао је страшну књигу "Бог је другачији". У њој он пише како савремени човек уопште више не уме да се моли. Знате, и ја то верујем. Али, то не говори ништа против молитве уопште, него против савременог човека. Зар не мислите и ви тако? Тај бискуп хоће да преокрене читаво хришћанство, пошто савремени човек више не уме да се моли. Ја бих му пре рекао: Хајде да научимо савременог човека да се моли!

Рескирајте! Једноставно, молите се. Једноставно реците: "Господе, дозволи да те нађем!", или "Господе, спаси ме!", или "Господе, доведи ме исправном веровању!", или "Господе, опрости ми моје грехе!" Једноставно, почните. Не можемо од самог почетка величанствено да молимо. Можда се свештеници изврсно моле са књигом у руци из које читају. Али, није потребно да се изврсно молимо. Важно је да почнемо разговарати са живим Богом. Почните и научићете да се молите!

Знате, веровање је ја-ти однос између Бога и мене. А кад разговарамо, онда треба да говоримо, зар не? Ја говорим с њим, и он говори са мном. И већ сам стигао до своје друге тачке:

6. Читајте Библију!

Како разговара Бог са људима? Говори с њима кроз Библију. Због тога је неопходно да почнете читати. Можда мислите: "Данас више нико не чита Библију!" На жалост, тако је. Истина, многи је имају на својим полицама, али је не читају. Често ми људи у неким домовима с поносом у гласу говоре како имају неку Библију још из 1722. године, од њихове чукунбабе. И онда вам донесу неку стару књижурину, коју, сасвим сигурно, нико не чита. И премда поштујем старе књиге, обично им саветујем: Купите себи мали Нови

завет. Баш су zgodne те мале књижице, могу да вам стану и у џеп. И одвојте у току дана одређено време када ћете тај Нови завет читати. И, слушајте добро, Исус кроз њега говори!

Можда ћете наићи на места која не разумете. Једноставно, читајте даље! Својим дечаџима обично то овако објасним: Неки бразилски земљорадник причао ми је: "Када смо се доселили, свако је добио комад земље. То је, заправо, био комад прашуме. Посекао сам дрвеће, искрчио корење и камење. И једног дана сам пред плуг упрегао два вола и први пут заорао бразду! Међутим, већ након три корака плуг се заглавио. Шта сада? Да ли да из куће донесем динамит, па ће стена, заједно са воловима и плугом и са мнош, одлетети у ваздух? Не, једноставно сам с воловима и плугом заобишао стену и наставио орање. Када сам, на крају, био готов, читава ствар је изгледала прилично јадно. Али, следеће године већ је било мало боље. Искрчио сам више корења и одстранио више камена. А треће године било је још боље!"

Читајте тако Библију. Најпре, почните! А када нешто не разумете, једноставно прескочите, али наставите да читате даље. И изненада ће вам доћи једна реч, као што већ у првом поглављу Новог завета читамо: "Исус ће избавити свој народ од греха њихових!" Рећи ћете: "О, то ја разумем. То је за мене!" На тај начин дозвољавате да вам Бог говори преко Библије! Узмите себи сваки дан времена за читање Библије. А при томе се молите: "Господе, просветли ме! Помози ми да разумем! Просветли моје срце, и мој разум, и моју душу!"

Да додам још нешто. Немојте дозволити да вам неко други огади Библију! Библија је величанствена књига. Могу вам рећи да не постоји ниједна актуелнија и узбудљивија књига од Библије!

Као млади војник у првом светском рату био сам на осматрању крај Вердуна. Било је вече, спуштао се мрак. Седео сам на улазу у једну клисуру. А још пре него што се потпуно смрачило, видим како ми се приближава нешто преурањена непријатељска пољска кухиња. Нисмо ни мислили да је могуће проћи кроз ову клисуру. Но, ова пољска кухиња, која није сачекала потпуни мрак, открила нам је да је ту неки покрет према непријатељским позицијама. Ако је успело пољској кухињи да прође, доћи ће и пешадија, па и муниција у непријатељски логор. Шта смо ми урадили? Да ли смо мислили да никако не треба пуцати у клисуру? Напротив, сву ноћ била је под паљбом наших пушака.

Чујте, Библија је полазиште, пут до залиха хране и муниције, Божија резерва за хришћане. И, наравно, Сотона је лукав па ће засути својом паљбом овај Божији пут. Због тога је Библија изложена непрекидним нападима. Најглупљи мангуп ће рећи: "Ух, глупава књига". Најмудрији професор ће доказивати како је Библија само људско дело. Сви се слажу у унакрсној ватри на Библију. А ако желите бити Божије дете и да се спасите, немојте за то бринути. Немојте дозволити да вам огаде Библију. Библију су, истина, писали људи, али они су били испуњени и просветљени Светим Духом. А када будете читали Библију, ускоро ћете открити да се у њој налази драги, божански дух.

Једном ми се неко пожалио да је за њега Божија реч мртво слово на папиру! Радо би се спасио, али Реч му ништа не говори. А ја сам му одговорио: Молите Бога за Светог Духа. Молите, ако треба, и пола године сваког дана: Господе, поклони ми свог Светог Духа, како бих разумео Реч и да оживим у вери! Верујте ми, Бог ће вам одговорити. Сасвим сигурно!

Да вам кажем још нешто, последње!

7. Слушајте проповедање Божије речи!

Идите тамо где можете чути јасну Божију реч. Усуђујем се рећи да данас постоје проповедаонице са којих се проповеда разводњено Еванђеље. Тамо не бих одлазио. Значи, лимунаде ме не занимају. Али, радујем се јасном вину Еванђеља! Сами ћете распознати да ли вам се навешћује радосна вест, или нешто друго. Свуда постоје свештеници, проповедници и други, који могу да вам пренесу Еванђеље. Важно је да слушате проповедање Божије речи. Држите се оних који, као и ви, желе да је чују. Неки људи ми говоре да су индивидуалисти. Њима одговарам: никада неће моћи опстати у живој вери ако се не држе других хришћана, ако не одлазе тамо где се проповеда Божија реч!

Дозволите ми да вам, на крају, испричам догађај о једној старој жени. Неко ми рече да не жели слушати приче о старим људима. Ипак, испричаћу је, јер је та стара жена играла значајну улогу у мом животу. Срео сам редом три инжењера, којима је она помогла да дођу до веровања у Исуса. Тада сам осетио како из те старе жене зрачи велика сила. Потражио сам је. Била је удовица рудара. Како се радовала када сам дошао. Причала ми је како је она дошла до веровања. Живела је у предграђу Есена. Једног дана чита у новинама како ће у Павловој цркви бити уведена два нова свештеника. Договорила се са својим другарицама да погледају ту велику ствар. Био је то далек пут до Павлове цркве. Када су стигле, црква је била дупке пуна. Стале су сасвим позади. Млади пастор, Јулиус Даман, први пут је стао за проповедаоницу. Читао је речи: "Бог је толико заволео свет да је дао свог јединорођеног Сина, да сви који у њега верују не пропадну, него да имају вечни живот!" И онда је рекао: "Од стотине хиљада речи у Библији, ниједна се толико не плашим колико речи ПРОПАДНЕ. Може се за вечно пропасти. Бог диже

руке од вас! То је пакао!” Младе девојке су стајале у цркви. Реч их погоди као муња. Изгубљена сам! Немам мира са Богом! Греси ми нису опроштени! Нисам Божије дете! Изгубљена сам! Пропала сам! Отишла сам кући, наставила је старица своје приповедање, као у неком сну. Након три дана, отац ме упита нисам ли можда болесна. Покушала сам све да објасним својим родитељима. Рекли су ми да сам полудела! Да сам се разболела на живце! Нико ме нисам могла да објасним свој смртни страх – изгубљена сам! Тако сам им желела свако добро и прижељкивала да и они доживе стварност живог Бога и спознају да су изгубљени. Недељама сам тако лутала без циља. И онда сам негде прочитала: Пастор Даман поново проповеда. Поново сам пешачила до Есена. Молила сам се целим путем. Заправо, знала сам само једну песму: ”Једно треба, само једно, и то једно дај да знам. Све је друго трошно, бедно, прах је, дим је, само сан”. Тако сам се молила целим путем. А у цркви је проповедао Даман. Све је препуно. И опет стојим сасвим у позадини. Једно треба, само једно, и то једно дај да знам! За дивно чудо, отварам песмарицу и налазим исту песму. И онда је пастор стао за проповедаоницу. Читао је текст из Јовановог Еванђеља. Исус говори: ”Ја сам врата. Ако ко уђе кроз мене, биће спасен. Амен!” Била сам два пута у цркви, наставила је старица, и чула сам само ове речи. Али, тог тренутка све ми је било јасно. Исус, васкрсли, јесте врата у живот. Прошла сам кроз та врата. Више ништа нисам чула од проповеди. Али, мени је ово било довољно. Ушла сам у живот!”

Често причам овај догађај, кад год сретнем људе који ми говоре: ”Молим вас, прођите се цркве. Не могу да подносим ваздух у њој. Радије идем у зелену шуму. Тамо певају птичице, тамо шуми дрвеће”... Онда им говорим како та жена никада не би дошла живом веровању, да није ишла слушати Божију реч!

А шта ми да радимо? Да прекинемо са својом површном невером. Прекините са својом невероватном самоправедношћу. Учините одлучујући корак. Раскините са својим препознатљивим гресима, гресима за које тачно знате да их чините. Разговарајте с Богом! Читајте Библију! Слушајте проповедање Божије речи!

Замолили су ме да одговорим на питање: "Шта да чинимо?" и дао сам вам важне одговоре. Но, необично ми је важно да вам на крају, с неколико речи, кажем оно најважније.

Није одлучујуће шта ми радимо, ма колико важно и то било. Одлучује оно што је Бог за нас урадио у Исусу. То је радосна вест коју треба да вам објавим. Исус је урадио све за вас. Дошао је к нама, умро је за нас. Васкрснуо је! Седи Богу с десне стране. Он је добри пастир који чини све за своје овце. Псалмиста 23. Псалма признаје: "Господ је мој пастир, ништа ми не недостаје"... И онда набраја колика добра добри пастир за њега чини. Како бих желео да и ви можете рећи: Господ је мој пастир!

Зашто Бог ћути?

У свету се догађају страшне ствари.

Мислим да је то било 1937. године. У Есену сам прелазео преко улице. У сусрет ми долази 16-годишњи дечак. Познао сам га са часова с младима. Био је тотално збуњен. Причао ми је да су га одвукли у болницу и стерилизовали, јер му је мајка Јеврејка. А када је дошао кући, родитеља више није било. Никада их више није видео. Оца су ухапсили. Мајка је доспела у Аушвиц, концентрациони логор. Успео сам дечака да пребацим у Холандију. Таквих догађаја је било на хиљаде и милионе. Стварно, покреће нас питање: А Бог? Где је Бог? Зар он ту ништа не може? Зашто ћути?

У Келну је неки умно поремећени човек силом упао у једну основну школу са минобацачем. Убио је дванаесторо мале деце. Поново питање: А Бог? Зашто Бог ћути?

Или, она млада жена. Има рак. Полако и у грозним мукама умире пред својом децом. Ко је то доживео, не може а да му се не јавља питање: А Бог? А где је био Бог? Зашто Бог ћути?

Има много људи који би могли да наставе набрајање догађаја. А на крају, опет стоји питање: А Бог? Где је био Бог? Зашто Бог ћути?

Познати немачки песник Шилер (*Schiller*) написао је своју чувену Девету симфонију "Ода радости". У њој се јавља рефрен: "Браћо, над звезданим небом мора да станује добри отац". Данашњи човек је у искушењу да каже: "Браћо, над звезданим небом није могуће да станује добри отац".

Онај ко поставља таква питања: Где је Бог? Зашто све то допушта? Зашто ћути на све те грозоте? – доћи ће, можда, до места где се јавља опасна мисао: Можда

Бога уопште нема? Можда је небо празно? Можда је атеизам, ипак, оно право? Пријатељи, коме год таква мисао дође, нека се згрози. Јер, било би ужасно да је то истина – да Бог не постоји. Јер, онда не бисмо били људи, били бисмо звери, препуштени сами себи. Били бисмо попут изгубљене деце, која више не знају како да нађу пут кући. Да нема Бога!? – било би језиво. Када ми људи изјављују да су атеисти, онда им кажем: Ви и не знате шта тиме изговарате. Над нама нема ништа! Препуштени смо себи! Ми сами са собом! За човека нема страшнијег од другог човека. 'Човек је човеку вук' – рекао је неко.

Не могу вам ни избројати колико пута сам, као свештеник, чуо ову реченицу: "Како може Бог да допусти тако нешто? Зашто Бог ћути на све то?" И пошто су ми толико пута поставили ово питање, желим сада да одговорим на њега.

Али, рећи ћу вам унапред, нисам Божији лични секретар. Није ми одао све своје планове, нити ми их је диктирао. Разумете ли? Само по себи, већ је помало неразумно поставити такво питање, као да ми можемо разумети Бога! Онога кога бих ја разумео, можда би био неки декан, или неки супер-интендант. Њега још могу да схватим. Али, то не би био Бог кога бих ја-човек могао да схватим. Бог је једном у Библији рекао: "Моје мисли нису ваше мисли и моји путеви нису ваши путеви!" То је веома јасно.

Али, Библија ми је дала још неколико увида. Помоћу њих ћу, колико год је то у мојој моћи, да одговорим на питање: Зашто Бог ћути?

1. Криво постављено питање

Знате, само питање: Зашто Бог ћути? није добро постављено. Постављамо га као да седимо у судници. На судијској столици седи нека госпођа Млинарић или

пастор Буш. А на оптуженичкој клупи седи Бог! И онда ми говоримо: "Оптужени Боже, како можеш све то да допустиш? Зашто ћутиш?" Хоћу да вам јасно кажем да не постоји такав бог који допушта да ми седнемо да судијску столицу, а он да седи на оптуженичкој клупи!

Сећам се једне занимљиве сцене. Био сам млад пастор. Са 27 година управо сам дошао у Есен. Баш тада је избио велики рударски штрајк. Сви су били узбуђени. Једнога дана пролазим једним великим тргом, а на неком сандуку стоји човек и громогласно ословљава групу људи. Говори о гладној деци, о црквици од зараде, о незапослености. Одједном ме спази, препозна ме и продера се: "Ха, ха, ево попе! Попе, дођи само овамо!" Знате, обично се одазивам љубазном позиву! Тако сам пришао говорнику. Људи су се размакнули. Око мене је око 100 рудара. Било ми је помало чудно у стомаку. На универзитету вас не припремају на такве ситуације. Али, говорник је кренуо: "Реци, попе, ако постоји бог, а ја то не знам, али, можда га, ипак, има, можда постоји, онда ћу након своје смрти стати пред њега и рећи – тада се продерао: – Зашто си допустио да се људи на ратишту раскомадају? Зашто си дозволио да деца умиру од глади, а други, пак, бацају храну, јер је имају превише? Зашто си допустио да људи под ужасним боловима умиру од рака? Зашто? Зашто? И онда ћу му рећи: Ти, боже, нестани! Склони ми се с очију! Одлази!" Човек је викао, па сам и ја викнуо: "Тачно! Доле с таквим богом, доле с таквим богом!" У трен ока је настала гробна тишина. Говорник ме је зачуђено погледао и рекао: "Тренутак молим, та ви сте свештеник! Ви не бисте смели тако да вичете: 'Доле с таквим богом!'" А ја му одговорих: "Саслушај ме сада. Бог, пред кога ти желиш стати, пред ким можеш тако да развалиш своја уста, кога хоћеш да позовеш на одговорност и који је твој оптужени, такав бог постоји

само у твојој машти. Њему и ја могу рећи: доле с тобом! Таквог бога је створило наше време. Њега можемо оптужити, можемо га одгурнути у страну, или га можемо вратити, већ према потреби. Такав бог не постоји. Али, да ти ја нешто кажем: постоји један други, прави Бог. Пред њега ћеш стати као оптужени, а нећеш стићи ни да отвориш своја уста, а он ће тебе питати: "Зашто ме ниси поштовао? Зашто ме ниси позвао? Зашто си живео у нечистоти? Зашто си лагао? Зашто си мрзео? Зашто си се свађао? Зашто?"... Тако ће те он питати. И на хиљаду његових питања нећеш моћи ништа да одговориш. Реч ће ти запети у грлу. Не постоји бог коме можемо рећи: доле с њим! Али, постоји свети, живи, стварни Бог, који би могао нама да каже: "Доле с тобом!"

А то бих желео да кажем и вама вечерас. Ако ви данас чујете људе који пребацују Богу: Како може Бог све то да допусти? Зашто Бог ћути? – онда им кажите да би то био неозбиљан, умишљени бог кога ми можемо да оптужимо. Постоји само један свети Бог, који нас тужи, вас и мене. Да ли сте ви држали Божије заповести? Како ви то себи замишљате? Бог своје заповести озбиљно схвата. Оптужени смо ми, а не Бог!

То је прво што морам гласно и јасно да кажем. Значи, погрешно постављено питање.

А сада друго:

2. Божије ћутање је његов суд

Зашто Бог ћути? Видите, Бог често ћути. А Божије ћутање је ужасан суд над нама.

Уверен сам да постоји пакао. Али, он сигурно није такав каквог га видимо на многим сликама. Нацртан је ђаво како пржи душе, или такве неке глупости. Верујте, пакао ће бити то када Бог више нема шта да каже људима. Можете га звати, молити му се, вапити к њему,

викати – али, он вам више не одговара! Руски писац Достојевски једном је рекао: ”Пакао је место куда Бог више не баца свој поглед”, где смо га се коначно решили, где смо стварно напуштени од Бога. Да, Божије ћутање је његов суд. И да знате, пакао почиње већ овде, онда када Бог ћути.

Ево једне илустрације. Библија говори о два града, Содоми и Гомори. Веома културни градови, профињена цивилизација. Не, нису они порицали Бога. У граду је сигурно било неколико свештеника, неки јадни типови. Али, нису озбиљно схватили Бога. Можда су их позивали на свадбе или сахране, али, иначе, нису за Бога марили. Газили су ногама све његове заповести. У Содоми је живео један побожан човек, Лот. С времена на време би рекао: ”Немојте тако с Богом. Бог се не да ружити. Шта човек посеје, то ће и пожњети!” А људи су му се смејали. Говорили су: ”Ах, немој да се шалиш. Та, ти ниси пастор. Престани с таквим бесмислицама – шта човек посеје, то ће и пожњети!”

Али, у цик зоре једнога дана – Бог је Лота извукао из града – Бог је с неба пустио на градове сумпор и ватру. Како то изгледа, доживели смо за време рата. Али, Бог то уме да ради и без авиона. Могу да замислим како су људи скочили из кревета и потражили заклоне у подрумима. А подрум врео као пекарска пећ. Људи јуре напоље, али не могу побећи. Угушили су се у подруму. Тако то приповеда Библија. И онда ја себи замишљам нешто што не пише у Библији. Замишљам групу људи на окупу: модерна млада жена – драги бог је за њу био неки добри господин; па старији човек – познаје сваку врсту вина, ни он није имао ништа против драгог бога, али није за њега марио. Све сами поштени, драги људи, послушни грађани, редовне платише пореза. Сви су они имали своје мрачне тајне, као и сваки човек данас. У подруму је све топлије. Они хоће напоље, али не

могу, јер тамо бесни ватрена стихија. Одједном ће онај господин: "Људи, Лот је био у праву. Бог заиста живи!" А млада госпођа каже: "Сада би нам помогло само једно – молити. Ко уме да се моли?" И онда дижу своје руке – тао су се људи молили у стара времена – руке, које никада раније нису дизали у молитви: "Боже, смилуј нам се! Згрешили смо. Презирали смо те. Престани! Молимо те, престани. Та, ти си добри, драги, милостиви бог. Господе, смилуј се!" Али, све остаје немо. Чује се само праскање и пуцкетање ватре. Руке се спуштају. Онда се поново дижу у песницама: "Боже, зашто ћутиш?" И даље све остаје немо. Чује се само ватрена стихија. Они сада могу или да се моле, или да псују – Бог више не одговара!

Постоји граница коју појединац, или град, или народ може да пређе, граница равнодушности против живог Бога. И од тада Бог више не чује и не одговара. Онда смемо и да молимо и да псујемо – он више не одговара. Схватате ли да је оно ћутање над Содомом био стравичан Божији суд? Бог није имао више шта да им каже! А када гледам нашу земљу, када видим потпуну равнодушност за Божије заповести и Божију истину, онда ме хвата језа. Можда ћете ви још доживети да ћете молити или проклињати, а Бог више неће имати шта да каже. У Библији читамо да Бог каже: "Звао сам вас, а ви нисте одговорили!" Човече, зашто ћутиш када те Бог зове?

Значи, Божије ћутање је Божији најстрашнији суд!

3. Када смо предалеко, не можемо чути

Када нам се чини да Бог ћути, можда смо предалеко од њега.

Недавно ми је дошао један младић с речима: "Пасторе Буш, нервирате ме! Непрекидно говорите о Богу. Случајно вас сретнем, а ви одмах о Богу. Ја Бога не чујем. Ја Бога не видим. А где он то говори? Ја га не

чујем!?” Одговорих му: Младићу, познајете ли причу о изгубљеном сину? Да вам је испричам. Сам Исус ју је испричао. Био један богати земљопоседник. Имао два сина. Један је био помало лакомислен. Код куће му је било претесно. Једноставно му се није допадало. Једног дана изјављује своме оцу: ”Стари, дај ми моје наследство. Исплати ми га већ сада. Хоћу у свет!” Отац му све даје. Син одлази у далеки свет. Читамо да је протраћио своје имање живећи распусно. Можете и сами замислити. У великим градовима можете за тили час да потрошите огромне своте. Баш тада настаје велика глад и беспослица. Коначно завршава као јадни свињар. У Израелу свињаре су сматрали нечистима и то је било најгоре што се човеку могло десити. Но, пошто је владала глад, био је срећан што је могао бити макар и код свиња. Тамо више није могао да чује очев глас. Једноставно, био је предалеко од њега. Изгубљени син је могао да каже да више не чује очев глас. Па, наравно да није могао да га чује. Дозволите ми да додам један уметак, којег не налазимо у Библији. Младић седи крај валова. Бесан. Оптужује свога оца: ”Како он то може дозволити!” Тако ми се и чини данашњи свет. Напустио је Бога. На свет се сручила невоља, а он виче: ”Како може Бог да то допусти? Зашто Бог ћути?” Но, Исус је причу о изгубљеном сину друкчије наставио. Младић долази к себи. Размишља о томе како је у очевој кући добро, а овде умире од глади. Одлучи: ”Устаћу и отићи ћу своме оцу, па ћу му рећи: ’Оче, сагреших небу и теби и више нисам достојан назвати се твојим сином’” Стварно је то урадио. Отац га већ издалека види и трчи му у сусрет. Изгубљени син говори: ”Оче, сагрешио сам!” А отац га грли. Заповеда да се донесе најбоље одело, да му се на прсте стави прстен, а обућа на ноге. Одједном чује глас свога оца! Ако ви не чујете Божији глас, онда сте предалеко од њега. Морате

се окренути. То знате и ви сами! – Тако сам говорио том младићу.

Људи могу да буду веома удаљени од Бога, да доспеју све до свиња, кажем то сликовито. То сам одувек знао, још док сам био на врхунцу свог неверства, као пуковник за време првог светског рата. Мислио сам: Човек би, заправо, морао да се окрене! И нисам никада никога срео ко у бити није знао да би требало да се окрене. Може неки самоправедник да каже да је код њега све у реду. А када говорим с њим, рећи ће: ”Па, да, заправо бих морао да се обратим. У мом животу има много кривице. У бити је моје срце отворнуло”.

Свако од нас зна да би, заправо, требало да се обрати. А зашто то онда не радимо? Зашто ви то не радите? Та, обратите се! Тада ћете чути Очев глас.

У вези питања ”Зашто Бог ћути?” морам још нешто да вам кажем.

4. Морамо чути Божију последњу реч

Да ли још можете слушати? Је ли досадно? Знате, ако је досадно, онда то није због Еванђеља, него због мене. Свештеници могу Еванђеље да учине досадним. Али, читајте, онда, Библију без нас. Еванђеље је узбудљиво, верујте ми!

Рећи ћу сада нешто што је најважније. Ако вам се чини да Бог ћути, онда саслушајте последњу Божију реч! Чујте, цитираћу вам реченицу из Библије. Дугачка је. Морао бих, заправо, два пута да вам је поновим. Записана је у посланици Јеврејима: ”Бог је од давнина много пута и на много начина говорио нашим очевима преко пророка (рецимо, Мојсије и Јеремија). У ове последње дане проговорио нам је преко Сина”. Знате ли ко је Божији Син? То је Исус.

Исус! Ево ме опет код моје теме. Срце ми брже закуца када могу да говорим о Исусу. Неко је рекао да је

Исус утеловљена Божија реч: "И реч тело поста и станова међу нама". Видите, када ми изговоримо реч, већ је и нестала, попут даха. А Бог је учинио да једна реч постане тело – у Исусу. Исус је Божија последња реч!

Сигурно сте чули за израз: "Ово је моја последња реч!" Рецимо, хоћу да продам краву. Колико вреди једна крава? Рецимо хиљаду марака. Ви кажете: "Ја дајем 300 марака. Више ни пару!" А ја одвратим: "У ствари, морао бих за њу да добијем 1.200 марака". Тада ви нудите 400 марака. Ја кажем 1.100. Толико вреди. Тако се ми ценкамо. Коначно изјављујем: "Дакле, 800 марака је моја последња реч!" Исус је Божија последња реч. Ако њега не примите, онда Бог нема више шта да вам каже. Схватате ли? Када се људи жале да Бог не говори и да ћути, онда ја одговарам да Бог нема више шта да каже, ако не желите да примите његову последњу реч. Морате да прихватите Исуса. Смете да примите Исуса. Другачије не иде!

Сусрећем људе који ми говоре: "И ја верујем у драгог бога. Али, Исус!" Чујте, Исус је утеловљена последња Божија реч нама. Да вам објасним шта то значи. Морам још мало да вам причам о Исусу. А ништа ми није драже од тога!

Око Исуса је велика маса људи. А он говори. Одједном је у позадини нека гужва. Људи почињу да говоре и да трче. Исус прекида свој говор. Шта се то дешава? Догодило се нешто страшно. Дошао неки губавац. Знате ли шта је губа? Човек жив труне. Ужасно! Људи су сматрали да је губа заразна. Зато су губавци морали да станују у пустињи. Нису смели међу свет. А замислите сада, губавац у мноштву људи. Чуо је за Исуса. Тера га силна жеља да види Исуса, па је морао да дође. А имао је и места. Сви су од њега побегли. Затим се деру: "Бежи! Склањај нам се с очију!" Дижу камење. Прете. Али, он се не да ометати. Могу замислити како

је имао много места – цела улица све до Исуса. Пада на колена: "Мој живот је беда. Исусе, ако желиш, можеш да ме очистиш. Помози ми!" Знате шта, увек је потребно да се сретне разорена човекова слика и Спаситељ, Божији Син. Наш јад мора да дође пред Исуса. Колико бих желео да одбаците оно мало "своје религије" и да свој јад донесете пред Исуса. И тако, губавац лежи пред Исусом у прашини: "Ако желиш, можеш ме очистити!" И онда се догађа нешто што мислим да је неописиво лепо. Могао бих замислити како Исус одступа корак-два од ове разорене људске прилике и да с одстојања каже: "Добро, хоћу. Буди чист!" Али не. Исус то не ради. Исус ступа корак напред, ставља своје руке на болесну главу. Људи су викнули од ужаса, јер знају да се губавац не сме додирнути. Али, Библија извештава: "Исус га се дотаче!" Никаква прљавштина није Исусу препрљава. Никакав јад превелик. Да сам сликар, насликао бих то овако: Исусове руке на разореном, полуиструнулом лицу губавца. То је Исус – чудо свих времена! А да је сада неки човек овде, о коме нико ништа не би желео знати, Исус би на њега положио руке и рекао: "Ја те волим. Искупио сам те. Буди мој!" Ако је овде неко кога мучи што је губав од прљавштине и греха, Исус на њега полаже своје руке и говори: "Буди очишћен!"

У Исусу нам долази сва Божија љубав у наш јад, наш грех, нашу прљавштину, нашу болест. Исус је отеловљена Божија реч. А људи још кажу: "Зашто Бог ћути?" Зар није Бог јасно и довољно силно говорио?

И тог Исуса једнога дана полажу на крст. Закуцавају му клинове кроз руке и ноге. Онда усправљају крст. Око крста мноштво које урличе. Римски војници гурају људе натраг. Хајдете, да се придружимо тој маси. Заустанемо се под крстом! Погледајте га, човека са Голготе. Глава трњем окруњена, пуна бола и исмејана. Зашто он

тамо виси. Чујемо Исусов одговор: "Зато што си крив пред Богом! Или ћеш дуг платити у паклу, или ја плаћам овде за тебе. Неко мора да плати. Ја то радим за тебе. Само, веруј ми!"

Моји пријатељи, када сам, као младић, схватио да је Исус жртвено јагње, које носи грехе света – и моје, Исус носи моју кривицу и измирује ме с Богом, плаћа откупнину, да би ме искупио за Бога – положио сам тада своје срце подно крста и рекао:

"Срећна сигурност, Исус је мој!
Њему сам дао сав живот свој!
Наследник неба, срећан сам ја,
рођен по Духу, крвљу опран!"

И онда су Исуса положили у камени гроб. У пећину. Пред отвор су нагурали велики камен. Римски војници су чували стражу. И у рану зору трећег дана, одједном поста светло, као да је експлодирала атомска бомба. Било је толико и такво светло, да су римски војници, мада су били јуначине, а не неке бабе, пали у несвест. Последње што су видели било је како Исус славно излази из гробне пећине!

Не причам вам бајке. Говорим вам, јер знам да је тај Исус васкрснуо из мртвих. Тај Исус, који је за вас умро – живи! Овде немамо никога за кога Исус не би умро. А тај Исус живи! И он позива вас као Божија последња реч. Одлучујуће питање вашег живота јесте да ли ћете га примити?

"Зашто Бог ћути?" Пријатељи моји, та, Бог не ћути. Он говори. Његова реч гласи ИСУС! А то значи љубав, милост, помиловање.

У свом животу прошао сам страшне часове – у нацистичким затворима и за време ваздушних напада. Сећам се једног од најстрашнијих тренутака. Узвик ужаса ми је запео у грлу, када су ме, усред једног ваздушног напада, извели на неко двориште. Око мене

лежало је осамдесетак лешева, које су дан раније ископали из бункера. За време првог светског рата видео сам нешто слично на ратишту. Али, ово овде било је много ужасније. Овде нису лежали војници. Овде су лежали старци, жене и деца, дечица чија су тела говорила о глади рата. И док сам сам-самцат стајао међу свим тим лешевима, у свом том ужасу, у свом срцу сам викао: "О, Боже, где си сада? Зашто ћутиш?" И изненада се у мојој души будила реч Библије: "Бог је толико заволео свет, да је дао свога Сина!" Мора да је сам Бог довикнуо ову реч у сав мој очај. И одједном се предамном створио Голготски крст, на којем је Бог дао да искрвари његов Син – за нас!

Ја не разумем Бога. Не разумем зашто Бог толико тога допушта! Али, постоји знак, споменик, светионик његове љубави. То је Исусов крст. "Он није поштедео свога Сина, него га је предао за нас. Како нам, онда, с њим неће све даровати!?" Тако говори апостол Павле. И то је тако. Ако под Исусовим крстом налазимо мир с Богом, онда више нећемо имати никаквих питања.

Док су моја деца била мала, нису схватала све што сам ја радио, али су ми веровала. Веровали су да ће тата све урадити како ваља. Када под Исусовим крстом налазим мир, када сам Божије дете, онда и ја могу да се уздам у свог небеског Оца. Он све ради како ваља. Ја више немам питања. Одлучујуће је да ли прихватате последњу Божију реч – Исуса?

5. Божије ћутање може да се претвори у

ПОЗИВ

Видите, можете сатима да дискутујете да ли Бог допушта једно или друго, али питање тек тада постаје стварно актуелно и важно када погађа вас лично. Зар не? У најмрачнијим часовима свог личног живота увек сам налазио излаз полазећи од Исусовог крста.

Недавно ми рече једна девојка сва у очају: "Не могу да живим даље!" Не знам у каквом сте ви положају, али за мракове вашег живота желео бих да вам кажем да није одлучујуће да питамо "Зашто?", већ "Чему?" Ово ме у прилог, хоћу, на крају, да испричам једну причу.

Пре неколико деценија постао сам свештеник у једној рударској четврти. Било је страшно. Једнога дана чуо сам како је неки радник настрадао у јами. Пао му је камен на кичму. Сада је био параплегичар, без наде на опоравак. Страшно! Па, посетио сам га, али та посета је била ужасна, најстрашнија посета коју сам доживео. Соба је била пуна другара с посла. Ракија на столу, а он у инвалидским колицима. Чим сам ушао, настала је вика: "Ти, црна врано, напоље. Где је био твој бог када ми је камен пао на крста? Зашто бог ћути?" И онда су следиле псовке. Било је као у паклу. Нисам успео да изустим ниједну реч. Изашао сам. Међу својим пријатељима из те четврти имао сам неколико рудара. Следеће вечери, у "кругу мушкараца", испричао сам о својој посети. Недељу дана касније, када сам хтео да почнем своје "мушко друштво", с буком су се отворила врата и – улазе инвалидска колица с оним параплегичарем. Пријатељи међу рударима једноставно су отишли по њега. Не знам да ли су га много питали. Једноставно су га донели. Сада је, ево, био ту, испред мене. И онда сам говорио о речи: "Бог је толико заволео свет" – не да би нама било добро, него "да даје свога Сина". Говорио сам о Исусу, о последњој Божијој речи, кога морамо слушати. Затим сам наставио: "...да сви који у Исуса верују, не пропадну". Човек је слушао. Први пут је чуо за Исуса. Одједном му је синило. Да скратим причу. Три месеца касније постао је својина Господа Исуса. Не могу вам ни рећи како је све постало ново. Средио му се стан. Тамо где су раније одзвањале псовке, чуле су се песме о Исусу. Стари пријатељи су изостали, но,

дошли су нови. Боце с ракијом су нестале, али је зато Библија била на столу. Жена и деца су живнули. Кратко пред његову смрт, поново сам га посетио. Овог пута посета је остала незаборавна. "Косе, баш је имао згодно име – Косе, како је?" Од одговори: "Знате, откако мој живот припада Исусу, откако имам опроштење својих греха, откако сам Божије дете, од тада је у мојој кући сваки дан као дан пред Божић". И онда је рекао нешто што никада нећу заборавити: "Буше, ускоро ћу умрети. Осећам то. И онда ћу проћи кроз капију. И онда ћу стајати пред Богом. Сада ми је јасно да са смрћу није све готово. И када онда у вечности будем стајао пред Божијим престолом, пашћу пред њим на колена и захвалићу му што ми је – сломио кичму!" "Косе, – шта то причаш!?" А он одговори: "Знам ја шта говорим. Видите, да се то није догодило, да је Бог пустио да и даље безбожно лутам, ишао бих право у пакао, у вечну пропаст. Тако је Бог у својој спасоносној љубави морао тако тврдо да интервенише и да ми сломи кичму, како бих пронашао пут к његовом Сину Исусу. Кроз Исуса сам постао радосно Божије дете. И зато хоћу да му захвалим". И онда је дошла реченица: "Боље је парализовано припадати Исусу и бити Божије дете, него с две здраве ноге скочити у пакао!" "Косе, мој драги Косе, видиш, Бог ти је послао нешто ужасно тешко. У почетку си се свађао с њим: Где је Бог? Зашто Бог ћути? А онда си схватио чему је Бог то послао – хтео је да те привуче Исусу, да би те Исус привукао к себи!"

Видите, немојмо питати "Зашто?" већ "Чему?" И да још додам: Верујем да све оно тешко у нашем животу служи томе да нас Бог по Исусу може привући себи. Волим да певам песму:

"Исусе, твој сам, вера ми каже опроштено ми је све!

Увек ме љубав све више гони да сам ближе код тебе!
Било би лепо када бисте могли да ми се придружите!

Наше право на љубав!

Ову тему бих могао назвати и овако: "Може ли љубав бити грех?" Ради се о питању полности. Све нас то веома занима. Па, да се одмах бацимо на тему "Наше право на љубав". О овоме имам да вам кажем много озбиљног и важног.

1. Безгранична беда

Чудно чињенично стање нашега времена је да људи још никада нису били толико усамљени као данас, иако још никада нисмо били толико повезани као данас. А ипак, мада смо упресовани попут сардина, ипак још никада нисмо били толико раздвојени као данас.

Један шеснаестогодишњак ми је једном рекао: "Немам пријатеља!" Одговорих: "Не говори глупости. Та, имаш свога оца!" "Ох, стари! Он долази кући после подне у пет, мало псује, мало једе, и онда опет одлази. А мама, она има пуне руке посла. За мене не може да се брине". "А твоји другови с посла?" "То су колеге, ништа више. Нема човека коме бих могао да изручим своје срце!" То ми говори шеснаестогодишњак! Но, овакве усамљености нема само код деце. Супруге понекад живе саме самцате поред својих мужева и обратно. Муж нема појма шта покреће његову жену. Ни жена нема појма шта осећа њен муж. А то се назива брак. Тако смо сами, усамљени.

Када филозофи наших дана говоре о усамљености данашњег човека, наилазе на отворене уши. Човек просто вапи за избављењем из усамљености. И видите, ова чежња за избављењем из усамљености удружује се с највећом силом нашега живота, с полним нагоном. И ту попуштају бране. Петнаестогодишња девојка тражи пријатеља који је избавља из усамљености. Супруг,

који потпуно усамљено живи поред своје супруге, има секретарицу за љубавницу, која ће га можда избавити из његове усамљености. Млади студент, један од 11.000 или 20.000 студената на неком универзитету, у бити је веома усамљен. Придружује се студенткињи, која је исто тако усамљена. Чежња за избављењем из усамљености ступа у савезништво с најмоћнијим нагоном живота, са сексуалним нагоном. Тако, ето, живимо данас у једном сексуализованом свету. Пословни људи су искористили чињеницу да човек на сексуалном подручју тражи избављење из своје усамљености, филмски продуценти и писци романа, на пример. И сада, немамо скоро ниједан филм без бар једне сцене у кревету. Нема ниједна књиге без бар једне прељубе.

Посматрајмо сав тај метеж – флертује се, љубака, а човек мисли да је све то сама радост. Нека млада девојка ми рече: "Господине свештениче, ето, ми имамо другачије представе од наших старих. Ми имамо нови морал, нову етику!" Скоро сам у искушењу да с поштовањем склдам шешир и одговорим: "Свака част!" Но, ако је неко толико дуго свештеник велеграда, онда више не верује тим великим фразама. Знам из искуства да је ово "клинг-кланг славље" пука фасада. А иза фасаде зјапи безгранична беда: младићи и девојке који живе у мутним везама и који не излазе на крај сами са собом. Бракови који се лицемерно одржавају, или се, пак, раскидају. Безгранична беда. И сви ми за то знамо. Та, ја не говорим о било каквим људима, говорим о нама!

Пре неколико година, у неком малом градићу говорио сам о сличној теми и то само за младе људе. Када сам ушао у салу, помислио сам: "Па, то је пакао!" Младићи, девојке, дувански дим. Неки младићи су имали флаше с ракијом. Неке девојке су седеле младићима у крилу. И ту треба да говорим, Боже? Започех једном реченицом: "На подручју сексуалности влада

очајна невоља”. У исти час као да је неко отворио свe ролетне и упалио светло. Видим младића како је одгурнуо своју девојку. Изненада је завладала гробна тишина. Морао сам да помислим: ”У првом тренутку ми се чинило као да се сви сјајно забављају, али је, ипак, тачно да на подручју секса влада безгранична беда!”

2. У чему је невоља?

Видите, невоља се, заправо, састоји у чињеници да више не знамо шта је, у ствари, добро, а шта лоше. Говоримо да данас имамо друге погледе на том подручју. Но, чињеница остаје – грех је стварност. Ако сагрешим, на моју савест пада терет. То је стварност. Тако настаје невоља и човек више не зна шта је добро, а шта зло. Па, да упитам сасвим грубо: Је ли секс пре брака океј, или зло? Прељуба у проблематичном браку потреба, или зло? Лезбијска љубав грех, или није? Хомосексуалност зло, или није? Шта је, заправо, зло, а шта добро? Ту настаје невоља. Хиљаде романа приказују као да је ово подручје с оне стране зла и добра и да с тим нема никакве везе. Узмите савремене филмове, слика изблиза – пољубац. Завеса пада, а затим сенке иза завесе. То једноставно припада филму и као да је с оне стране границе добра и зла. Да ли је то право? Шта је добро, а шта зло? Знам, још како ми се као младићу пробудила самосвест, па ме мучило питање: ”Шта је дозвољено, а шта није?”

Да бих правилно одговорио на ово питање, потребно је прво поставити друго питање: ”Ко, заправо, одређује шта је добро, а шта зло? Ко ту, заправо, има право да говори?” Једном је код мене упао млади пар: она јако нашминкана, а он помало лабилан младић, с прстима пожутелим од дувана. Рекох им: ”На вама се види већ на седам километара да се нешто догађа!” А малена ми одврати: ”Та, господине свештениче, у томе

нема ничег, баш ничег”. А ја одговорих: Тренутак само, ко ту има права да каже да нешто има или нема? Црква? Не. Томе се не бих ни потчинио. Као младић никако нисам над собом признавао власт неког свештеника, а сада сам сам свештеник. Ко има права да каже шта је добро или зло? Тетка Амалија? Или, моја савест, или, како се то лепо каже, да следим глас свога срца. Хм, хм. Ко, заправо, има права да каже шта је добро, а шта зло?

Видите, стигли смо до веома важне тачке. Ако постоји живи Бог, који је господар света, онда он има да каже шта је добро, а шта зло. Ако Бога нема, онда радите шта хоћете. Не видим зашто бих био поштен због неке тетке Амалије. Овде је прозван сваки човек. Има ли Бога, или га нема? Познајем људе који живе у свакој могућој прљавштини, а тврде: ”И ја верујем у неког бога”. Глупости! Ако Бог постоји, онда важи његова воља на подручју секса. Одлука је на вама: ви га можете скинути са престола за свој живот, али онда ћете тако и умрети. Не можете рећи: ”До 45. године живота живимо без Бога, а иза тога постајемо побожни и религиозни и стари”. То не иде тако. ”Тражите Господа док се може наћи!”, каже Библија, а не ”кад вам одговара”. Понављам, ако Бога нема, онда можете радити што год вам је воља. Али, ако Бог живи, онда он има да каже шта је добро, а шта зло. Јасно?

Сада ћу вам рећи: Бог стварно живи! Бог стварно живи! И ако ме питате одакле ја то стопроцентно знам, онда вам одговарам: Зато што се објавио у Исусу! То бих желео да вам утувим у главу: откако је Исус дошао, свака равнодушност против Бога или порицање Бога или је незнање или отворено непријатељство према њему. И, пошто Бог живи, он има да каже шта је добро, а шта зло. Ви можете да га избаците из свога живота. Можете рећи: ”Ми имамо друге моралне стандарде!”

Гарантујем вам да ћете морати одговарати пред Богом за свој живот.

У ствари, велико је олакшање схватити да једини Бог може рећи шта је добро, а шта зло. То нам је у својој речи – Библији сасвим јасно и гласно рекао. Неки човек ме једном сасвим изненада упитао: ”Па, зар у Библији пишу и такве ствари?” Одговорих му: ”Наравно да пишу и такве ствари! Бог даје сасвим јасне налоге и упуте о добру и злу и по питању секса!”

Јесте ли ме до сада пратили? Значи, морамо питати: ”Шта, заправо, Бог каже о том подручју?” Да вам кажем из Библије срж ствари.

3. Шта каже Бог?

а) Бог потврђује сексуалност

Песник Тухолски је написао једну песму у којој изјављује: Од струка нагоре сам хришћанин, а од струка надоле сам незнабожац. Бесмислица! Библија каже: ”И створи Бог човека – мушко и женско створи их”. Тако је Бог створио и нашу сексуалност. Зато ја овде отворено говорим о њој. То није никакво табу подручје. Бог ме је створио као мушкарца, и вас мушкарце такође. Будимо, онда, мушкарци, а не неке шепртље! А Бог је вас створио као жене. Па, онда будите праве жене! Грчевити покушај жена да буду попут мушкараца, или обратно, болесно је. Схватите, будите праве жене, односно будите прави мушкарци! ”Бог створи човека – мушко и женско створи их”. Није створио још неки трећи пол. Бог потврдно прихвата нашу сексуалност. Ништа ту не морам да потиснем. Још је у доба стварања Бог замислио да неко буде мушкарац, односно жена.

Али, ми смо пала творевина. Свет више није онакав како је изашао испод Божије руке. И због тога је управо подручје секса, ово нежно подручје, нарочито изложено опасности. Зато га је Бог и заштитио.

б) Бог штити секс браком

Он потврдно прихвата секс, а штити га путем брака. Брак није неки друштвени уговор, већ Божија институција.

Један амерички психијатар, написавши дебелу књигу о том подручју, а сам није био хришћанин, рекао је: "Никада није написана већа реченица по том питању од оне из Библије: 'И створи Бог човека – мушко и женско створи их'". Па, наставља: "Ја нисам хришћанин, али говорим као психијатар да је то исправно – брак". Разумите ме исправно: брак, верност, а не седми, осми, девети или десети назови брак неке холивудске звезде. Управо је лудило нашег времена да се такви бракови истичу као идеал, што објашњава читаву беспомоћност на том пољу. Бог је створио брак као институцију; брак љубави и верности!

А сада бих, заправо, желео да вам одржим један мали говор о браку. Ви, драге жене, још увек нисте довољно добре жене ако својим мужевима кувате добра јела и пришивате дугмад. Ви, мужеви, нисте довољно добри мужеви ако својим женама дајете новац за домаћинство, а иначе се даље не бринете за њих. Брак, према Божијој вољи, јесте избављење од усамљености! Да ли је ваш брак такво избављење, ви мужеви и ви жене? Можда бисте требали о томе да разговарате, па да кажете: "Куда смо ми то, заправо, доспели? Наш брак би требао да буде избављење од усамљености". У почетку је Бог рекао: "Није добро да је човек сам! Хоћу да му створим помоћницу!" Схватате ли, избављење из усамљености!

Да вам испричам једну причу, која говори више и од целе књиге. Као мали дечак, моја сестра и ја смели смо да путујемо рођацима у Штутгарт на свадбу. Била је то прва свадба у којој сам учествовао. Возили смо се фијакером до цркве, па у хотел на велики ручак. На

крају јеловника писало је "Ледена бомба". Моја сестра и ја седели смо за столом, а са чежњом смо очекивали да што пре стигне "ледена бомба". Али, одужило се, јер је неки стриц држао дуги говор. Ти говори су били страховито досадни. И поред тога, један ми је говор остао у сећању. Неки ујак је устао. Хтео је да буде духовит, па је рекао: "Драги моји сватови, људи причају како на небу стоје две столице за онај брачни пар који није ни тренутак зажалио што је ступио у брак". И онда је наставио: "Али, столице су до дана данашњег празне". Тог тренутка се говор прекинуо. Мој отац је довикнуо мојој мајци, која је седела с другог краја огромног стола: "Мама, те столице чекају на нас!" Био сам мали дечак. Нисам ни схватио дубљи смисао свега тога. Али, мојим срцем је прострујао талас радости, јер сам осећао топлину свог родитељског дома. Да ли је ваш брак такав? Таквог га је Бог замислио.

На мом венчању један мој старији колега држао је леп говор за столом. Узео је библијски текст: "Учинићу му помоћницу да буде око њега". Рекао је: "Не господарицу која ће над њим махати папучом. Не ропкињу која ће пузати пред њим. Ни поред њега као неки предмет. Већ помоћницу да буде ОКО њега!" Колико бих само волео да отпевам хвалоспев браку.

Био сам дубоко дирнут када је мој отац, приликом сребрне свадбе, погледавши своју жену рекао: "У ових двадесет пет година сваким даном постајала си ми дража!" Помислио сам тада на све бракове који су се у току двадесет пет година све више хладили. Стравично! Постоје многи брачни другови који би требали да кажу свом партнеру: "Чуј, морамо почети из почетка!" А то је могуће!

А сада оно треће. Многи млади људи говоре: "Ја још уопште не мислим на брак. Како је то са нама? Да ли ми смемо да радимо шта нас је воља?" Њима кажем:

в) Бог жели чисту омладину

Знам. То вам звучи смешно. Али, верујете ли да се Бог равна према моди? Нисам то ја измислио. То каже Божија реч. Да то поткрепим.

У Библији налазим величанствену мисао. Ради се о једном младићу, који се звао Исак. Отац за њега тражи жену. Тај Исак иде у поље и моли, јер је уверен да ће му Бог довести невесту. А тој жени, коју још и не зна, већ сада држи верност. Ви младићи, који још уопште не мислите на женидбу, будите уверени да ће вам Бог у право време дати праву девојку. А тој девојци треба већ сада да будете верни, иако је још и не познајете! То је мисао из Библије. Бог жели чисту омладину!

Једном ми је неки лекар-психијатар објаснио: "Уверен сам да девојка у бити може само једном истински да воли. Само једном јој се срце истински отвара. Ако је нека девојка имала седам љубавника – ово су његове речи – онда се упропастила за брак. Удаје се за седмог, а увек мисли на оног првог кога је волела". А ја сам му рекао: "Занимљиво, ви психијатри долазите до истих истина као Божија реч".

Морам, дакле, сасвим отворено да кажем: предбрачни секс, лезбијска љубав, хомосексуалност, прељуба, развод брака – све су то греси за које ћете одговорати пред Божијим лицем!

Овде бих, заправо, могао да престанем. Знам како је мени, као младићу, било од велике помоћи када сам схватио шта је Божија воља и да једино он има права да то каже. Али, било би окрутно када бих сада прекинуо а да не додам нешто важно.

4. Како савладати невољу?

У Библији постоји један предиван, потресни догађај. Исус, Син живога Бога, окружен је мноштвом људи. Одједном долази до велике гужве. Људи се

размичу. Мноштво народа, свештеници и пук довлаче лепу младу жену. Просто је видим пред собом у поцепаној хаљини. Гурају је до Исуса и кажу: "Господе Исусе! Ову младу жену затекли смо с туђим човеком у прељуби. Божији закон каже да је прељубник заслужио смрт. А ти, Господе Исусе, увек си толико милосрдан, сигурно нећеш рећи ништа против Божије воље. Хоћемо од тебе да чујемо да ову жену сада треба каменовати!" Исус, погледавши младу жену, каже: "Да, Бог то схвата веома, веома озбиљно!" Људи ликују. Неки већ узимају камење. Прељубнике су тада кажњавали каменовањем. Али, Исус наставља: "Тренутак, молим. Нека први камен баци онај међу вама ко је без греха – у својим мислима, речима и делима!" И онда се Исус сагиње и пише нешто по песку. Баш бих волео знати шта је написао, али то не пише у Библији. После дужег времена, усправио се и – трг је био празан! Ту је само још жена. У Библији читамо: "Сви су они отишли на глас своје савести".

А сада да упитам све вас: да ли бисте ви смели на жену да баците први камен само зато што мислите да сте на подручју мисли, речи и дела потпуно чисти? Да ли бисте ви могли први да баците камен? Ниједан, зар не? Онда смо сви ми овде скуп грешника! Да, то и јесмо.

Видите, ови људи су начинили велику грешку. "Одлазили су један по један на глас своје савести". Требали су да раде нешто сасвим друго. Требали су да кажу: "Господе Исусе, морамо стати крај ове жене. Ти је ниси осудио. Помози и нама!" Знам да у сексуалној невољи нашега времена у бити нико не може да помогне осим Исуса. А када то кажем, говорим као онај ко је сам доживео Исусову помоћ. Када ја говорим о Исусу, онда не говорим неке теорије. Он је постао живот мога живота. Тако је све до овога часа. Та, ни свештеник није имун. И он је мушкарац. И њему је

потребан Спаситељ, као и вама. Доживео сам Исуса као величанственог избавитеља на два начина.

а) Исус опрашта кривицу

Ниједан свештеник, ниједан пастор, чак ниједан анђеоло не могу да вам опросте ваше грехе. Прва прљава мисао и сваки пад непоправљива су кривица. И ви са вашом кривицом одлазите у вечност, на Божији суд, ако раније не нађете Исуса, признате му своје грехе и дозволите да вам их опрости. Исус је једини који може да нам опрости нашу кривицу.

Станите у духу пред Исусов крст и реците: "Исусе, доносим ти све своје младалачке грехе. Признајем ти све своје мутне везе. Ништа не желим да затајим". Погледајте, затим, на крст и реците: "За мене тече Исусова крв, то верујем душом свом. Она све грехе опрашта, јер за мене умре он". Чујте: "Крв Исуса Христа, Божијег Сина, чисти нас од свакога греха". Ова Божија реч ослобађа.

Са седамнаест година позвали су ме у армију. Тамо сам прошао кроз млин прљавштине. Изненада сам се пробудио и, гледајући пут препун прљавштине, упитао се: "Ко ће ме ослободити моје прљаве младости?" Онда сам схватио да Исус може да ликвидира моју прошлост, Исус опрашта моју кривицу. Обратио сам му се и више никада не желим да живим без њега!

О томе сам једном приликом говорио на великом скупу у Диселдорфу. Када Исус опрашта нашу кривицу, он брише и нашу прошлост. Након завршетка сви журе из сале. Изненада видим како се један високи, отмени господин гура у супротном правцу, према мени. Коначно је узбуђено стајао преда мном и питао: "Да ли је истина то што сте говорили, да постоји опроштење кривице?" "Да. Постоји. Хвала Богу, ја од тога живим!" Он ми рече: "Ја сам психијатар. Видите, долазе ми многи људи са својим душевним болестима. Имају

комплексе. Не знају од чега пате. Углавном је то стара кривица које се више не могу тачно ни сећати, или то неће. Морам дуго с њима да радим, како бих стару кривицу из подсвести извукао на површину, у свест. Али, ту моја моћ престаје. Истина, ја могу стару кривицу да извучем на светлост дана – лаж, свађу, нечистоту. Али, често сам сав очајан размишљао да бар могу некако ту кривицу да избришем. И зато, питам вас, пасторе Буш, да ли стварно постоји неко ко може да одузме кривицу? Да ли је то истина, или није?" И ја сам још једном, веома радосно, потврдио: "Да, хвала Богу!" И постало ми је јасно какву нечувену и величанствену поруку има Нови завет: Исус опрашта кривицу! А сада, оно друго:

б) Исус развезује споне

Када сам једном некој веома лепој младој секретарици рекао: "Госпођице, отићи ћете у пакао! Ваш однос према вашем шефу је језив. Немојте потпуно да унесрећите човека и његову породицу!", она ми је, са лицем сивим од жалости, одговорила: "Једноставно, не могу. Па, ја га волим!" Рекао сам: "Али, тај човек има жену и децу. Ви сте окрутни!" Она је поновила: "Не могу да се ослободим!" Осећао сам како је и за њу ова веза мука, али није могла да је раскине. Био сам срећан што јој могу рећи: "Видите, ми стварно не можемо да раскинемо окове греха, али у Библији пише: 'Кога Син Божији ослободи, заиста је слободан'. Позовите Исуса. Он може да раскине и такве мутне везе!" Радо певам песму:

"Исус је дошао, падају ланци!

Окови смрти се кидају, гле!"

Знате, као пастор велеграда већ сам присуствовао таквом кидању окова смрти.

"Ту је при руци ослободитељ дивни,
Слободу нам је донео Божији Син!
Из срамоте и греха он води у славу,
Исус је дошао, сад ланци падају!"

Ту, код наших сексуалних невоља и спона јасно се види како је Спаситељ потребан и младима и старима. Проверите чињеницу да Исус поклања славно и сасвим реално избављење. Потребан вам је Спаситељ, иначе не живите, већ животарите!

5. Свет је гладан агапе-љубави

Има много девојака које говоре: "Ето, већ смо у четрдесетој, а још се нисмо удале! Шта је то с нама?"

Видите, ја сам стопостотни пацифиста, постао сам то и због таквих девојака и њиховог јада. У другом светском рату погинуло је пет милиона младих људи. То значи да је пет милиона девојака остало без испуњења њихове највеће жеље да усреће неког мушкарца, па пет милиона девојака морају саме да пролазе свој животни пут. Треbate ли још неки разлог, поред рата? Хоћете ли још већу невољу за наш народ? Пет милиона младића, који би усрећили ове девојке, леже на ратишту. Таквим девојкама бих рекао: "За име Божије, немојте грехом себи отимати оно што вам је ускраћено! Не упадајте у туђе бракове!" А девојке ће рећи: "Па, шта да радимо?" Ја одговарам: "Ако сте већ овако вођене, прихватите позитивно то стање. Не мора неко неизоставно бити јадан зато што није ступио у брак!

Библија прича о једној неудатој жени.

Живела је у граду Јопи, данашња Јафа, и звала се Табита. Умрла је. Баш тада је апостол Петар био негде у близини. Позвали су га. Када је Петар ушао у собу покојнице, остао је без даха. Можда је мислио: "Та стара девојка сигурно лежи сама у својој соби!" Али, соба је препуна. Једна удовица каже: "Ову сукњу ми је шила Табита!" Неки слепац каже: "Био сам толико усамљен, али је сваке недеље после подне, од три до четири, долазила Табита и читала ми је један сат. Увек је то био најсветлији час мога живота!" Ту су и мала

деца, знате, онако неуредна, слинава. Кажу: "Нико се није бринуо за нас. И онда је дошла Табита и она се за нас бринула!" И Петру је јасно: "Ова Табита је живела много богатијим животом него многе удате жене, које су поред досадног мужа временом постале 'киселе'".

На нашем језику имамо само једну реч за љубав. На грчком постоје неколико речи. А Нови завет је писан на грчком језику. Љубав, о којој смо говорили у почетку, на грчком се каже "ерос". А постоји друга реч за љубав – "агапе". То је Божија љубав коју смем да предам другима.

Ви, младе девојке, које не ступате у брак, прихватите позитивно свој живот. Испуните га агапе-љубављу. Свет је гладан такве љубави.

Смем ли да поновим? Бог одређује шта је добро, а шта зло. Бог каже: чиста младост, чист брак верности. И ако животни пут значи безбрачност, онда задовољно прихватите и тај животни пут!

6. Љубав на коју немамо права

Да се још једном вратим на Исуса. Моја тема је гласила: "Наше право на љубав". Постоји љубав на коју немамо права – њу смо добили бесплатно. А то је љубав Исуса Христа. Сви смо грешници. Потребан нам је Спаситељ. Дозволите да вам то кажем у облику личног сведочанства.

У Трећем рајху, једног дана опет сам седео у затвору ради своје вере. Свештеник, који је посећивао затвор, рекао ми је: "Ваши изгледи су веома мрачни". Рекао, па отишао. Остао сам сам у својој ћелији. Била је веома узана. Сасвим горе био је један мали прорез, кроз који је продирала светлост. Било је хладно и смрзавао сам се. Знате, читава атмосфера била је језиво хладна. Мучила ме је чежња за домом, за мојом женом, децом, за својим звањем, мојим дечацима, та био сам омла-

дински пастор. А ја, ево, седим, без наде да икада одавде изађем. Док се спуштало вече, обузео ме је неописив очај. Не знам да ли сте некада у свом животу стварно били у дубоком очају! Али, управо у том тренутку, могу то само да посведочим, ступио је Исус у моју ћелију! Он живи! Он пролази и кроз затворена врата. Ушао је и ставио пред моје духовне очи своје умирање и свој крст. Умро је за мене грешника. И у свом уху сам чуо глас: "Ја сам добри пастир. Добри пастир даје живот за своје овце!" У том часу је из Исусових руку преко мене потекла таква река божанске љубави да је скоро нисам могао поднети. Било је скоро превише за моје срце. Али, схватио сам да постоји једна љубав коју нисмо заслужили, на коју немамо права, али која нам се дарује.

А ова Исусова љубав стоји и вама на располагању. Зашто дозвољавате да ова река тече покрај вас? Он жели да продре све до сржи вашег срца!

Може ли човек да разговара с Богом?

У Немачкој кружи једна згодна анегдота. Неки акробати стигли су у једно село. Исте вечери желе да покажу своје умеће ходања по ужету. Већ су га и разапели. Пролази туда мајка с дететом, које пита: "Мама, је ли се може ходати по ужету?" Ова одговара: "Може се ходати, ако се уме. Али, ја то не умем".

То је прво што морамо рећи у вези наше теме.

1. Може се, ако се уме

Да, могуће је, та Бог је ту, ако се уме. Многи од вас рећи ће: "Али, ја не умем!" Наравно да је могуће разговарати с Богом. Ако већ можете да разговарате с господином Мајером, како не бисте могли да разговарате са живим Богом? Он је ту. Али, умете ли с њим да разговарате?

Као дете, научио сам песму: "Са далеког неба, где су анђели, Бог наш ипак радо..." Помислио сам у себи, па, онда нема никакве сврхе молити се, јер не умем тако гласно да вичем, да би ме Бог са неба чуо. А први астронаути су се ругали: "Послали смо 'Спутњик' у свемир. Да постоји неки бог, морали бисмо га срести!"

Видите, многи се питају где је тај Бог, тамо далеко на небу? Горе? Колико далеко? Колико километара? Стотине, хиљаде? Да вам одмах јасно и гласно кажем да у Библији ништа не пише о оном "тамо далеко". Библија каже нешто сасвим друго. Библија говори о живом Богу. "Уистину, он није далеко ни од једног од нас!" А на другом месту читамо: "Окружујеш ме са свих страна!" То можемо схватити само ако разумемо да наша чула могу да схватају само тродимензионални свет. Али свет је већи. А Бог је једна друга димензија, а

ипак надамак наше руке. Када сте грешили, стајао је крај вас и – ћутао. Има људи којима је 40-50 година, а 40-50 година су пред његовим очима грешили, а он ћути!

Наравно да је могуће разговарати с Богом! Али, то вам је као с оним уметником на жици, може се, ако се уме! На жалост, највише људи данас мора да каже: "Али, ја не умем!" Молим вас, будите једном сасвим поштени. Та, ви уопште не умете да се молите. Могло би се, када би се умело, али се не уме!

То је, заправо, страшна карактеристика нашег времена. Изгубљена је способност за молитву, а тиме и за веровање. Један чувени аутор написао је роман под насловом "Проневерено небо". У том роману стоји једна реченица, која ме прогања кад год разговарам с људима. Она гласи: "Карактеристика нашег времена је метафизичко заглупљивање човека". Са "метафизичким" се означавају вечне ствари, које су исто тако стварне, али друге димензије. Метафизичко заглупљивање се дешава преко радија, телевизије, разговора, пропаганде, идеологије, политике, суседа, терора у фабрикама, све док човек остаје без способности да рачуна са чињеницом да Бог постоји и да је могуће с њим разговарати. Да ли је могуће с Богом разговарати? Могло би се, када не би било вековно заглупљивање духовне историје!

Један шеснаестогодишњи дечак испричао ми је потресни догађај из времена када су га регрутовали за војску за време рата. Његов пук је био изненађен ваздушним нападом. Као први, излази из бункера и наилази на човека с распореним трбухом. Он хоће да му помогне, али човек говори: "Морам да умрем! Више не треба да ми помогнеш! Треба ми само још неко ко уме да се моли са мном. Младићу, моли се ти!" А младић одговара: "У војсци сам научио сам да псујем, а не и да се молим!" Онда је отрчао капетану и рекао:

”Капетане, дођите брзо!” Овај клече крај човека: ”Војниче, шта желиш?” ”Капетане, морам умрети! Молите се са мном!” ”За име света, не удем да се молим!” И онда је довео вишег официра. Коначно, нико од ових искусних људи, који се поносе својом стручношћу и како сваку ситуацију имају под својом контролом, који умеју и да псују и да причају просте вице, не уме да се моли! Нису умели да измоле ни један једноставни Оченаш. Младић ми је рекао: ”Стајао сам тамо и размишљао да ћу, ако извучем живу главу из овог прљавог рата, као прво, отићи негде где ћу научити да се молим. Не бих желео тако јадно да завршим као онај човек!”

Видите, то је ситуација нашег времена. Било да сам код неког генералног директора, или код неког радника! Први је препадетан да се моли, а други је под терором атеизма. Више не умемо! А то је страховита катастрофа, коју је онај писац назвао метафизичким заглупљивањем. Због тога настаје та велика беспомоћност кад год нас погоди неки ударац. Седео сам у Есену с људима у склоништу. Имали су велика уста док су говорили о победи, фиреру, а када су бомбе падале, јадиковали су! А ми хришћани смо се молили и певали песме о Исусу, како бисмо издржали. Они више нису умели да се моле. Знате, када човек више не уме да се моли, онда је то права катастрофа!

Недавно је преда мном стајао један паметан, образован човек и, уз осмех, изјавио: ”Господине свештениче, ни молитва ништа не помаже!” А ја сам се издерао на њега: ”Не причајте глупости!” Изгледате као неко коме су ампутирали ногу, па изјављујете како се не вреди скијати!” Он то заправо не уме!

Може се дискутовати о скијању, али не с човеком без једне ноге, зар не? Али, ми смо управо такви. Не умемо да се молимо, али хвалимо се како молити се уопште не вреди. Видите, што смо јаднији, то одваљујемо више

великих речи. Колико бих желео да вас вечерас уверим да одете негде у тишину и кажете: Бог зна да би хришћанин требало да зна најлакше да се моли. Али ја то не умем!

Не само да се разбесним због заглупљивања нашег јадног народа, него ме обузима и велика жалост. Просто ме потреса када нека црква са сигурношћу констатује да људи умеју да се моле! Да ли је и код вас тако? Људи на Божић иду у цркву, па и они који никада изнутра нису видели цркву. Када, онда, свештеник каже: "Да се молимо!", сви склапају руке, клекну или сагну главу. Тада бих викнуо: "Не претварајте се! Ни десет процената свих вас не уме да се моли! Сви се ви само претварате!" Јесам ли у праву? Код венчања: "Молимо се!" И, онда, стоје са својим цилиндрима и мисле да када су сагнули главу, да је то већ молитва. Исто тако је и код сахране. А после тога се, онда, пије. Још за време првог светског рата генерал нам је заповедио да идемо у цркву. Дао нам је инструкције: "Тихо иди до свог места, заустави се, скини шлем, полако број до дванаест и онда седи!" А људи су видели војнике и мислили како се ови, само побожно моле! Мислим да код венчања или сахране, људи чак ни не броје до дванаест. Због тога ме обузме жалост када помислим како се некада тако природно могло рећи: "Да се молимо!" Тада су људи умели да се моле. Нису се претварали.

Велики истраживач унутрашњости Африке Давид Ливингстон, један од највећих великана кога је свет икада познавао – одважан, учен и мудар, отишао је на следећи начин у вечност, што би други људи рекли: умро. Био је на путу с урођеничким водичем. Једнога јутра носачи су спаковали пртљаг и срушили шаторе. Стоји само још Ливингстонов шатор. Не ометају га, јер знају да се свако јутро моли. Тада разговара са својим

небеским Туаном, са својим Богом. Али, овога пута он то чини некако јако дуго. Коначно је водич колоне за-вирио у шатор. Ливингстон клечи на својим коленима. Чекали су, тако, до поднева. Онда су се, коначно, усудили да уђу у шатор. Још је увек клечао на коленима. Али, био је мртав!

Овај велики и значајан човек умро је на коленима у молитви. Отишао је кући, своме Господу. А обичан Немац каже: "Не вреди се молити". Зар се не стидимо? Уместо у сузама да кажемо: "Више не удем!" Тај човек је умео. Умро је на коленима. Ми умиремо у болницама под ињекцијама. Он је разговарао с Богом. И у разговору с њим отишао је вечном дому.

Како је с молитвама по кућама? У мом родитељском дому било је овако, а било нас је осморо браће и сестара: ујутру бисмо се окупили на доручку. Отпевали бисмо једну песму, рецимо: 'Хвали, душо, на небу'... Тада бисмо читали један одељак Писма. И на крају се отац молио. То ме је пратило и када сам постао безбожник. И када сам као млади официр постао отпадник, моји су се код куће за мене молили. Тада је молитва родитеља била попут ужета, које ме је повукло натраг. Да ли ви још имате породичну побожност? Ви, мушкарци, Бог ће једног дана тражити душе ваше деце и жена, ако нисте правилно управљали својим домом. Како код вас почиње дан? Да ли се пева? Да ли се чита текст из Библије? Умете ли да се молите? Шта се код вас дешава када вам ваша мала деца кажу: "Тата, моли се с нама!"

Неки отмени господин ме је једном у Есену замолио да га једном посетим. Седео је са својом женом и извештавао ме: "Знате, догодило се нешто шаљиво. Мој шеснаестогодишњи син долази из вашег омладинског круга и пита: 'Зашто се код нас не молимо?' Рекао сам му да су то само неке побожне фразе. Иза тога нема ничега. А син је даље питао: 'Тата, а шта мислиш о

Светом Духу?" Одговорих да ја ништа о њему не мислим. Тада је син рекао: "Видиш, то је несрећа наше породице. Треба нам отац који уме да моли за Светог Духа!" Тако ми је човек приповедао. А ја сам га упитао: "Да ли да оперем вашем сину главу и да ли да га изгрдим што је био тако безобразан према вама?" Човек је одговорио: "Не, али ако је мој син у праву, онда сам ја заглавио!" Могао сам само да му кажем да је заглавио и да је син у праву. А човек рече: "И ја се тога плашим! Али, шта да радим?"

Видите, овај човек је изненада схватио да је пропустио најважнији задатак као отац породице. Није довољно децу да само облачимо и хранимо. Ви, очеви, имате много већу одговорност. Умете ли да се молите?

Чини ми се да су људи нашег времена као морнари, о којима сам читао у једној легенди. Они плове преко седам мора. Изгубљени су, али никада не потону. И онда, изненада, виде пароброд. Успостављају радиовезу, али нема одговора. Ми смо попут таквих уклетих бродова. Бог нам се јавља час трпљењем, час љубављу, час доживљајима и искуствима, а пре свега преко своје Речи. Али, ми нисмо у стању да се одазовемо, баш као неки уклетии брод.

Када сам говорио о овој теми, доживео сам да је касније једно дете упитало своју мајку: "Зашто тај чика тако грди за говорницом?" Надам се да ме разумете? Нисам грдио. Али, срце ми се кида када помислим куда то наш народ срља – једноставни, учени, радници, људи, жене, млади и стари. Једноставно више не умеју да зазивају Бога, који је ту, поред њих. Многи људи су "хришћани", или су "за цркву", али не умеју да се моле. Када одлазим у кућне посете, увек наилазим на људе који кажу: "Ми смо јако хришћански расположени, господине свештениче. Моја мати је познавала, чак, вашег претходника. Јесте ли га ви познавали? Не? Моја

мајка га је добро познавала”. Ја одговарам: ”Отићи ћете, заједно с мојим претходником, у пакао, ако не познајете Исуса!” Пресудно питање је да ли умете да зазовете Исусово име? Умете ли да се молите? Упитајте сами себе да ли умете да се молите и да ли се молите. И одговорите сами на своје питање.

Можда ћете рећи: ”Престани, пасторе Буш! Реци нам радије како ћемо научити да се молимо!” Управо о томе сада желим да говорим.

2. Како ћу научити да се молим?

а) Први животни крик

Реците ми, како дете учи да говори? Да ли се сећате како сте научили да говорите? Не, тога се више не сећате. Ни ја. Али, ако желите да научите да се молите, онда, као прво, морате да научите први звук живота, правога живота с Богом. Ево, рећи ћу вам како се зове.

Господ Исус је једном испричао причу о два човека која су ишла у цркву. Један је фини господин. Играо је важну улогу у друштву. Одмах је пошао напред и почео: ”Драги Боже, захваљујем да сам тако фин момак”. Бог је већ био запушио уши. Тај човек је могао да говори колико год је хтео, Бог више није слушао. Ето, и тога има. Други човек је био прилично гадан тип. Рекли бисмо, помало криминалац, шверцер или тако нешто. Библија га назива цариником. При уласку у цркву овога обузима страх од свете атмосфере. Одмах крај врата је застао, мислио је: ”Мени овде уопште није место. Радије бих ушао у неку кафану, али не овамо”. Већ је хтео да се окрене, али се у том тренутку сетио зашто је дошао. Та, страшно га мучи чежња за Богом. Сви ми имамо страшну чежњу за Богом. Вратити се кући – Богу! Тако, тај човек није могао да се једноставно окрене и оде. Али, не може ни да уђе дубље у цркву. Сетио се како изгледа његов живот. Склопио је руке и

изговорио само једну кратку реченицу: "Боже, буди милостив мени грешноме!" Библија каже да су небеске чете почеле да певају. Оживео је један човек!

Дакле, први животни крик гласи: Сагрешио сам!

Да вам то сликовито опишем. Приликом рођења првог сина, са женом сам био у породилишту. Имала је тежак порођај, па сам мислио на Исусове речи: "Жена је жалосна док рађа, јер јој је дошао час". Придржавао сам јој главу и мислио да то неће моћи да поднесе. Али, одједном сам чуо неки гласић. Дете се родило! Нови живот! То није била нека дивна песма, већ плач. Но, ја сам плакао незадрживо. Разумете ли? То ме је потресло! Први плач новорођеног живота!

И видите, први крик новог живота из Бога је онај када човек коначно долази до Божијег светла истине и каже: "Сагрешио сам, Боже. Буди милостив мени грешноме!" Све ваше мољење ништа не вреди, ако на почетку не стоји овај први крик живота. Нисам још чуо за дете које би отпочело свој живот неким другим говором. На почетку увек долази први животни крик. Тако, не постоји никакав други пут у Божије царство!

Први животни крик! Да ли се већ чуо у вашем животу? Не? Онда, за име Бога, идите на неко тихо место. Не пропагирам неку цркву, пријатељи моји, већ искључиво желим да нико од вас не оде у пакао. Пакао можете избећи само првим криком новог живота од Бога: "Сагрешио сам, Боже! Буди милостив мени грешноме!"

Када се изгубљени син вратио кући, прво је рекао: "Оче, сагрешио сам небу и теби!" У тренутку, када то изговорите, Исус, Божији Син, стоји пред вама и изјављује: "Драги мој, драга моја, умро сам за твоје грехе. Платио сам за тебе!"

б) Само се Божија деца моле онако како треба

Недавно сам срео познаника, који има троје златне деце, једног дечака и две девојчице. Док су ми долазили

у сусрет, видео сам како му сви у исти мах говоре. С муком им је свима одговарао. Пришао сам и рекао: "Господине, добар дан! Добар дан, дечице!" Такав је обичај. И гле, чуда. Деца су у тренутку ућутала. То је уобичајено да ућуте пред непознатим. Заправо, деца умеју истински да разговарају само са оцем и мајком. Када им приђе странац, зазиру од њега.

Тако и ми, само као Божија деца можемо се молити онако како треба. А разлог зашто не унемо да се молимо јесте што нисмо постали Божија деца.

Наравно, ми смо "хришћани". Крштени смо, конфирмисани, хришћани смо на Божић и Ускрс, поздрављамо свештеника и учтиви смо према њему. Један евангелизатор је једном ословио своје слушаоце: "Ви сте покрштени незнабошци, покрштени зечеви". Питали су га шта то значи, а он им одговори: "Ако ухватиш зеца и покрстиш га, он ће одмах скочити у њиву. Тако и ми. Дамо се крстити и одмах се враћамо у свет". Драги моји, тако не можемо да се молимо. Само Божија деца умеју право да се моле. И зато, само истинска Божија деца могу да буду и истински срећна.

Видите, морамо постати Божија деца. То нисте по природи. Можда сте хришћански обојени, али нисте Божије дете. Дететом се постаје само рођењем. Божије дете се постаје само новорођењем. Тада ћете умети и да се молити. Штавише, Божија деца више и не умеју да живе без молитве. Божијој деци је молитва попут дисања. Моји дечаци се понекад шале и довикују један другоме: "Не заборави да дишеш!" А ви заборављате дисање душе. За Божију децу молитва је дисање. Значи, морате постати Божије дете!

Да вам укратко кажем како човек постаје Божије дете. Само по Исусу. Он је рекао: "Ја сам врата. Ко улази по мени, спашће се!" Ето, кроз маглу света иде вам у сусрет Исус, човек с траговима ексера на рукама.

Нисте баш за њега марили. Чинило вам се да су то глупости у вези са Исусом. Али, ето, он вам иде у сусрет. Можда ћете га препознати: "Ти, човече, из оне друге димензије, ти, Сине живога Бога, ти си мој Спаситељ!"

Значи, први корак да постанем Божије дете јесте препознати Исуса. А други корак је да се у мени створи велико поуздање у тог Исуса. Он може да среди мој унутрашњи живот, мој немир, моју потајну кривицу, грехе моје младости. Један Божији човек говори у Старом завету: "Ти бринеш за моју душу". Одједном, знамо да том Исусу можемо веровати. Толико му верујемо, да се усудимо прекинути са својим досадашњим животом и да цео свој живот ставимо њему у руке. То називамо обраћењем. За мене је тај тренутак био када сам са осамнаест година прекинуо са својим безбожним животом и предао се њему у руке. Нико ми није помогао. Тако, ни ја вама не могу помоћи. Ви то морате сами да урадите. Али, ризикујте! Реците му: "Узми мој живот, Исусе! Предајем ти га!" Када то урадите, истог тренутка постајете дете Божије. Долазе ми људи и говоре ми да је могуће да се човек спаси и на неки други начин. Покушајте! Постоје само једна врата у Божије краљевство. А та врата зову се Исус. Умро је за нас и васкрснуо за нас.

И видите, молим вас, када сте постали Божије дете, ви желите Исуса. Он вас чека већ дуго. Тада ћете знати и да се молите, престаће мука вашег живота и моћи ћете да му изручите своје срце као дете оцу.

Сада сам већ стари свештеник. Упознао сам многе људе. А данас сам уверен да сваки човек, ама баш сваки човек има своје мрачне тајне. Вуче их са собом. Али, када постане Божије дете, тада може Исусу да изручи своје срце. Може да му каже своје мрачне тајне, као и то да не може да изађе на крај сам са собом, да му каже

шта га везује. Може му рећи оно што не може да повери ниједном човеку.

На крају једног омладинског камповања с мојим дечацима, неколико их је причало детаље из свог живота. Младић од осамнаест година причао је како је био хришћанин, али да је мало недостајало да све од себе одбаци. Једнога дана, пре него што је кренуо на библијски час, рекао је: "Господе Исусе, ако данас увече не говориш лично мени, одбацићу све то. Не могу и даље да живим са свим оним што ми је нејасно у овом великом граду и у мени самоме!" Затим је наставио: "Када сам се вратио са библијско часа, све је било јасно. Услишио је моју молитву и лично ми је говорио". Био сам потресен док је младић причао како је из очаја и невере завапио Исусу и добио одговор. Да, када као Божије дете завапимо Богу, добијамо одговор!

Моја мајка је живела у Хилбену, у Немачкој. За време рата једном ми је писала: "Ноћас сам се пробудила у три сата. Мислила сам на своју децу на ратишту, и на унуче, и на вас тамо где се бомбардује, и на Јелисавету у Канади од које немам никакве вести. Спопала ме је велика брига, као да ме је неко желео удавити гвозденом руком. Нисам издржала. Молила сам се: 'Господе Исусе, дај ми једну реч. Не могу даље од бригае!' Онда сам упалила светло. Узела сам своју Библију – благо ономе ко на свом ноћном ормарићу држи своју Библију – и пронашла реч која каже: 'Све своје бриге баците на њега, јер се он брине за вас!' " Писмо моје мајке завршило се оним славним речима: "Онда сам све хитро пребацила на свога Спаситеља". Да, то је оно право. "Брзо сам све бацила на свога Спаситеља, угасила светло и радосно заспала". Када постанемо Божија деца, онда је овакав живот могућ.

Сећам се како је моја мајка једног дана рекла: "Синоћ сам била толико уморна, да више нисам могла

ни да се молим. Онда сам једноставно рекла: 'Лаку ноћ, драги Исусе!'" Помислих: Божије дете овако разговара са својим Господом, тако природно. А он, стварно, бди. Мој Спаситељ је ту у свако доба дана и ноћи, а ја сам његова својина и могу чврсто да рачунам са њим.

Јесте ли разумели? Ако не можемо молити, онда је то катастрофа број један. Желим вам онај прави животни крик: "Згрешио сам, Боже, буди милостив мени грешноме!" Желим вам да не мирујете док не припаднете Исусу, док не постанете Божије дете. Онда, даље не морате више бринути.

Како да живим без вере?

1. Без вере је немогуће изаћи на крај са животом

Морам вам одмах на почетку рећи да ако не верујемо, једноставно не можемо да изађемо на крај са животом. Ни ја вам тада ништа не могу саветовати. Немогуће је помоћи неверном човеку. Да вам објасним зашто је то тако.

Ми себи умишљамо да је Бог нека теолошка теза, нека мисао или нека природна сила, или томе слично. Моји пријатељи, Бог је особа и стварно живи и испуњава све у свему! А ако немам мира с Богом, ако нисам у реду с Богом, значи, када нисам Божије дете, онда сам, заправо, промашио живот. А то је опасна ствар.

Био је то величанствени тренутак мога живота када сам, за време првог светског рата, као осамнаестогодишњак и млади официр, схватио: "Бог постоји! Он је ту!" Било ми је као да сам се колима залетео у зид. Раније сам и ја говорио: "Верујем у Бога" и сличне глупости. Али, нисам схватао да је то стварност. Изненада сам се сударио са Божијом стварношћу.

У Библији је записан потребни Псалам који говори да је Бог толико стваран да је од њега једноставно немогуће побећи. Читамо: "Ако се на небо попнем, тамо си". Амерички астронаут Глен рекао је како је за њега, док је седео у својој капсули, најпотреснија била спознаја: "И овде је Бог!" "Ако се на небо попнем – да ли је јурио кроз свемир – тамо си!" Да се уповам у најдубље окно неког рудника, дубље од хиљаду метара, наишао бих на Бога. Псалмиста каже: "Да се спустим до пакла, гле, и онде си!" Када сам недавно летео за Калифорнију, моја жена ми је у кофер ставила следећи стих из овог Псалма, а прочитао сам га када сам у Сан

Франциску отворио кофер: "Узнем ли крила зорина, па се населим мору на крај, и онде би ме рука твоја водила!" Бог је та велика стварност!

И, пошто је Бог та велика стварност, није могуће да некажњено пролазим покрај њега. Када живим као да Бога нема, тако што кршим његове заповести, да не посвећујем недељу, да чиним прељубу, лажем, не поштујем родитеље, Богу не дајем част – онда сам промашио стварност. И тада нећу изаћи на крај са животом. Та, погледајте наш свет! Људи, једноставно, не излазе на крај с проблемима. Чак ни они који много зарађују. У њиховој унутрашњости влада велики немир, у личном животу не иде онако како треба, а нити у породици.

А како да живимо угодно, када више не можемо да верујемо? Једноставно, нећемо изаћи на крај са животом. А још мање са умирањем. За сто година више никога од нас неће бити. Тада ћемо сви проћи то умирање.

Ако неко каже да након смрти нема ничега, онда смо мртви, а ви размислите да ли желите да верујете вашем срцу или Божијој речи. Како да изађемо на крај са умирањем, кад одједном схватам: од свега што сам сакупио, ништа не могу да понесем! Саградили смо себи кућицу, ја нисам, али можда неко од вас јесте. Код мене је то лепа библиотека. Од свега што ми је драго и мило, па ни људе који су ми били драги, ништа и никога не могу да понесем. У вечност ћемо понети само једно – своју кривицу пред Богом. Замислите, умирате, и одједном вам постаје јасно: морам све да оставим, са мном иду само сви моји преступи и греси, почев од младости, и стајаћу пред лицем светог и праведног Бога! Како ћемо изаћи на крај са Божијим судом без вере у онога који оправдава безбожнике? А стајаћемо пред њим.

Господ Исус, који је толико милостив, рекао је: "Не бојте се оних који убијају тело". Ја бих се таквих бојао.

А он каже да су то само "ситне рибе". "Бојте се онога који може и душу и тело да упропасти у паклу!" И, као да ми жмарци иду низ леђа, још једном је поновио: "Њих се бојте!"

Прошло је томе неколико година. Тада је у Норвешкој живео чувени професор Халесби. Упознао сам га лично. Предиван човек. Прави, озбиљни Норвежанин. Недељу дана је држао часове побожности преко радија. Могу себи дословно замислити како стоји пред микрофоном док говори: "Можда ћете вечерас мирно ићи на спавање, а сутра ујутру ћете се пробудити у паклу. Хоћу да вас упозорим!" Ове речи су у Норвешкој изазвале страшну буру, јер и Норвежани спадају у рубрику "модерних људи". Неки новинар највећег гласила Осла написао је уводник под насловом "Нисмо, ваљда, у Средњем веку!" Уопште није битно то што се савремена институција, као што је радио, користи да се људима продаје рог за свећу. И када то велике новине лансирају, онда их други издавачи опонашају, па је, тако, кроз читаву шуму новина хучало: "Па, нисмо, ваљда, у Средњем веку! Како неки професор може да говори о паклу!" На то је радио замолио професора Халесбија да ту ствар исправи. И професор Халесби је поново стао пред микрофон и рекао: "Замољен сам да разјасним и исправим ствар. Ево, урадићу то! Можда ћете вечерас мирно поћи на спавање, а сутра ујутру ћете се пробудити у паклу. Хоћу да вас упозорим!" Сада су заиграле све лутке. Интервјуисани су сви бискупи у Норвешкој. "Има ли пакла, или га нема?" Чак је и немачки часопис "Шпигел" ("*Spiegel*") прихватио целу расправу под великим насловом "Паклена расправа у Норвешкој". Није прошло ни годину дана, када сам замољен да одржим предавања пред студентима у Ослу, а увече још неколико предавања. Почео сам с конференцијом за штампу. У хотелу су се окупили представници свих

новина. Догодило се да се с моје десне стране налазио новинар који је тада отпочео читаву буку, а с леве стране професор Халесби, као заступник евангеличке штампе. И, наравно, кренуло је. Новинар навали на мене: "Господине свештениче, свађам се с професором Халесбијем. Ви сте савремен човек. Шта мислите ви? Да ли постоји пакао?" Одговорих: "Да, наравно да верујем да постоји пакао". "То једноставно не разумем, да ви то кажете!", протестовао је. "Радо ћу вам то објаснити. Верујем да постоји пакао зато што је то сам Исус рекао. А ја безусловно верујем Исусовој речи, јер он је знао више од свих паметних људи заједно!"

Божија реч каже: "Бог хоће да се сви људи спасу и да дођу до спознања истине!" И зато говоримо о веровању, јер је Бог људима показао пут и начин како можемо блажено да живимо и блажено да умремо.

Како ћемо изаћи на крај са животом, када више не умемо да верујемо? Како ћу ја изаћи на крај, када више не умем да верујем? Више уопште не излазимо на крај са животом. Једноставно, то је немогуће!

Да то потврдим још на један други начин. Замислите да имамо лепу златну рибицу. Једног дана мислите: "Јадна моја мала, непрекидно мораш бити у тој хладној води. Ево, ја ћу ти спремити, да ти буде лепо и угодно". Вадите је из воде, лепо је истрљате меким пешкиром и ставите је у златни кавез. Дајете јој најбољу храну – не знам шта златне рибице једу – па јој тепате: "Драга моја златна рибице, такав леп златни кавез, таква дивна храна, тако добар ваздух. Сада ти је супер!" Шта ће златна рибица урадити? Хоће ли захвално да маше перајама и да каже: "Хвала! Хвала!" Не, она то неће радити. Она ће тражити ваздух и као луда ће се праћакати. Када би могла да говори, рекла би: "Нећу златни кавез, нећу твоју храну! Хоћу у свој амбијент, хоћу у воду!" Видите, наш амбијент је живи

Бог, који је створио небо и земљу и нас. "Сав живот долази од тебе!" – каже једна песма. Бог је наш амбијент. И докле год немам мир с Богом, могу својој души дати златни кавез! Схватате? Данашњи човек даје својој души све – забаву, путовање, најбоља јела, добра вина... Али, наша душа се праћака и каже: Ја све то не желим. Хоћу у свој амбијент, хоћу мир с Богом!. Немојте бити толико окрутни са самим собом. Наше срце у нама виче, све док не нађемо мир у живоме Богу. Као што риба жели у свој амбијент, тако и наша душа жели Богу, који је наш амбијент.

Како да изађемо на крај са животом, када више не можемо да верујемо? Могу да кажем само једно. Нећемо изаћи на крај ни у животу, ни у смрти, ни у вечности. А када приговарате: "Зар не видиш да је све у реду с људима?" тада одговарам: "И то ми је неки живот!" Узмите, на пример, Гетеа. Био је леп, богат, министар, паметан, укратко, имао је све. Ипак је на крају свог живота рекао да када сабере све часове истинског уживања, збир не би износио ни три дана. Не, једноставно, човек не излази на крај са животом ако нема веру.

То је оно прво што сам желео да кажем. Друга тачка гласи:

2. Одлучује права вера

Наравно, одлучује права, спасоносна вера!

Сваки човек има неку веру. Када сам као студент провео неколико дана код своје мајке, дошла је једна госпођа у посету, али пошто моја мајка није била ту, рекао сам јој: "Поштована госпођо, моја мама није ту. Мораћете се задовољити са мном". "Баш згодно", рече она учтиво. И пошто сам јој понудио да седне, упита ме: "А чиме се ви бавите?" "Студирам теологију". Она узвикну: "Шта? Теологију? А ко то данас још верује?"

Па, то је немогуће!” И онда је образована госпођа цитирала Гетеа. Рекла је: ”Ја имам Гетеову веру. Хришћанство, тја, то је ствар прошлости”. Пошто ми је разговор био неугодан, а нисам хтео ни да се посвађам са старом госпођом, променио сам тему. Питао сам: ”Госпођо, смем ли да вас упитам како сте?” Она је брзо реаговала, куцнувши три пута о сто: ”Да зло не чује. Тако нешто се не пита”. А ја је упитих: ”Извините, а шта то значи – да зло не чује?” ”Ако то не кажем, доћи ће до несреће”. ”Хм! Одбацили сте веру у живог Бога, али верујете у куцање о дрво и изреку ’да зло не чује’. Баш лепо. Баш сте направили лепу трампу!”

Истина, сваки човек нешто верује. Питање је, само, да ли је то она права вера. Наше време каже: ”Главна да нешто верујемо”, рецимо, верујем у неког бога, верујем у природу, верујем у судбину. Верујем у провиђење. Не, моји пријатељи, одлучује то да ли имам праву веру, веру која даје мир, мир с Богом и мир у срцу. Морам имати веру која ме спасава од пакла, коју могу да осећам, јер ми дарује нови живот. Друга нека вера ништа не вреди. Многи људи су једном веровали у Немачку, у коначну победу, у Хитлера. А резултат? Зар вам није јасно да постоји и погрешна вера? Морам имати праву, спасоносну веру.

А права, спасоносна вера, то је, једном речју, вера у Исуса, Сина живог Бога. Вера у Исуса Христа. Не у неког оснивача религије, њих има на гомиле, већ у Исуса Христа, Сина живог Бога.

Да вам кажем зашто Исус.

У Библији читамо једну предивну причу, у којој се приказује права вера у Исуса.

Вратимо се у духу две хиљаде година уназад, пред капије града Јерусалима. Пронађимо брежуљак Голготу, тј. Лобању. Не обраћајте пажњу на људе који ту стоје. Не обраћајте пажњу на римске војнике, који

чувају стражу и који бацају коцку за Исусов плашт. Обратимо поглед према горе – на крсту у средини виси Божији Син. Прикован. Лице криво од трнове круне, коју су му утиснули на чело. Ево Бога како виси. Њему здесна виси разбојник. И он је осуђен на смрт. А слева други разбојник. Тада поче да пада мрак. Приближава се смрт. Изненада је један од разбојника почео да виче: "Чуј, говорио си да си Божији Син, ти тамо у средини. Ако је то истина, и ако ниси лажов, сиђи с тог крста и помози и мени!" О, да, можемо га разумети. У самртном часу човек говори оно што, иначе, никада не би изговорио. А онда се јавља и други разбојник. Он ословљава свог сапатника-разбојника и каже: "Зар се још увек не бојиш Бога!?" Видите, то је почетак. Треба схватити да је Бог свет и страشان.

Када су бомбе падале над нашим градовима, људи су остали без речи. Можда је то кривица и цркве, која није говорила да Бог може да буде и страشان. Бог може да повуче своју руку. Човек би данас морао просто да урла по канцеларијама и бироима, где људи прелазе преко лешева, само да би дошли до новца: "А ви се још увек не бојите Бога? Како ви то себи замишљате? Јесте ли слепи?" Тиме све почиње: спознати Божију светост и схватити да је он страشان Бог.

А онај разбојник наставља: "Ми смо с правом осуђени. Заслужили смо то". То је оно друго што води спасоносној вери. Он признаје своју сопствену кривицу.

Срео сам многе људе који су ми рекли: "Не могу да верујем". Упитао сам их: "Да ли сте икада схватили да сте криви пред Богом?" Одговорили би: "Не, јер ја чиним оно што је право и зато се никога не бојим". И онда сам им одговорио: "Докле год себе тако лажете, нећете доћи до светла". Недавно ми је неко изјавио: "Чиним што је право и никога се не бојим". Одговорио сам му: "Честитам. Ја то не бих могао да тврдим. У мом

животу има много тога што није у реду". "Наравно, када човек строго то узме". "Али, Бог све узима строго. Немојте се заваравати!" Правом, спасоносном веровању долазите тек онда ако грехом назовете оно што грех јесте! Када прљаве, сексуалне односе називате прељубом, када браколомство назовете браколомством, када лаж више не називате лукавост, када себичност више не оправдавате, већ признајете да сте сами себи свој бог – то је идолопоклонство. Оно друго што ме доводи спасоносном веровању јесте када грех називам грехом и станем пред Бога и кажем: "Господе, заслужио сам твој суд". Ужасно је како наше време покушава да нас увери да је све у најбољем реду. Бог ће нам једном скинути маску с нашег лица.

Онај разбојник се, затим, директно обратио Исусу. Рекао му је: "Ти никакво зло ниси учинио. Зашто висиш на крсту?" И тог тренутка му постаје јасно: Па, он због мене виси на крсту. Он носи моју кривицу и брише је. Тада је узвикнуо: "Господе, сети ме се када доћеш у своје царство!" То је оно треће. Он верује да га Исус може избавити, јер Исус умире за њега. А Исус му одговара: "Још данас ћеш бити са мном у рају!"

Видите, то је спасоносна вера. Треба да схватим Божију светост, треба да схватим своју изгубљеност и да Исуса Христа, који виси на крсту и умире због мене, препознам као своју једину шансу. Без овакве вере нећете изаћи на крај са својим животом. Али, с оваквом сигурно ћете добро изаћи на крај. Немам шта друго да вам кажем.

Људи ми предбацују: "Ви сте апсолутно једностранни". Одговарам: Опростите, постоји само овај један пут у животу, и у умирању и у суду, да ја, грешник, дођем Исусу, да му у покајању признам своје грехе и да верујем. "Та крв нек' буде извор сав, врело ми радости, по њој ћу бит' пред Богом прав и сјат' у вечности".

Молим вас, никада немојте заборавити ову реченицу: Исус је умро за мене! Када сутра ујутру устајете, нека вам у глави одзвања: Исус је умро за мене! Док сте сутра на послу, нека вам у уму одзвања: Исус је умро за мене. Онда ћете му се, по Божијој милости, молити и рећи: "За мене! То верујем и то прихватам!" У тренутку када то схватите, ви постајете Божије дете. Исус говори: "Ја сам врата. Ко кроз мене улази, спасиће се!"

Да вам кажем још нешто треће. Многи људи ми кажу: "Пасторе Буш, управо то не могу да верујем. Када ја то тако чујем, онда је то лепо и красно, али ја једноставно то не могу да верујем!" Људе, који овако говоре, делим у четири групе.

3. Људи који не могу да верују

... зато што нису религиозни

У прву групу спадају људи који изјављују: "Не могу да верујем, јер, ето, нисам религиозан. Ви сте, ето, пасторе, религиозни. Ја нисам". На то имам само један одговор: "Ни ја нисам религиозан". Дакле, да се разумемо, не дајем ни пару за ствари попут звоњаве црквених звона, тамјана и томе слично. Веома сам срећан да сам последњих година у Есену увек проповедао у неким салама где је свирао неки дувачки оркестар. Није било ни оргуља, ни звона, и ништа ми није недостајало. Немам ништа против тога, али ми није потребно. Тако сам мало религиозан.

Када је Исус, Божији Син био на земљи, било је врло много религиозних људи. На пример, либерално религиозних људи, рецимо, Садудеји. То су они који би данас говорили: "Тражим Бога у природи". За време нациста су говорили: "У нашим заставама лепрша бог". Увек религиозно. А ти религиозни људи су разапели Божијег Сина. Није одговарао њиховом концепту. И онда је ту било сасвим нерелигиозних људи: шверцера,

које Библија назива цариницима, затим проститутки, занатлија који су се истрошили у свом раду, јер су морали да се боре за дневни опстанак, а неки отмени човек, Захеј, гомилао је новац. Све сами нерелигиозни типови. И они су нашли пут Исусу. Како то!?! Знате, они су знали да су криви пред Богом, да у њиховом животу нешто није у реду. И појави се Спаситељ, који их претвара у Божију децу. Веровали су у њега.

Господ Исус није дошао да би религиозни људи постали још религиознији. Господ Исус је дошао да избави грешнике од смрти и пакла и да их учини Божијом децом. Па, када ми људи говоре како не могу да верују, јер нису религиозни, онда могу рећи само једно: "Ви имате највеће шансе да постанете дете Божије". Знамо сасвим тачно да смо грешници. Али, Исус је умро за нас. Да поновим, Исус није дошао да религиозне људе учини још религиознијим, већ да изгубљене грешнике учини децом живог Бога.

... зато што не желе да верују

Другу групу чине они који кажу да не могу да верују, али да су сасвим искрени, морали би признати да неће да верују. Јер, када би дошли веровању, морали би да промене цео свој живот. А они то не желе. Знају да у њиховом животу није све у реду. Када би, пак, постали Божија деца, све би то изашло на светлост дана. Не, то они не желе. А можда би их и њихове колеге сматрали глупацима, па тек родбина, када би изненада постали побожни! Не, онда радије не. А када вас сретну људи који кажу да не могу веровати, онда их погледајте мало боље, јер као да хоће да кажу: "Ја, заправо, не желим веровати".

У Библији читамо један потресан догађај. Божији Син, Господ Исус, седи на Маслинској гори. Пред њим у долини, у предивном одсјају сунца, цакли се град Јерусалим. А с друге стране диже се храмски брежу-

љак, на којем је саграђен предиван храм, о којем су чак и незнабошци говорили да би требало да се урачуна у седам светских чуда. Ето, све је то пред њим. А онда, одједном, његови ученици с ужасом гледају како низ Исусово лице теку сузе. Врло су изненађени и питају за разлог. А Исус тужно говори: "Јерусалиме, Јерусалиме, колико пута сам хтео да твоју децу сакупим као што квочка сакупља своје пилиће под своја крила, а ви нисте хтели. Сада сте под Божијим судом. Ваш град ће бити опустошен и напуштен". Реченица: "А ви нисте хтели" спада у најпотресније реченице Библије. И Јерусалимљани су говорили: "Ми не можемо да верујемо", а заправо су требали рећи да не желе да верују.

Видите, ко не жели да верује, тај то и не мора. Смем ли да вам то кажем? У цркви се многе ствари раде под притиском. У Божијем царству постоји само потпуна добровољност. Ко жели да живи без Бога, сме тако да живи. Бог нам се нуди. Али, можемо да га одбијемо. Хоћете ли да живите без Бога? Смете, како да не. Хоћете ли да живите без мира с Богом? Смете. Хоћете ли да живите без молитве? И то смете. Хоћете ли да живите без читања Библије. И то смете. Хоћете ли да прекршите Божије заповести? Смете. Хоћете ли да оскврнете недељу, да уживате у прељуби, да се опијате, да лажете, да крадете? Смете и све то да радите. Онај ко неће да има Спаситеља, кога је Бог послао да спаси грешнике, сме да га одбије. Ко жели да јури у пакао, сме то да уради. Код Бога не постоји никаква присила. Али, молим вас, нека вам буде јасно да у том случају узимате на себе и последице. Бог вам по Исусу нуди опроштење греха и мир. Ви можете рећи да вам то не треба. Ви смете да живите без тога. Али, онда, немојте се заваравати да ћете последњих пет минута вашег живота, на самрти, моћи да схватите шта вам је то Бог читавог вашег живота нудио. Ви смете да одбијете

Божију понуду мира у Исусу. Али, онда морате сву вечност да живите без мира с Богом. А то је пакао.

Пакао је место где смо се, коначно, решили Бога. Нико вас више не позива. Више вас ништа не зове. Можда ћете хтети да се молите, али више не можете. Можда ћете хтети да призовете Исусово име, али вам оно више не пада на памет. Не морате да прихватите поруку коју вам доносим, можете одбити да се обратите Исусу. Али, нека вам буде јасно да тиме бирате пакао. Имате пуну слободу.

”А ви нисте хтели” – каже Исус становницима Јерусалима. Али их није присиљавао. Међутим, оно што су изабрали било је ужасно.

... јер су толико тога доживели

Трећу групу људи који говоре да не могу да верују, чине они људи који увек као изговор понављају чудну реченицу, коју никада нисам чуо од жена, увек само од мушкараца, а гласи: ”Господине пасторе, толико сам тога доживео. Више не могу да верујем”. А ја их питам: ”А шта сте то све доживели? Ни мој живот није био баш досадан”. ”Па... толико сам тога доживео да више не могу веровати”. То је реченица која се провлачи по мушком свету попут неке авети. У таквом случају, ругам се таквим мушкарцима и кажем: ”Ви верујете оно што пише у возном реду, зар не? Ви верујете информацији коју вам даје саобраћајац, зар не?” Да, кажу они. ”Онда више никада не кажите да не верујете, већ реци-те да више ништа не верујете, осим онога што пише у возном реду и што саобраћајац говори. И можете тако наставити. Схватате? А онда им кажем: Видите, Исус је ушао у мој мрачни живот пун греха и прљавштине. Дошао је у ноћ, у лутање. А онда сам спознао да је он Божији Син. Послао га је Бог. И онда сам свој живот предао ојојме који је толико за мене учинио – Исусу. И ако стварно више никоме и ни у шта не можете

веровати, можете веровати ономе ко је свој живот дао за вас, можете веровати свему ономе што он говори. Њему можете истински веровати. Ви верујете толико тога, а не верујете оном једином коме се у потпуности можемо поверити и на кога се још нико није пожалио. Њему говорите: Не! То је комично. И онда говорите како сте много тога доживели. Још увек нисте довољно тога доживели!

... зато што су се о нешто саблазнили

Четврта врста оних који не могу да верују је нека необична сорта. Ови људи, наводно, не могу да верују, јер су се саблазнили о цркву, рецимо о учење цркве.

Испред мене седи једна млада студенткиња, која ми изјављује: "Ја студирам природне науке", а ја кажем: "Дивно, госпођице. А у чему је ствар?" Она одговара: "Господине свештениче, слушала сам једно ваше предавање. Осећам да ви имате нешто, што бих и ја желела да имам, али ја не могу да верујем. Знате, једноставно не могу да прогутам све оне догме, нити институцију цркве. Чини ми се као да бих морала да прогутам пласт сувог сена!" Насмејао сам се и рекао: "Госпођице, не морате да гутате пласт сена. Јесте ли већ некада чули за Исуса?" На потврдан одговор, објаснио сам јој: "Шта бисте рекли када бих изјавио да је Исус лажов?" "Не, то не верујем!" "Значи, верујете да је Исус говорио истину?" "Да, то верујем". Настављам: "Госпођице, да ли постоји особа којој бисте рекли: верујем да још никада ниси слагао?" Она одговара: "Не, не постоји!" "Видите, госпођице, та ви већ верујете. Изговорили сте да имате поверење у Исуса. То је невероватно! Тиме све почиње. Он говори истину. Библија каже: 'А то је вечни живот, да упознају онога кога си послао, Исуса Христа'. Немојте се расправљати око догми и институција цркве. Из магле овога света долази вам неко у сусрет. И све јасније препознајете трагове ексера и круне од

трња. А све то говори о томе да је на себе преузео кривицу и волео вас онако како вас нико није волео. У гледању на Исуса желео бих да вам се отворе очи, па да кажете: 'Мој Спаситељу, мој Господе и мој Боже!' Веровати не значи прогутати неке догме као суво сено, зато што је то пастор рекао. Веровати значи упознати Исуса Христа!"

"Знаете, ја не могу да верујем, јер попови, свештеници"... Па, онда, почиње паљба. Причају ми онда приче о поповима. Један је имао нешто са женама, други је побегао са црквеном благајном. Свуда се догађало нешто са свештеницима и зато не могу да верују. И онда поцрвеним као рак, јер познајем самога себе. Истина, још нисам побегао са црквеном благајном, али да мене људи познају, ни мене не би узели озбиљно. Шта на то да кажем? Међутим, пазите сада. Нигде у Библији не пише: "Веруј у пасторе, па ћеш се спасити". У Библији, напротив, пише: "Веруј у Господа Исуса Христа, па ћеш се спасити!" Свештеник, ако је како-тако у реду, онда је путоказ Исусу. Наравно, има и других. Ни код путоказа вам не смета ако је мало искривљен или ако га је киша мало спрала. Важно вам је да видите правац. Ни ја не бих слушао неког свештеника, који ми не показује на Исуса, распетог и васкрслог Божијег Сина. Но, ја се не љутим на путоказ, и не спотичем се о њега, јер ми показује пут циљу. А тај циљ гласи: Исус је дошао. Он је извор милости. Хоћете ли на дан великог суда стати пред Бога и рећи: "Господе Исусе, нисам примио твоје спасење, нисам прихватио опроштење греха, јер свештеници ништа не ваљају!" Хоћете ли тако да стојите једног дана пред Богом? То ми се чини попут оног дечака који је изјавио: "Тако и треба моме оцу што се мени руке смрзавају. Зашто ми не купи рукавице?"

Не, моји пријатељи, није истина када неко каже да не може да верује.

Постоји једна величанствена Исусова реченица: "Ако неко жели да чини Божију вољу, тај ће знати да ли је моја наука од Бога!" Питање је да ли хоћу почети да будем послушан и у најмањој спознаји мога живота и да је извршим. Тада ћу напредовати.

4. Лек против невере

Да вам, на крају, кажем још неколико речи.

** Молите Бога за просветљење*

Он стоји крај вас. Реците му једноставно: "Господе, допусти да дођем веровању. Допусти да угледам светло!" Он то чује.

** Рачунајте с Божијом присутношћу*

Исус је ту. Пођите у тишину и реците му: "Господе Исусе, хоћу да ти предам свој живот!" Тако сам то и ја урадио када сам у свој својој безбожности добио страх пред Богом, па сам онда чуо за Исуса.

** Читајте Библију*

Сваки дан бар петнаестак минута будите сами с Исусом. Читајте Библију и слушајте шта вам Бог кроз њу говори. Читајте и слушајте. И онда склопите руке и реците: "Господе Исусе, имам толико тога да ти кажем. Цео свој живот нећу с тим завршити. Ти ми помози!"

** Потражите заједништво*

Потражите заједништво с људима који, као и ви, свом озбиљношћу желе да буду хришћани! Немојте остати сами! Не постоје соло-хришћани на путу према небу! Потражите заједништво с хришћанима који су на истом путу као и ви!

Како да живим свој живот, ако ме стално прате кривица и пропусти?

У Виртенбергу (*Wurtemberg*) често се чује једна типична реченица: "Е, сада више нема шале!" Код ове наше теме и ја бих рекао: Е, сада више нема шале! Сада је озбиљно!

Како да живим свој живот ако ме стално прате пропусти и кривица? Прво, морам вам рећи да није тачно да нас кривица и пропусти непрекидно прате. Због тога сам и толико срећан, да вам смем говорити о једној великој и дивној ствари, о једном поклону који усређује и обогаћује људе. То је нешто што нигде не можемо купити, ни у једној држави света. Да сте милијардер и да сте спремни да утрошите сав новац – то не бисте могли да купите! То не можете добити ни неким везама. Оно што се данас не може купити, обично се може добити преко везе. Али, ову дивну ствар, о којој вам данас говорим, не можете добити никаквим везама. Не постоји никаква могућност да сами набавите ту ствар. Можете је добити само као поклон, забадава. А та дивна, велика, чудесна ствар, о којој желим да говорим, коју не можете нити купити, нити добити преко везе, зове се – опроштење греха.

Знам, многи од вас су сада разочарани и мисле: "Опроштење греха?" И одмах се питају:

1. Зар ми је то потребно?

Уверен сам да ће половина вас рећи: "Опроштење греха? Нема потребе". Неки младић ми је то недавно овако објаснио: "Живимо у времену у којем се путем реклама ствара потреба. Наши прадедови ништа нису

знали за жвакаћу гуму, нити за цигарете. Безграничном рекламом на телевизији, радију и штампи, постепено више и не можемо да будемо, на пример, без цигарета. Буди се потреба, а онда је продаја сигурна!" Младић је наставио: "И црква то ради. Црква објашњава људима да им је потребно опроштење греха, и онда га и продаје. Схватате? Нама то уопште није потребно, али ви будите потребу за опроштењем, да бисте продали своју робу!" Је ли то стварно тако? Реците, идете улицом и ословите пролазника: "Добар дан, како се зовете? Мајер? Господине Мајер, да ли вам је потребно опроштење греха?" Он одговара: "Глупости. Треbam две хиљаде марака, а не опроштење греха!" Да ли је то тачно? Да ли се буди потреба, која, заправо, и не постоји, да бисмо са Библијом одговорали?

Кажем вам, то је страховита варка. Ништа нам није више потребно од опроштења греха. Ко мисли да му опроштење греха није потребно, тај не познаје светог и страшног Бога. Толико се говорило о Божијој љубави, да више и не знамо, а то пише у Библији, да је Бог и страшни Бог. Пробудио сам се из живота греха када сам одједном схватио да треба да се бојим Бога. А ко говори да му опроштење греха није потребно, тај нема појма о живом Богу, који може да и тело и душу уништи у паклу. Јесте, да буде вечно изгубљен. То каже Исус, који то сигурно зна. А ако читав свет говори да то не верује, онда ће, ето, читав свет бити изгубљен. Исус зна шта се налази иза завесе. А он нас усрдно упозорава да не пропаднемо. И ето, ту смо са својим гресима и усуђујемо се рећи: "Мени опроштење греха није потребно. Црква само буди потребу која уопште не постоји!" Глупости! Ништа нам није потребније од опроштења греха.

Да вам испричам један доживљај. Говорио сам на једном огромном скупу у лепом граду Цириху, у

конгресној дворани. Многи су морали да стоје крај зи-дова. Два човека су ми посебно запала у очи, јер су тако весело чаврљали. Јасно се видело да су дошли само из радозналости. Један је имао лепу козју брадицу. Почео сам своје предавање са чврстом одлуком да говорим тако да и ова два господина слушају! Они су, заиста, с интересовањем слушали. Али, када сам први пут изустео "опроштење греха", онај човек са козјом брадицом се подругљиво насмешио и шапнуо нешто свом суседу. Као што сам рекао, била је то огромна дворана. Она двојица била су врло далеко од мене. Нисам могао да чујем шта су говорили, али сам то схватио по изразу лица. Рекао је, рецимо: "Опроштење греха! Типична свештеничка фраза! За име света!" А при томе је, сигурно, мислио: "Па, ја нисам неки криминалац. Мени опроштење греха није потребно!" И ви тако мислите, зар не? Ја се разбесних. Знам да бес пред Богом није исправан. Али, ипак ме је савладао. Рекох: "Тренутак, молим. Направићемо сада пола минута паузе. А на постављено питање сви треба да одговорите са да или не. Да ли за сву вечност хоћете да се одрекнете опроштења греха, јер вам опроштење греха није потребно? Да или не?" И онда сам, заједно с оних хиљаду људи, за пола минута остао у тоталној тишини. Одједном видим како човек са козјом брадицом бледи, како се чак придржава за зид. Колико се човек уплашио! Сигурно је схватио. Сада говорим да нисам неки разбојник, али у самртном часу, када више нема шале, желећу да имам опроштење греха. Не бих желео да будем без тога у вечности! Ни ви, зар не?

У свом животу небројено пута чуо сам реченицу: "Чиним што је право и никога се не плашим!" Замислите, ту реченицу никада нисам чуо од особе испод четрдесет година. Млади људи сасвим тачно знају да у њиховом животу има много кривице. Тек пошто смо

безобзирно уништили своју савест, уверавамо себе да можемо веровати у ову варку и изјављујемо: "Чиним што је право и никога се не плашим!" А ја тада обично кажем: "Сигурно имаш преко четрдесет година. То је закречавање крвних судова. Говориш тако, јер ти је савест мртва". Знате, док год наша савест није мртва, знамо сасвим тачно да нам ништа није потребније од опроштења греха.

Пре неколико година у Есену сам наступио са Билом Халијем (*Bill Halley*), америчким рок певачем, и његовом групом. У огромној хали "Груга" слушало га је на хиљаде младих људи. Код прве песме још су слушали, код друге су се већ покренули, код треће су полако, али сигурно почели да демолирају халу. Штета је износила око 60.000 марака. После тога, неки млади полицајац ми је рекао: "Седео сам напред и морао сам да се држим за столицу, иначе бих им се придружио". Следећег дана сам пролазио центром града. Угледах три типа, који су, по мом мишљењу, сигурно учествовали у претходној вечери. Приступим им и кажем: "Добар дан! Кладим се да сте синоћ и ви били код Била Халија?" "Јасно, господине пасторе!" А ја зачуђено: "О, зар се познајемо? Баш лепо. Реците ми, молим вас, ја то не разумем, зашто сте, заправо, демолирали халу?" Знате шта су ми одговорили: "Господине Буш, све је то очај, чисти очај!" "Очај! А због чега?" Одговор је гласио: "Е, то не знамо".

Велики дански теолог Серен Кергјегор (*Søren Kierkegaard*) причао је како је као дете веома често са својим оцем одлазио у шетњу. Понекад би се отац зауставио и замишљено посматрао свога сина. Затим би рекао: "Драго моје дете, у твојој унутрашњости се крије тихи очај". Када сам то читао, помислио сам да, ако је човек већ четрдесет година свештеник велеграда, онда зна да се то односи на свакога.

А сада да вас упитам да ли и ви познајете тај унутрашњи очај живота? Рећи ћу вам одакле долази. Хајде да кренемо на истраживачко путовање у своје сопствено срце. Користићу слику. Као свештеник Рурске области, често сам се спуштао у рудник. То је нешто лепо. Дају вам радничко одело, стављате заштитни шлем и онда јурите лифтом у дубину, рецимо, до осмог спрата испод земље. Може ли и даље? Наравно, али даље се не иде, јер је доле "мочвара". За време свог боравка у Есену, доживео сам да је сајла лифта пукла, па је лифт јурио даље, све до мочваре. Ужасно!

Ова мочвара у руднику постала ми је слика за људе. Сви они знају да у нашем животу постоји више нивоа. Рецимо, споља можемо да остављамо сасвим весео утисак, али изнутра изгледа сасвим друкчије. Можете се насмешити, а да у исто време будете насмрт тужни. Човек може да се претвара, као да од шале савладава све препреке у животу, а да му се на дну душевног живота, на дну срца усадио дубоки очај. То говоре лекари, то говоре филозофи, то говоре психолози, то говоре психијатри. О томе се говори на филму и у романима. Језиво је како се понекад ту и тамо дижу очај и страх. Неки психијатар ми рече: "Немате појма како је моја ординација пуна очајних младих људи!" Но, највећи број људи не поставља питање одакле тај очај и страх, само покушавају да га се отарасе, рецимо, алкохолом. А ако желе да се суоче са чињеницама, доживљавају бродолом.

Чини нам се као да смо тек у нашем времену открили чињеницу да на дну човечијег срца чучи очај. Зачућује да је Библија то установила још пре три хиљаде година. Она каже: "Подмуклије од свега је срце, једва поправљиво!" Видите, Библија наводи и неке разлоге: да смо од пада у грех далеко од Бога, да од тада, заправо, живимо изван свог елемента – знате, Бог је

наш елемент, да се у бити плашимо пресуде живога Бога над нашим животом. Но, најдубљи узрок дубоког очаја нашега срца је наша кривица, наша кривица пред Богом. То је велики проблем нашега живота, са којим сами никада нећемо изаћи на крај. То и осећамо. То и јесте узрок тог дубоког очаја нашега срца.

Да ли нам је опроштење греха потребно? Наравно да нам је потребно. Ништа нам није потребније од тога.

А шта је то грех? Грех је одвојење од Бога. Већ смо се родили као грешници. Дозволите да изнесем један пример.

Једно енглеско дете, које се родило за време рата, није имало ништа против Немаца, али припадало је непријатељу. Тако се и ми по природи родимо на страни која је непријатељски оријентисана према Богу. Та страна је овај свет. Значи, већ од рођења одвојени смо од Бога. Међутим, све више се отуђујемо од Бога тако што зидамо зид кривице. Сваки преступ против Божијег закона је попут камена којим зидамо. Тако је грех страшна стварност.

Да вам овде испричам како сам први пут схватио да је грех језива стварност и да није могуће поправити ни један грех. Имао сам дивног оца, с којим ме је повезивао диван однос. Једног дана нашао сам се у поткровљу наше куће. Радио сам на једном испитном задатку, кад ме неко позва од доле: "Вилхелме!" Знате, тако се зovem. Промолим главу кроз прозор и питам оца који ме зове: "Шта се десило? Где гори?" А он каже: "Морам у град. Хоћеш ли да ме пратиш. Удвоје је лепше". А ја вичем од горе: "Ах, тата, управо радим на тешком испитном задатку. Баш ми се не иде". "Онда ћу отићи сам!" – одговори ми. После четрнаест дана био је мртав. Тада је био обичај да мртав до сахране лежи у кући, а ми синови чували смо посмртну стражу крај отвореног одра. Ноћ је. Све је тихо. Сви спавају. Само ја седим

крај отвореног мртвачког сандука. Одједном ми пада на памет како ме је отац пре четрнаест дана молио да га пратим у град. А ја сам рекао да не могу. Сада га гледам и кажем: "Ах, оче, молим те, понови још једном. Ако хоћеш да идем и сто километара с тобом, придружићу ти се!" Али, уста остају нема. И тада сам схватио – та безначајна нељубазност језива је стварност коју кроз читаву вечност не могу да поништим.

Шта мислите, колико кривице има у нашем животу. Колико пропуста? Како да изађемо на крај са животом, када нас непрекидно прате кривица и пропусти? Стварно, не можемо изаћи на крај са животом без опроштења греха. Често замишљаам како је то. Полако и на мене долази ред. Можда се држим још неке драге руке. Али, онда и њу морам да пустим. А тада долази тренутак када ће животни брод упловити у велико ћутање пред Бога, пред његово лице. Верујте ми! Стајаћете једном пред њим. Са свом својом кривицом, са свим својим пропустима стојите пред живим и светим Богом. Биће то ужасно када приметите да сте понели сву своју кривицу и све своје пропусте!

Да ли нам је потребно опроштење греха? Ништа нам није потребније од опроштења греха, потребније нам је од свакодневног хлеба!

2. А где да га нађем?

Да ли постоји место где се брише прошлост? А ако постоји, где је оно?

Управо сам вам испричао причу са својим оцем. Ја више никада не могу поправити своју кривицу. Схватате ли? У бити не можемо поправити ниједну нашу кривицу. Пред Богом остају последице. Дуг се наплаћује. Био је један човек, звао се Јуда. Продао је Исуса за тридесет сребрњака. И онда му је изненада синило: "Погрешио сам!" Враћа се људима којима је

Господа издао. Враћа им новац и говори: "Учинио сам неправду. Узмите новац натраг. Хоћу све да поправим!" А они слежу раменима и кажу: "Шта се то нас тиче? То је твоја брига!" Можете да се обратите коме год хоћете. Увек ћете чути одговор: "То је твоја брига!"

Да ли је, упркос свему томе, могуће избрисати и ликвидирати кривицу и пропусте? Постоји ли опроштење греха?

Моји пријатељи, ево вам одговора библијских људи. У један глас, у славопоју, од почетка Старог завета, па до краја, одзвања мелодија Библије: Постоји опроштење греха!

Где? Пођите са мношвом пред градске капије Јерусалима, на брежуљак Голготу. Не обраћајте пажњу на масу људи, нити на разбојнике с леве и десне стране крста, а ни на римске војнике, већ на човека који виси на крсту у средини. Ко је тај човек у средини? Он није један од нас. Једном се суочио са масом људи и рекао: "Ко ме може оптужити за неки грех?" Није знао ни за један грех. Нико од нас не би се усудио да овако нешто пита. Затим су га увукли у судски процес. Саслушали су га римске судије и јеврејски савет. И ништа на њему нису пронашли. Он није један од нас! Њему није потребно опроштење греха. А, ипак, виси на крсту! Ко је тај човек? Није изашао из света људи. Он је из оне друге димензије, дошао је к нама из Божијег света. Говорим о Исусу, Божијем Сину. А он виси на крсту! Зашто? Због чега? Моји пријатељи, Бог је праведан. Он мора да казни грех. Тако је бацио грех на свога Сина и осудио га на Исусу. "Казна лежи на њему, нашега мира ради!" То је величанствена порука Библије. Божији суд почива на том Исусу, да бисмо ми имали мир! Ево, на овом месту постоји опроштење греха!

Где могу да се решим своје кривице? Где ћу задобити мир с Богом? Под Исусовим крстом. "Крв Исуса

Христа, Божијег Сина, очишћава нас од свакога греха!”
Како бих желео да то схватите!

Појавила се једна занимљива књига. Написао ју је Американац Вилијем Хал (*William L. Hull*). Био је свештеник који је тринаест пута посетио милионског убицу Адолфа Ајхмана (*Eichmann*) у току његове робије и водио дугачке разговоре с њим. Чуо је његове последње речи, пратио га до вешала и био присутан када су његов пепео расули по Средоземном мору. Објавио је садржај својих разговора с Ајхманом под насловом ”Борба за једну душу”. У почетку, он извештава како му је стало да спаси овог страшног грешника да не би доспео у пакао. И потресно је како је тај човек, који је, седећи за својим писаћим столом, убио милионе људи и нанео ужасне невоље читавом свету, до последњег тренутка говорио: ”Мени не треба нико ко ће умрети за мене! Није ми потребно опроштење греха! И нећу никакво опроштење греха!”

Хоћете ли да идете трагом једног Ајхмана и да тако умрете? Не? Ако то не желите, онда се обратите свим својим срцем Исусу, Божијем Сину, који једини на овом свету може да нам опрости грехе, јер је зато умро, да би их исплатио.

Док је свештеник Хал разговарао с Ајхманом, скоро му се смучило да том човеку понуди опроштење греха по Исусовој крви. Да ли би, чак, и он могао да добије опроштење греха? Да! Да! ”Крв Исуса Христа, Божијег Сина, очишћава нас од сваког греха”. Али, морам тај грех признати, да га кажем Исусу, да погледам на крст и схватим:

”Та крв нек' буде живот сав,
врело ми радости,
по њој ћу бити пред Богом прав
и сјат' у светлости!”

Библија користи увек нове слике да нам објасни како нам то распети и васкрсли Господ Исус опрашта грехе. Исус није остао у смрти, него је трећег дана васкрсао. Надам се да знамо да он живи! Библија, на пример, користи и слику грађанина. Неки грађанин се обавезује да ме заступа, па у случају да ја не могу да платим, он то мора да учини. То је увек тако у животу! Неко мора да плати. А због сваког греха у нашем животу настаје обавеза пред Богом. Библија говори: "Плата за грех је смрт!" Бог као наплату за наше грехе захтева нашу смрт! Али, ево Исуса. Он за наш грех одлази у смрт, да бисмо ми имали живот. Он пред Богом постаје наш јамац. Сада важи следеће: или плаћате за свој грех у паклу, или долазите Исусу и кажете: "Господе Исусе, прихватам чињеницу да си ти за мене платио!" Песник Волтерсдорф то признаје у својој песми:

"Знам само једно, јамац дође,
кривицу моју и грех мој плати!
Рачун је плаћен до последње паре!"

Библија користи и слику откупљивања. Рецимо, неки човек је доспео у шаке робовласника. Не може сам себе да искупи. Тада на тржницу робова долази пријатан господин. Види роба и срце му се стеже од сажалења. "Колико стаје роб? Откупићу га!" Од тог тренутка роб је слободан. Од тренутка када је исплаћен последњи новчић. Господ Исус је за вас на Голготи исплатио све до последње паре. Верујте то и реците: "Господе, ево мојих греха. Верујем да си их уништио". Исус искупљује, Исус ослобађа робове греха. Песник Хилер (*I iller*) пева:

"Греси су опроштени,
то реч је што живот значи!
Име Исус је прави лек болној души,
која га тражи!"

Библија доноси многе слике. Користи слику помирења. И највећи поганин зна да му је потребно

измирење. Због тога у свим религијама постоји море свештеника који приносе жртве помирице. Али, Бог признаје само једну једину жртву помирицу: "Гле, јагње Божије, које понесе грехе света!" Многи свештеници су принели многе жртве. А Исус је сам свештеник, који нас измирује с Богом. Он сам је и жртва, која нас измирује с Богом. Једино нас он може измирити с Богом. Алберт Кнап (*Кларп*) говори у једној песми:

"Нек' ми пред очима вечно стоји,
да као јагње крвав и тих
на крсту виси и још на мене мисли
кад узвикну: Све се сврши!"

Библија користи и слику прања. Један хришћанин пише другоме: "Он нас љуби и својом крвљу пере од наших греха!" Познајете причу о изгубљеном сину, који је, коначно, стигао до највеће прљавштине, до свиња. Многи су тако завршили – код свиња. Човек има само један коментар: Штета! Али, изгубљени син долази свести, и онакав какав је, трчи кући, оцу у наручје. Није се прво очистио. Није себи купио ново одело и набавио нове ципеле. Дошао је онакав какав је био. Отац га је очистио и дао му ново одело. Многи људи мисле да морају прво да постану добри, па тек онда могу постати хришћани. Ми смемо да дођемо Исусу онако прљави какви јесмо. Дођите Исусу онакви какви јесте. Он ће вас опрати. Све ће учинити новим! "Крв Исуса Христа, Божијег Сина, чисти нас од сваког греха!" Тако сведочи апостол Јован. А то сведочимо и ми!

Свакако, не могу да вам набројим све слике из Библије. Али, ваљда ћете сами почети да је читате, па ћете све више упознавати славну вест опроштења греха.

Како да изађемо на крај са животом, када нас кривица и пропусти непрекидно прате? Ја не могу да изађем на крај! Али, излазим на крај када пронађем Исуса и када по њему доживим опроштење греха. Тада ће пре-

стати дубоки очај и страх. Изручити се Исусу, то није неки страشان посао. Видећете и сами. То вам је као када вас изведу из подрума страха у светли, пролећни сунчани зрак Божије милости. А то вам од срца желим!

Значи, да ли требамо опроштење греха? Да! А где ћу то постићи? Код Исуса, распетог и васкрслог Спаситеља!

3. Како добити опроштење?

Надам се да ће неко сада помислити: "Па, то је величанствено! Мора да је дивно имати опроштење греха. Али, како до тога доћи? О томе не пишу ниједне дневне новине, никакав савремени роман нас о томе не обавештава, ниједан филм ми то не говори! Како ћу га пронаћи?" Како?

Ту човек један другоме не може баш много помоћи. Верујем да ће бити најбоље да још данас одете на неко тихо место и призовете Исуса. Он је васкрснуо! Он живи! У Библији се људи који су дошли веровању, описују као они који призивају име Господње. Пођите и једноставно га призовите!

Сигурно знате израз "назвати". Значи, имате директну линију с Исусом. Али, код вас је већ одавно та линија мртва. Имате директну везу са Исусом, али је, можда, још никада нисте користили! Штета! Позовите га! Не морате дуго ни да бирате, само реците: "Господе Исусе!" и он је већ на вези. Већ је ту. Видите, то је молитва.

А шта, онда, да кажете? Све што вам је на срцу. Реците му: "Господе Исусе, имам сумњиве везе са неким особама. Не могу да их се решим. Али, знам да је то грех. Господе Исусе, помози ми! Господе Исусе, у мом бизнису није како треба. Пореска пријава није у реду. Али, не знам како да то променим, јер ћу, иначе, банкротирати. Господе Исусе, помози ми! Господе Исусе, нисам веран својој жени. Не могу прекинути везу са својом љубавницом. Господе Исусе, помози ми!"

Разумете ли? Смете да поверите Исусу, преко ове везе, оно што не бисте одали ниједном човеку! Он слуша. Ишчистите све. То је ослобођење. Реците му сву своју кривицу!

Питајте га: "Господе Исусе, пастор Буш ми је рекао да ће твоја крв све уредити. Да ли је то истина?" Реците му то. Позовите га још данас! Почните да разговарате с Исусом преко везе која је одавно мртва, неискоришћена. Нека се линија усија. Можете да разговарате с њим. Дођите људима који призивају Исусово име!"

Рећи ћете: "Али, ја сам му рекао све, а он ми ништа не говори!" Говори вам у сваком случају. Пазите! Рећи ћу вам линију на којој он разговара с вама: Нови завет! Читајте касније и Стари завет. Али, немојте с њим почињати, то је у почетку претешко. Почните с Новим заветом, конкретно с Еванђељем по Јовану. Читајте, затим, Еванђеље по Луки. Почните да читате као извештај неког догађаја у часопису. И приметите да он говори! Ту се Библија разликује од свих других књига. Преко ове линије с вама говори живи Господ!

Неко ми рече: "Ако хоћу да чујем Бога, идем у шуму". Ја му одговарам: "То је бесмислица. Када ја идем у шуму, ја чујем како дрвеће шушти и птице певају, како поток жубори. То је дивно. Али, шума вам не каже да ли су вам греси опроштени и да ли ћете добити ново срце или да ли вам је Бог милостив. То Бог говори само преко Библије!"

Узмите себи сваког дана четврт сата за Исуса. Позовите Господа Исуса и реците му: "Господе Исусе, данас ми предстоје велики задаци. Сам нећу моћи да изађем на крај". Реците му све. Отворите, затим, Нови завет и прочитајте пола поглавља. Одједном, схватићете, пошто сте молили Исуса да вам говори, да је прочитана Божија реч за вас. Подвуците то. Најбоље да уз тај стих запишете и датум.

Једном сам као младић дошао у неку кућу. На клавиру је лежала Библија. Када сам је узео у руке, установио сам да је на многим местима подвучена црвеном и зеленом оловком и са много датума поред текстова. Радило се о великој породици, па сам питао: "Чија је ово Библија?" "О, то је Библија наше Еми". Погледао сам ту Еми и – оженио се с њом. Хтео сам девојку која је схватила да Исус преко те линије разговара, и ни преко које друге.

Знате, позли ми када се људи над Библијом свађају. Кажу: "И Библију су написали људи", и све такве глупости.

За време првог светског рата једно време сам био телефониста. Тада још нисмо познавали бежичну телеграфију. Имали смо мале апарате, на које бисмо прикључили жице. Једног дана морао сам да се чујем на неком брду због извиђања. Заклон још није био изграђен. Легао сам на земљу и покушао да успоставим везу с батеријом. Изненада видех како ми у сусрет иде неки лакше рањени пешак. Ја му довикујем: "Човече, лези! Открили су нас! Пуцаће!" Бацио се на земљу, допузао до мене и рекао: "Метак ме је само окрзнуо. Сада ћу моћи кући... Него, каква ти је то стара кртија, нека старудија. Контакти су лабави и тамо је нешто одломљено". Пукао ми је филм: "Еј, завежи! Немам времена да слушам твоју критику. Морам да пазим на везу!" Тако вам је то и са Библијом. Хоћу да чујем Исусов глас. И онда долазе они који ми кажу: "И Библију су писали људи". А ја им кажем: "Ућутите већ једном! Ја чујем Исусов глас!"

Значи, не дајте се заглупљивати. Исус говори преко ове линије. И потражите заједништво с људима који желе да иду истим путем. Видите, када ту и тамо у својим разговорима кажем тако нешто, онда ми одврате: "О, то је само за баке и деке. У цркви има само старих

људи”. И због тога се радујем да сам дуже од тридесет година био омладински пастор и да сам упознао многе младе људе, који вам могу потврдити оно што сам вам говорио, то јест, да постоји опроштење греха и да је могуће с Исусом разговарати, као и то да он одговара.

Потражите заједништво људи, који, као и ви, имају искуство са Исусом. Да, могуће је пронаћи људе који су са Исусом на путу према небу.

Тај Исус сада стоји пред вама и позива вас: ”Ходите к мени сви који сте уморни и оптерећени. Ја ћу вам дати одмор. Могу да вам дарујем опроштење греха!”

Како да изађем на крај са животом, када ми други иду на живце?

Тема баш није сасвим тачна, јер, други нам свакако иду на живце! Сигурно постоји неко ко вам иде на живце, зар не? Усуђујем се питати да ли има некога коме никада и нико не иде на живце? Нема таквог. Да нам други иду на живце, то није питање, већ потврда. Јесам ли у праву? О да, ми један другоме стално идемо на живце. Не баш сви. На пример, моја жена ми не иде на живце. Али, има других, који ми стално иду на живце. Има ли таквих и међу вама? Сигурно да има. И тако, мучимо један другог. У породицама, међу суседима, у предузећима, па чак и међу хришћанима стално неко некоме иде на живце. Многи би могли да кажу: "Било би ми дивно да нема овога или онога". Онај други није само трн у оку, већ трн у животу. И о томе мора једном да се говори. Како да изађем на крај са животом, када ми други иду на живце?

Моји пријатељи, целу ову ствар ваља ставити у већи оквир. Рецимо, неко кашљуца, а, у ствари, има рак на плућима. Тада не помажу бомбоне против кашља. Мора да дође до дубље дијагнозе, па и терапије. Схватате слику? То што један другоме идемо на живце, само је знак да је организам човечанства болестан. Оно, ићи један другоме на живце има дубље разлога него да је, рецимо, сусед мало незгодан. И због тога морам читаву ствар да ставим у један већи оквир. Показаћу вам да је ићи један другоме на живце симбол за болест човечанства.

1. Свет у којем живимо

Видите, ја свој поглед на свет налазим у Библији. И налазим да је то једино могуће. Сви други погледи на свет постају нетачни након двадесет година старости.

Библија каже да је свет био савршен када га је Бог створио. Тада Адам није ишао на живце Еви, нити обрнуто. Постојао је савршени склад. Нарочито живи Бог није ишао на живце људима. Схватате? Чинили су једну целину. Бог и људи и људи међусобно. Није било никаквих пукотина.

И онда нас Библија извештава да је на почетку историје људског рода дошло до једне пракатастрофе. Библија је назива падом у грех. Људи су се нашли у кушњи. Није требало да једу плодове с једног одређеног стабла. То им је Бог био забранио! Али, мамило их је то да човек може да бира – и изабрао је зло, непослушност. Узима од забрањеног плода. И у истом тренутку пада у грех. Долази до раскида веза између Бога и људи. Бог тера човека из раја и поставља херувина пред капију. Од тада смо одвојени од Бога. Од тада идемо Богу на живце – и Бог нама. Разговарајте само с људима о Богу. Постају нервозни. ”Престаните већ једном да о томе говорите. Ко зна да ли он уопште постоји!?” Између Бога и човека настала је једна огромна провалија. Није ни то све. Истог тренутка долази до раскида односа и међу људима. То се јасно види код Адамове деце. Тада су људи почели да иду један другоме на живце.

Два брата, браћа и сестре, често иду једни другима на живце. Каин и Авељ су били веома различити. Можда не бисмо могли рећи ни зашто. Једнога дана је Каин, који је, иначе, био земљорадник, отишао на њиву. Ево и Авеља. Могу замислити како се Каину окреће у стомаку! ”Нека ми се склони с очију. Не могу да га видим!” А Авељ му чак и прилази и говори му

неколико речи. И Каин узима мотику и једноставно удара Авеља по глави. Дошао је к себи тек када је све било готово – кад му је брат мртав лежао на земљи. Моји пријатељи, ми смо сви цивилизовани и зато се не убијамо мотикама. Истина, ако читате новине, сазнаћете и за такве догађаје. Када се сетим оних великих суђења због масовних убистава у Трећем рајху, помислим како су само слични Каину. Људска мржња. И тако се убијају на хиљаде. Дакле, Каин долази к себи, али Авељ већ лежи мртав пред њим. Мало се тргнуо. Али, онда је хладнокрвно ископао плитку раку и убацио мртво тело. Покрива га земљом. Обазире се и установљава да никога нема, да га нико није видео. Ми људи увек мислимо да нас нико не види, па што нико није видео, као да се није ни догодило. Какве све мрачне ствари људи вуку са собом. Каин одлази. Ипак, мало га пролази језа. А онда чује глас: "Каине!" "Ко ме то сада зове?" "Каине!" Сада му већ жмарци иду низ леђа. Одједном, јасно му је ко га зове. Живи Бог! Он је био присутан. Он је био неми посматрач. "Каине! Где ти је брат Авељ?" Каин покушава још и да се брани: "Зар сам ја чувар свога брата?" А Бог каже: "Каине, крв твога брата Авеља виче к мени из земље".

Видите, овај догађај нам јасно казује како је од пада у грех све сломљено. Људи су се разишли. Идемо један другоме на живце. Разишли су се и Бог и људи. Бог иде Каину на живце, баш као што и некима од вас иде на живце. Али, некако не можемо да се ослободимо свог ближњег, а ни Бога не можемо да се решимо. Ето, то је свет у којем живимо.

2. Речи не помажу

Не, речи никако не помажу. Рецимо, не помаже када говоримо о неком "драгом богу". Између нас и Бога постоји зид, провалија. За време рата, док је горела моја

кућа и пола града Есена, дојурила је једна жена и викала на мене: "Како може ваш Бог да допусти тако нешто?" Одговорио сам јој: "Мој Бог то може. Можда је Бог ваш непријатељ". Од пада у грех све је растргнуто. Бог и човек. Разишли смо се с Богом. И то је најдубљи разлог зашто нам и људи иду на живце. Ако имате неког суседа који вам иде на живце, онда је за то крив пад у грех и то што смо се ми људи одвојили од Бога. И ту не вреде никакве речи.

Недавно сам био на швајцарској граници. У граничној кућици открио сам згодан плакат. Писало је: "Заједно је боље!" Наравно да овај плакат, рекох у себи, не помаже када ми неко иде на живце. Или, прочитао сам на једном другом постеру: "Будите учтиви један према другоме!" Американци свуда лепе налепнице "*Keep Smiling*" – насмешите се! Али, у суштини то ништа не поправља. Јесам ли у праву? Речи не помажу.

Још се сећам како сам одлазио у једну породицу у којој су све нити биле покидане. Свако са сваким је био у свађи. Читава породица је становала у једном месту и сви су били у завади. У свом великом одушевљењу, једно вече сам их све окупио и покушао да их измирим. Говорио сам и говорио. У девет сати увече сви су један другоме пружили руку у знак измирења. Како сам био срећан. Говорио сам себи: "Бићеш ти једнога дана одличан пастор. Ето, већ си тако добро почео". Радосно сам се вратио кући и заспао. Ујутру сусрећем младу жену из те родбине. Кажем јој: "Зар синоћ није било дивно!?" "Дивно!?" Зар не знате шта се синоћ догодило?" Пребледео сам. На путу до куће сви су се опет посвађали. Али, сада је било горе него раније. Смејете се? Ја се нисам смејао. Тада сам схватио како је пад у грех ужасна стварност. Схватио сам како смо се посвађали с Богом и с људима и да ту не помаже никакво наговарање.

Често ми људи пишу: "Драги господине пасторе, имам неке рођаке који живе у свађи. Да ли бисте их посетили?" Ја одбијам, јер знам да не помаже никакво наговарање. Сетите се сада свих оних људи који вам иду на живце. Могао бих дуго да их наговарам и ништа не би помогло. То је оно ужасно. Наравно, смешно је када то посматрате са стране. Ево једне слике. Налазим се у једној породици. Улази седамнаестогодишњи син, танак, у левисицама, дугачке косе. И просто видим како се оцу диже коса на глави. Отац је веома уредан чиновник: "Погледајте га само!" Или, рецимо, строго побожна мајка у односу на нашминкану кћерку. Обе кажу за ону другу: "Како ми само иде на живце!" Зар није свуда тако? Сусрео сам човека који се разводи. Кажем му: "Знате, то је грех". "Господине свештениче, престаните с тим. Моја жена ми иде на живце већ самим начином како срче своју супу!"

То вам је смешно. Мислим да је страшно. Рећи ћете да су то мале ствари. Мале ствари? То су знаци да је свет падом у грех пао из Божије руке и да живимо у палом свету, као људи без Бога.

Оно, ићи-на-живце може да изгледа веома страшно. Познајем у Есену једну младу девојку с мултиплом склерозом. Потпуно је парализована. Станује у једној малој кући. Поред ње станује неки грубијан, који увече од пола осам до једанаест гледа телевизију, а тон појача "до даске". Ова јадна, болесна девојка свако вече, кроз танак зид, мора то да слуша. "Молим вас, утишајте мало!" Грубијан још појачава. Замислите, трпети ово из године у годину, из вечери у вече. Ми смо такве звери, да, звери! Како ли тој девојци овај човек иде на живце. Наравно, и њему девојка иде на живце. Тиха борба кроз танак зид, која ужасно отежава живот.

Као млади свештеник имао сам 150 конфирманата, тј. ученика на веронауци. Почео сам да их посећујем.

Становали су као подстанари у стамбеним блоковима. Код прве посете, породица се управо свађала, у другом стану, такође су се свађали, па и у трећем стану су се свађали. На једном припремном часу, замолио сам да устану они у чијој кући нема свађе. Устало их је троје, или четворо. Питао сам их: "Како то да код вас нема свађе?" "Е, па, живимо сами, а не као подстанари!"

Ето, тако ствари стоје. А требало би да излазимо на крај са животом, да будемо весели, да успемо, а не да нам неко стално кида живце. Када нам нешто падне на ногу, она нас заболи. Ако нам неко непрекидно иде на живце, онда је то неподношљиво.

3. Бог нам жели помоћи

Да је ово све што вам имам рећи, не бих ни почео да говорим. Но, имам невероватно величанствену поруку, поруку од које вам застаје дах. Усред ове читаве збрке "иде-ми-на-живце" и међусобне свађе, живи Бог ступа на сцену у својој несхватљивој милости. Цео овај јадан свет је пред Божијим очима и – Бог ступа у акцију.

Он иступа величанствено. То је порука Библије од које застаје дах. Он раскида зид који се налазио између њега и нас. Долази к нама у своме Сину Исусу. Ако наше време гура у страну вест о Исусу као нешто неважно, онда то не говори против еванђеља о Исусу, већ је то сведочанство безумља нашег времена, јер је Исус једина шанса за нас. Шта би још веће требало да се догоди од тога да Бог руши зид који је између њега и нас, те даје свога Сина усред ове раздвојености од Бога, у наше "идеш-ми-на-живце", у нашу свађу? А са Божијим Сином, Господом Исусом, мења се цела ситуација.

а) Исус поклања мир с Богом

Желео бих да покажем како је у Исусу све обједињено. Исус није био у раскораку с Богом. Исус је Божији Син. Недавно ми је неко рекао: "Исус је био човек као и

ми. Можда је био оснивач религије”. Ја сам одговорио: Вероватно мислите на неког другог Исуса, а не на оног на кога ја мислим? Ја говорим о ономе који је рекао да је одозго, а да смо ми одоздо. Да, ја говорим о њему, о Сину живога Бога, који је чудо, о оном сасвим другом, који је Божија интервенција у овом изгубљеном и проклетом свету. Он је био у складу с Богом. Њему ниједан човек није ишао на живце. Чак му ни Јуда није ишао на живце, Јуда, који га је издао. Када мене неко издаје, он ми иде на живце. Исус је волео Јуду све до краја. Погледајте историју о Исусу једном са те стране – човек коме нико никада није ишао на живце.

То је она дивна прича у предвечерје његовог умирања. Вечера са својим ученицима. На Истоку се на јастуцима лежи око стола. Мени би то било неудобно. Пре тога изули би своје сандале, па су прво прали прањаве ноге. А тога дана је Исус са ученицима далеко ходао пешке. Сада су били уморни. Изули су сандале и бацили се на јастуке. Могу себи да замислим како је Петар погледао Јована, као да му очима говори: ”Неко би морао да донесе лавор и воду и да другоме пере ноге. Хајде, уради то ти! Ти си најмлађи. Ти ми идеш на живце. Стално се хоћеш извући, Јоване!” Али Јован слеже раменима и мисли: ”Тај Петар ми иде на живце. Увек прозива мене као најмлађега. Баш би Јаков једном могао да донесе лавор и воду и да пере ноге!” А Јаков мисли: ”Зашто бих то урадио ја? Па, ја припадам Исусовом ужем кругу. Нека то Матеј уради!” У том тренутку свако свакоме иде на живце, јер се свако извлачи од онога што би требало да уради. И онда, Исус устаје! Ученици се тргну. Та, ваљда неће... Да, он хоће! Опасује се пешкиром, узима лавор и воду и почиње ученицима да пере ноге! И Јуди! И Петру, и Јовану, и Јакову, и Матеју. Скоро да сам рекао и мени! То је Исус у коме је све усклађено. Бог је у њему, а он воли друге.

Да вам покажем Исуса, тако га гледам најрадије, како виси на крсту. Како бих желео да вас наговорим да станете са мном на онај брежуљак изван капије Јерусалима, тамо где маса урла, где стоје римски војници са својим копљима и где се над главама надвијају три крста. Тај Исус, који је за вас умро, који је за вас васкрснуо, он је Божија понуда мира. Одбаците све своје сумње, а имате их много, и баците се том Исусу у наручје. Баците све своје старе везе и сву кривицу Исусу пред ноге. Ви то можете када гледате на Исусов крст. Дајте му своју руку и реците: "Хоћу да припадам теби!" Тог истог тренутка учинили сте корак према миру с Богом. Павле пише у посланици Римљанима: "Пошто смо, дакле, оправдани вером, имамо мир с Богом". Исус је Божија понуда мира. Прихватите је. Ужасно је да су многи људи о томе чули, али још никада нису стигли у тај Божији мир. То је ужасно. Желео бих да се борим за ваша срца! Желео бих да се борим за ваше душе, да прихватите ту Божију понуду мира!

Данас сам имао разговор с неколико новинара. У том разговору смо размишљали шта данас још можемо узети озбиљно. Ја сам рекао: "Да вам отворено признам. Пошто сам доживео два рата и нацистички режим, више не знам шта бих схватио озбиљно. Обећања која ми нуде политичари и пророци новог светског поретка, они сами не схватају озбиљно, наравно, ни ја. Стварно не знам шта би се између неба и земље још могло узети озбиљно, изузев Божије понуде мира у Исусу. То схватам озбиљно. То је оно једино што треба озбиљно да се схвати. И исплати се. А када млади и стари људи говоре да више ништа не могу узети озбиљно, онда је Еванђеље права ствар за вас. У Исусу вас је Бог узео страховито озбиљно. Па, молим вас, схватите и ви Божију понуду мира у Исусу озбиљно!"

Видите, Исус поново повезује Бога с човеком. Невоља је у томе да сте, можда, "хришћани" и да плаћате црквени порез, али да немате мир с Богом. Кажем вам: Исус је умро за вас. Узео је на себе сву вашу кривицу, да бисте ви сада дошли, пали пред њега и рекли: "Господе, ево изгубљеног грешника. Сада верујем у тебе. Прихватам те!" Тада ћете ући у живот и у мир са Богом.

б) Исус поклања мир с ближњима

Знате, тамо где Исус ступа на сцену, не добија се само мир с Богом, већ и мир с ближњима. "Идеш-мина-живце" тамо престаје.

Слушајте сада добро! Међу вама седе супер-хришћани. Али, докле год вам други људи иду на живце, то није у реду. Је л' тако? Кажете: "Требали бисте да упознате моју сусетку, ту гуску!" А ја одговарам: Докле год је не можете волети, нешто код вас није у реду. Јер, када Исус улази у наш живот, престају слаби живци и више вам нико не иде на живце! Видите, када Исус ступа у нечији живот, он поклања мир с Богом и мир с онима који му иду на живце. И ако ви имате људе који вам иду на живце, Исус вам је неопходан. Иначе, ништа друго вам не помаже. Уништићете живце. Исус вам поклања мир с Богом и заузима ваш живот, тада можете и с другима добро изаћи на крај.

Имам пријатеља, који ми је веома драг. Има леп стан, али компликованог газду, коме је стало само до новца. Недавно му је газда написао "безобразно писмо", у којем каже шта треба да ради, како да се понаша и – колико да плати. Мој пријатељ прича: "Пукао ми је филм. Сео сам за писаћи сто, да му одговорим. Али, одједном видим пред собом Исуса, који је за мене умро, који је умро и за – газду! И више нисам могао да напишем писмо. Тада сам пошао газди и рекао му: "Чујте, зар морамо овако да разговарамо? Обојица смо разумни

људи. Хајде, да седнемо и искрено разговарамо. Стварно сте ми драги. Није потребно да на тај начин са мном разговарате!” И видите, тако се решио тај проблем и није дошло до свађе. Дан-данас су добри пријатељи, онај компликовани газда и Исусов ученик.

Да вам испричам још један леп догађај. Пазите!

Познајем човека по имену Дапазо. Он је француски евангелизатор. У концентрационом логору су му здробили једну руку. Испричао ми је догађај који никада нећу заборавити: ”Једног дана, око поднева, позове ме управник логора. Одвели су ме у собу. Постављен сто, али само за једну особу. И онда долази управник логора. Ја сам био очајно гладан. А управник седа за сто. Доносе му фантастичан ручак, неколико врста јела. А ја морам у ставу мирно све то да посматрам. Он ми показује како све то прија, а ја буквално умирем од глади. Али, ни то још није било ништа. На крају је затражио кафу. Поред кафе ставља један мали пакетић. Каже: ’Овај пакетић вам је послала ваша жена из Париза. Колачићи!’ Знао сам да у Паризу гладују и колико дуго је моја жена морала да штеди да би ми испекла колачиће. И онда управник почиње да их једе. Ја га молим да ми да бар један, да га имам као успомену на своју жену! Уз смех, појео је и последњи!”

Видите, био је то тренутак у којем је оно иде-ми-наживце досегло свој врхунац. А Дапазо је наставио: ”Љубав Божија се излила у наша срца. Могао сам да волим овог човека. Мислио сам: ’Јадни човече, немаш никога ко би те волео. Свуда те окружује мржња. Како је мени добро као Божијем детету’. Могао сам да га уроним у сажалење и милост. Више ми не иде на живце. Управник је тада скочио, осетио је, наиме, ту љубав, и изјурio”. Дапазо га је посетио након рата. Човек је пребледео. Мислио је да се жели осветити. Дапазо је рекао: ”Да, хоћу да се осветим. Желео бих код вас да попијемо

шољу кафе. У колима је торта, па ћемо заједно јести и пити!" Тада је овај човек схватио, сав потресен, да онај ко је под Исусовом влашћу више не мора да мрзи, јер је ослобођен оног идеш-ми-на-живце, јер је у његово срце изливена Божија љубав.

Ја сам већ стар пастор велеграда. Често сам чуо јадиковке, као што су: "Тако сам усамљен!" "Нико ми не поклања љубав!" Просто то више не могу да слушам. Најрадије бих рекао: "А ти? Где је особа која би могла да устане и за тебе да каже: 'Овај ми је поклонио љубав!'" "Знате, мислим да је врло глупо; опростите ми на изразу, али долазим из краја где људи прилично грубо разговарају; када се људи непрекидно жале да на свету нема љубави, а они сами су леденице.

Када сам то схватио, рекао сам да и ја желим да се вежбам у љубави. Међутим, приметим сам да то уопште не могу. Видите, наше срце је крајње себично. Истина, постоје људи које можете волети, јер су симпатични. Али, шта са онима који вам иду на живце?

Сећам се једног разговора с неким комунистичким радником. Рекао ми је: "Прикључио сам се демонстрацији за кулије у Шангају" (Кули: Људи најнижег стајежа у Индији, Кини, Јапану..., прим.прев.). На то му одговорих: "То је супер. А ваш сусед?" Онда је из њега провалило: "Само да га сретнем, ударићу га по тинтари!" Разумете? Он по оној: "Љуби свога даљњег". То уопште није тешко. Али, "Љуби свога ближњег", то је компликовано.

Мислим, дакле, да ће се овај свет променити само онда када будем могао волити свога суседа, свог ближњег, и оног компликованог, и оног опасног, и оног који жели да ми учини зло. Ја то не могу сам од себе. То је Божији дар. Моји пријатељи, наравно да то није једноставно. Доживео сам то и сам. Јер, знате, када Исус улази у наш живот и поклони нам мир с Богом, он же-

ли да нам поклони и мир са ближњима, а то онда јако боли, јер, знате, он нам показује да ми, у ствари, оном другом много више идемо на живце, него он нама, и да нас он много теже подноси. Откада познајем Исуса, он ми показује како се огрешујем о другога. И онда ми постаје много важније то да је Спаситељ умро на крсту и да постоји опроштење греха.

Схватате, Исус доноси велику револуцију у свет, али она мора да се прихвати. И због тога бих желео да вас молим да ме не само саслушате, него да и сами озбиљно мислите о Исусу. Желим да и ви можете рећи: "Нашао сам Исуса и он је пронашао мене!"

Све се мора променити, али како?

У мојој младости биле су популарне новеле писца Макса Еита (*Max Eyth*), који је данас већ заборављен. По професији је инжењер, па је грађу за своја дела узимао из историје техничке ере. Једна новела се звала "Трагедија позива". Писац описује младог инжењера, који једног дана, стицајем чудних околности, добија тежак задатак. Треба да изгради мост преко једне реке, која је, заправо, рукавац у море. Сложен је то налог, јер на овом месту већ делују закони плиме и осеке. А у почетку техничког развоја још нису позната сва техничка средства нашега времена. Дакле, млади човек гради овај дивовски мост. По завршетку се приређује велико отварање моста, уз музику, заставе и присуство многих репортера. Проминентне личности су у првом возу који прелази мост. Млади човек стоји у средишту интересовања. Све новине доносе његово име. Сада је славан. У Лондону отвара велики пројектантски биро, жени се богатом девојком, има све што му срце жели. Но, у његовом животу постоји једна чудна, мрачна тајна, коју још само његова жена зна. Сваке јесени он једноставно нестаје. Путује своме мосту. А када ноћу бесни бура и киша лије, онда он, обучен у кишну кабиницу, стоји крај свога моста обузет страхом. Просто физички осећа како бура удара на стубове његовог моста. Увек изнова прорачунава да ли су стубови заиста довољно снажни, да ли је стварно тачно израчунао притисак ветра на њих. По престанку ветрова, он је поново у Лондону. Онда је опет онај велики човек, који у друштвеном животу игра значајну улогу. Нико на њему не примећује да га потајно и непрекидно прогања страх и да се непрекидно пита да ли је добро саградио

мост? Да ли је довољно јак? Ова мучна питања чине мрачну тајну његовог живота. Макс Еит, затим, потресно прича како млади инжењер, једне страшне олујне ноћи, поново пун страха, посматра свој мост. Он види како се мосту приближава воз. Протутњи крај њега. Још гледа светла задњег вагона. Али, изненада светла нестају у разбеснелим таласима. И он схвата да је воз у дубини мора. Мост се срушио по средини.

Када сам ову причу први пут читао својим дечацима, прожелла ме је потајна мисао – зар ово није животна прича свакога човека? Сви ми градимост мост свога живота. А с времена на време, у некој бесаној ноћи, или када нас нешто узнемири, у нама се појави страх. Јесам ли свој животни мост стварно исправно изградио. Да ли ће одолети животним бурама? А, заправо, знамо да није све у реду. Наш животни мост није потпуно сигуран. То је прво на шта желим да вам укажем.

1. Нешто не ваља

Као свештеник велеграда, ословио сам већ многе људе питањем: Реците ми, да ли је ваш живот сасвим у реду?" Никада нисам срео ниједног човека од кога, на крају, нисам, ипак, добио признање: "Сасвим у реду? Не! Заправо, морао бих много тога да средим и да се променим". Свакако, ја нисам у стању да кажем на којој тачки вашег животног моста нешто није у реду. Али, ви то сигурно и сами сасвим тачно знате. Много тога би морало да се промени.

И с времена на време кажете како ћете се променити. Поправићу се на овом или оном подручју. Реците ми, да ли сте заиста уверени да се човек може променити? Не, у бити је немогуће да се човек промени. Библија сасвим брутално тврди: "Може ли црнац променити кожу своју, или леопард крзно своје? А ви, можете ли чинити добро, ако сте навикли да зло чините?"

Свет је пун моралних порука и одлука, али ниједан човек не може сам да се промени. То је тврда беседа. Жалосно стојим међу људима које сусрећем и осећам да они сасвим тачно знају да њихов животни мост није сасвим у реду. А онда ме питају: "А шта да радимо? Та не можемо да се променимо!" Да, тако је. Нечист не може да има чисто срце. Лажов не може сам да се претвори у истинољупца. Себичњак не може изненада да буде великодушан. И непоштењак не може да самога себе претвори у поштењака. Бар да вас познајем и да знам на ком месту ваш мост није у реду! Али, Бог вам то може показати.

Потресна је истина коју Библија показује. Видите, ја не развијам неке своје сопствене идеје. Ја вам навештам само оно што Божија реч каже. Али, Библија доноси нечувену поруку, од које вам застаје дах. Она каже да је живи Бог послао некога на свет. Он може да нам измени живот. То није неко мање значајан, то је његов Син, Господ Исус!

2. Све може да се промени

Моји пријатељи, не знам да ли је црква крива што многи људи мисле да је хришћанство досадна ствар. Ја сматрам да је најузбудљивија вест да је Бог послао свога Сина Исуса на овај свет као једину шансу за нас. Тај Исус изговара невероватну реченицу: "Гле, све новог чиним!" Он, једино он може да промени људе.

Видео сам пијанице који су се ослободили пића. Себичне старе жене, које су својом себичношћу мучиле сав свет, одједном су се промениле и запазиле друге људе. Избављени су мушкарци, који су били везани за своју нечистоту. Исус мења. Исус долази и, гле, све ново постаје. То није никаква бајка. Могао бих да вам у вези с овим испричам мноштво примера.

И због тога, ми, који тачно знамо да мост нашега живота није сасвим у реду, требамо тог Спаситеља.

Потребан нам је Господ Исус, не неко хришћанство, већ Христ. Схватате, не треба нам нека религија, нека догма, никакво црквењаштво! Требамо живог Спаситеља. А он је ту. Смемо још данас да га призовемо и да му кажемо сву своју животну беду. Ево, то је моја величанствена порука.

Дозволите ми да вам све ово илуструјем. Пре кратког времена провео сам недељу дана у Минхену. Лепотама Минхена припада и огромни парк у центру града – Енглеска башта. Пошто ми је хотел био у близини, сваког дана сам пролазио овим парком. На улазу, преко речице, постоји мали мостић. С леве стране дрвоног моста обрушава се вода према једној брани. И једног дана спазих тамо, у дну водопада, како се врти комад дрвета. Пошто сам имао времена, посматрао сам како се тај комад дрвета непрекидно врти укруг. Понекад је изгледало као да ће га захватити струја и да ће отпловити. Тада би га вир поново зграбио. Следећег дана, тај комад дрвета још увек је био тамо. Изгледало ми је као да се жели одвојити од вира. Али, вир га је увек изнова увлачио у себе. Можете ли то замислити? Жива струја, а комад дрвета се непрекидно вртео укруг.

Такав је живот већине људи. Врти се непрекидно у истом, старом кругу: исти греси, исте невоље, иста безбожност, исти очај у срцу. Стално у свакодневици, увек у истом кругу. Али, постоји једна струја, једна жива струја, која извире код Божијег Сина Исуса. Тај Исус је за нас умро на крсту. Верујте ми, када је Бог допустио да његов Син умре на такав стравичан начин, то има неки значај, па макар ми то и не разумели. Посматрајте га у духу: И мене, и мене он тамо избавља. Не можете једноставно да се не обазирете на то. Та, морате се потрудити да то разумете. И онда га је Бог, трећег дана, из гроба васкрсао. Из тог Исуса извире струја избављења. Но, ми смо попут оног комада дрвета у Енглеској

башти. Непрекидно се вртимо око себе у круг. Оном дрвету потребан је био само један ударац, па да га захвати струја. Али, нисам га могао досећи. Међутим, ми нисмо комад дрвета. Тај мали корак из непрекинутог старог круга, онај мали корак у струју избављења, која извире из Божијег Сина, морамо учинити сами. А на крају видимо да је, ипак, све Бог учинио. Али, морам вам рећи да морате сами учинити тај корак у струју избављења. Људи сасвим тачно осећају како Бог њихова срца вуче на тај један корак из вечитог старог круга у струју избављења, која извире из Исуса.

3. Овако или онако

Објаснићу вам ово са неколико догађаја из Библије. Апостол Павле је пребачен у затвор у Цезареју. Римски намесник је тамо имао своју резиденцију. Нови римски намесник био је Фест. Овом Фесту једнога дана дође у посету јеврејски цар Агрипа и његова жена Береника. Обоје кажу: "Фесте, чујемо да имаш веома занимљивог затвореника, Павла. Баш бисмо волели да га чујемо!" Једнога дана су приредили суђење затворенику Павлу. На окупу су еминентни људи из града, политичари, чиновници. Појављују се Фест, Агрипа и Береника. Седају на припремљене престоле. Марширајући, улазе римски легионари. Сјај и раскош. И онда, уводе оптуженог Павла. Но, неколико тренутака касније, читава сцена је измењена. Изненада, Павле више није оптужени, јер га слуша цело друштво које га окружује. Тада је Павле одржао силну евангелизацију, говор у којем својим слушаоцима тумачи шта је то с Исусом. Овога пута није много говорио о њиховом греху, него им је "нацртао" Божијег сина. Затим је рекао: "Ко је жедан, нека дође и нека пије. Ви, жедни и гладни живота, који сте оптерећени савешћу, ви са вашом чежњом за Богом и вашим страхом од умирања, чујте: Исус шири своје

руке и говори: 'Дођите к мени сви који сте уморни и оптерећени' ". Павле је отприлике овако говорио. Тако је пред њихове очи узвисио Господа Исуса, кога је и сам доживео у директном сусрету. Када је завршио, намесник Фест је рекао: "Павле, стварно си сјајан говорник. Али, верујем да је оно што говориш помало лудост. Мало те је занео твој темперамент". Тај Фест ништа није схватио. Библија за неке људе говори да је њихово срце обложено салом, па све са њега клизи. Можда и међу вама има људи с таквим срцем. Тако је то било код господина Феста. Али, цар Агрипа је стварно потресен. Изјавио је нешто што ме је узбудило: "Павле, не недостаје много, па ћеш и мене наговорити да будем хришћанин, Исусов ученик!" Не недостаје много! А онда је отишао, и све је остало по старом. Као оно дрво у Енглеској башти. Све се врти у старом вртлогу, у старој свакодневици, у старом животу – све до смрти и до пакла. Увек иста песма о греху и самоправедности. Да ли ће и код вас остати све по старом? Онда је Исус узалуд умро за вас! Онда је Исус узалуд васкрснуо за вас. Онда немате никакво опроштење, никакву слободу, никакав мир с Богом. Недостаје само још један корак. Не фали много да постанем хришћанин. То је потресно! Има људи хришћана, а да ипак нису Божија деца. Има људи хришћана који ће, ипак, бити изгубљени, који се називају хришћанима, а ипак остају без мира.

Да вам изнесем сада нешто супротно. Апостол Павле је једнога дана дошао у европски град Филипе. Било је у њему много забаве, позоришта и све оно што припада једном пристојном граду. А пошто у пристојан град спада и затвор, и он је постојао. Затвором је управљао некадашњи римски официр, који је ово намештење добио, можда, зато што је у рату био рањен. И једнога дана овом тамничару доведу два затвореника. Такве још није имао. Били су то апостол Павле и његов

пратилац Сила. Пошто су силно проповедали, у граду се све узбудило. Градски оци једноставно су их дали избичевати и бацити у затвор. Павла и Силу предали су тамничару. Заповедили су му да их добро чува до јутра. А тамничар је рекао: "Да их добро чувам! Разумем!" Негде у подземљу, имао је једну ћелију с чијих зидова цури вода. Одвео их је тамо, па им је још и ланцима оковао руке. А када бисте мене питали какву религију је тај човек имао, рекао бих вам да је веровао у неког бога или неке богове. Знате, у Риму су постојале религије, које ни сами људи нису схватили озбиљно. Као, уосталом, и код нас. Можете ли замислити тамничара? Али, онда му се десило нешто веома необично. Никада то до краја не можемо објаснити. Прво, Павле је око поноћи почео да пева славопој Исусу. Мислим да је Павлу до поноћи било потребно да се смири због тога што су тако неправедно с њим поступали, што су га бичевали и бацили у затвор. Човеку то није лако прогутати. И онда се досети: "Мене је Господ Исус искупио својом крвљу! Ја сам Божије дете! Имам мир с Богом! Ја сам у његовој руци!" Почео је да пева песме хвале. А Сила му се придружи, пева други глас или, можда, бас. Предивно! Остали затвореници слушају. Овакви звуци још никада се нису чули у затвору. Моји пријатељи, као затвореник упознао сам затворе државне полиције. Ту се чују само псовке и крици очаја, као и урлање чувара. Па, када сам једном хтео да запевам неку песму хвале, брзо су ми то забранили. Изгледа да су до данас већ схватили да би могло бити опасно када човек пева хвалу Богу! Али, у време наше приче још нису стигли дотле. Дакле, Павле и Сила певају. Наравно, тамничар се чуди. Мислио је: "Човече, шта ти људи певају? Па, то су духовне песме! Па, зар још има људи који то схватају озбиљно? Овде у затвору! Ту, у тој рупи, више никоме није до певања. А они певају о свом

Богу!" А онда је тамничар пошао на спавање. Али, не задуго. Настао је велики земљотрес. Послао га је Бог. Капије затвора се отварају. Затвореници су слободни. Тамничар је скочио са лежаја. Види – све су капије отворене и мисли да су затвореници побегли. Сигурно ће га деградирати. Уништити. Узима мач и хоће да се убије. Али, тада Павле викне: "Не узбуђуј се! Сви смо овде, на броју! Постоји живи Бог, који признаје своје слуге!" "Постоји живи Бог, а ја сам му се ругао", мисли тамничар. "Постоји живи Бог, који познаје сав мој живот, све моје грехе, цело моје биће. Постоји живи Бог! Изгубљен сам!" Јурнуо је у Павлову ћелију, пао пред њим на колена и узвикнуо: "Људи, шта да чиним да се спасем!?" Изненада је осећао да је његов живот попут оног комада дрвета у Енглеској башти. Непрестано се вртео укруг, увек је све било по старом. Сада му је важно само једно: шта да ради да дође у струју избављења? Ми бисмо, можда, сада одржали снажну проповед, велико морално предавање. Можда бисмо захтевали да нас тамничар прво пусти из те рупе. Међутим, Павле каже само једну реченицу: "Мораш да имаш Исуса! Веруј у Господа Исуса Христа, и спашћеш се ти и сав твој дом!" Тамничар не зна много. Само је издалека чуо да тај Исус спасава од Божијег гнева и суда, пакла и старог живота. Тог тренутка је добио тај ударац из старог живота у – струју Божијег избављења. Постаје Исусова својина. Прича се наставља. Извео је Павла и Силу из затвора. Слушао је о Исусу. Дао се још исте ноћи крстити. Извештај завршава речима: "Радовао се са свим својим домом што је поверовао у Бога". Доспео је у животну струју. Дошао је до мира с Богом.

Дакле, код једног се чуло како "не фали много", а други је доживео онај ударац у струју избављења. Како ће то бити код вас?

4. Схватите Исуса озбиљно!

Све се мора променити, али како? Пре свега, важно је упознати Исуса!

Било је то одмах после рата. Позвао ме директор једне гимназије: "Господине пасторе, имам овде петнаест младића. Положили су ратну матуру. А она не важи. Морају још пола године да похађају наставу. Све су то некадашњи ваздухопловни поручници, артиљеријски поручници и све такви типови. Наравно, љути су што морају поново у школу. Хоћете ли им држати веронауку?" Пристао сам, али сам дрхтао док сам одлазио. Ето, преда мном младићи отврднули у диму граната и ратишта. Кажем им: "Добар дан. Овде треба да држим веронауку". Још нисам био ни завршио реченицу, а већ је један устао и рекао: "Како Бог може да дозволи тако стравичан рат?" "Где је тај Бог љубави?" – упитао је други. "Он ћути док се милиони Јевреја спаљују у гасним коморама!" Тако су наставили. Питања су просто пљуштала. Коначно сам подигао руку и рекао: "Тренутак, молим! Ви ми личите на слепце, који својим штапом пипају по мраку. Уопште нема смисла на овакав начин говорити о Богу. Зар није Бог сасвим непознат и скривен? Он се објавио само на једном месту – у Исусу. Пре него што наставимо, морамо сазнати ко је тај Исус! Господо, пре но што дискутујете, морате прво да сазнате за Божију објаву. Хајде да се позабавимо тиме. И, молим вас, следећи пут донесите своје Библије, које ће вам бити потребне за даље проучавање!" Читали смо: "У почетку створи Бог небо и земљу". Читали смо о паду у грех, о Божијем суду над отпалим човечанством. Док су читали, били су потресени. "Схвати и види како је тешко и горко што остави Господа Бога својега, што више нема страха мог у теби!" То доживљавају народи. То доживљавају појединци. И онда смо читали о Исусу. Читали смо у

једном даху о његовом умирању и васкрсењу. Тај час остао ми је незабораван. Настала је велика тишина док је један од младића читао, а други слушали. Застао нам је дах пред великим Божијим делима у Исусу. У њима је настала промена. Празна дискусија им је запела у грлу. Називали су се хришћанима, а нису имали појма о живоме Богу, који је у Исусу Христу дошао к нама, као ни о томе шта је све учинио за наше спасење.

Да наставим.

Схватите озбиљно Исуса и његов позив!

Једном је Исус испричао успоредбу. Неки краљ је своме сину приредио свадбено славље. Послао је слуге да позову госте. "Дођите, све је спремно!" Замислите, сви редом су почели да се изговарају. Један рече: "Па, дошао бих, али управо сам направио велики бизнис. Морам се прво побринути за њега. Молим те, извини ме!" Често људи кажу: "Знате, код вас свештеника то је нешто друго него код нас. У пословног човека то баш није тако лако". Други се изговарао: "Захваљујем на позиву. Али, управо сам се оженио. Знаш, медени месец, ма разумеш?" И, ниједан није дошао. Покушао сам себи да представим те људе. Како су наставили да живе? Заправо, требало је да дођу цару, али нешто их је спречило.

Знате, тако је то са већином вас, зар не? Требали бисте, у ствари, да будете Божија деца, али нешто се испречило. Заправо, молим вас, прихватите Господа Исуса у вери!

Многи кажу: "Имам ја неку веру". У шта су све Немци у Трећем рајху веровали? Веровали су у Хитлера, своју коначну победу, у чудо оружја и друго. Веровали су у све и свашта. Није довољно имати некакву веру. Морамо имати мир с Богом. А њега нам даје само Исус. Да вам сада кажем шта вера значи. Објаснићу вам то помоћу неколико догађаја.

Као сасвим млади пастор, ишао сам од куће до куће у посету. Било је то у једној ужасној градској четврти. У скоро свакој кући људи би ми залупили врата пред носом, уз повике да ништа неће купити. Али ја бих угурао ногу у одшкринута врата и рекао: "Ништа не продајем. Хоћу нешто да вам поклоним. Ја сам свештеник". Но, попа им није био потребан. Једнога дана дођем до једног стана. Чим сам отворио врата, био сам у кухињи. У просторији неки млади човек бесно иде горе-доле. Кажем му: "Добар дан. Ја сам евангелички пастор". Зауставио се и продерао: "Шта! Попа? Само ми је још то фалило! Напоље! Више ни у шта не верујем. Изгубио сам веру у човечанство!" Мора да је доживео страшне ствари. Одговорио сам: "Младићу, дођите да вас загрлим. И ја сам изгубио веру у човечанство. Баш смо диван пар!" Изненађено ме упита: "Како то, па ви сте свештеник? Као свештеник, морате веровати у човечанство!" "Зар стварно морам? Жао ми је, али изгубио сам веру у човечанство. И ја сам био у рату. Када само помислим на просте вицевице и сву ону прљавштину, на то како нико никоме и ништа не верује. Не, хвала. Вера у човечанство распала се у парампарчад!" Признао је: "Па, онда уопште не разумем зашто сте још свештеник?" Одговорих: "Знате, добио сам једну нову веру. Она се никада не распада". Хтео је да зна каква је то вера. Причао сам му еванђеље. "То је велико поверење у Исуса Христа. То је једина велика шанса за свет". Он се чуди: "Исус! Па, то је хришћанство. Мислио сам да је с тим свршено". "Напротив, оно право почиње управо када се стара вера распада!"

И вама желим да одбаците своју погрешну веру и да пронађете поуздање у Исуса.

Одмах након рата набавио сам стари "опел", јер сам желео много да путујем. Био је то прави музејски примерак. Када сам први пут стигао с тим својим

малим П-4, мој пријатељ је узвикнуо: "За име света, сада ћу морати свако дрво да тапацирам. Пастор вози кола!" Повређено сам одговорио: "Ваљда не мислиш да не знам да возим кола?" "Верујем. Па, имаш возачку дозволу!" Позвао сам га: "Хајде, уђи у кола!" Одбио је: "Радије не бих. Још нисам написао свој тестамент". У том тренутку дошла је моја супруга. Позвао сам је да уђе. Ушла је без оклевања. Она живи још и данас. У тренутку када је напустила чврсто тло и ушла у кола, поверила ми је свој живот. Урадите исто то са Исусом. Безрезервно му поверите свој живот.

Недавно сам прочитао један потресни догађај из другог светског рата. Руска армија је око Стаљинграда затворила обруч. Управо се спустио последњи немачки авион који је одржавао везу са позадином. У авиону – рањеници. Тада су дошли још лакше рањени војници, полусмрзнути. Сви желе у авион. А авион је већ пун. Вешају се где стигну, за браве на вратима, за задњи трап, за било који део за који се могло ухватити са спољне стране авиона. Тада је авион полетео. Након спуштања, није било ниједног од њих. Одувао их је ветар, руке су им се смрзнуле. Спасили су се само они који су били унутра.

Помислите да је еванђеље о Божијем Сину, Исусу, који је за нас умро и васкрснуо, попут спасоносног авиона. Њиме можемо да се избавимо из обруча изгубљености. У њему има довољно места. Али, многи нису сасвим унутра, vise са спољне стране. О Божићу идеш у цркву. Истина, крштен си, али, иначе, верујеш у све и свашта. И када умреш, свештеник мора да потврди да си био добар хришћанин. Схватате? Висите споља! Будите уверени, одуваће вас. Само онај који је унутра биће спасен! Да ли сте унутра?

Пакао ће бити пун људи који су знали за Исуса, али се нису код њега укрцали. Веровати у Исуса значи

укрцати се код њега. Урадите то! Он је једини коме можете без размишљања да поверите свој живот.

На крају, још једном бих желео да вам пред вашим духовним очима насликам Исусов крст. Пођите са мном на Голготу, на брдо изван града Јерусалима. Ево Божијег сина како виси на крсту. Испод овог крста је једино место на читавом свету, на којем човек може да нађе опроштење греха и да постане сасвим друга особа.

У граду Либеку (*Lübeck** постоји једна предивна стара црква, катедрала. У њој, изнад олтара, виси чувена слика распећа, коју је у 15. веку насликао Ханс Мемлинг. Када је 1942. године, након једног бомбардовања, црква била сва у пламену, неки непознати војник је, са неколико пријатеља, појурио унутра, да по цену сопственог живота спаси слику. Убрзо након рата, у Либеку сам држао своја предавања. Директор музеја уметности тада ми је рекао: "Код мене у подруму стоји чувени Мемлинг. Ако хоћете, радо ћу вам га показати". Наравно, нисам пропустио прилику. Тако смо, директор, један пријатељ и ја, сишли у подрум. Предивна слика: војници на коњима, с копљима у рукама, затим војници који се коцкају и шарена маса људи, жене које плачу, фарисеји који се ругају. Изнад свега надвијају се три крста. Али, тада откривам нешто веома необично. Усред гужве, под Исусовим крстом постоји на травњаку један мали простор који је празан. Кажем: "Чудно. У свој тој гужви, непосредно испод Исусовог крста једно место празно! Шта ли је овај средњовековни сликар, Ханс Мемлинг, мислио када је то насликао. Сигурно је желео овом сликом нешто да поручи. Били су они, у неку руку, експресионисти. Мој пријатељ је објаснио: "Мислим да је хтео рећи: под Исусовим крстом је једно празно место. Заузми га ти!"

Често мислим на ову слику. Овде, под крстом, смрт губи свој ужас. У Исусовим дубоким ранама смем да

гледам своје спасење. Раширио је руке за спас свих људи. Да, управо се радујем да је под крстом Исуса, Божијег Сина, једно празно место, баш за мене. И за вас је ово место слободно. Да ли ће то ваше место остати празно за сву вечност?

Без мене!

Свако време ствара своје посебне крилатице, које непрекидно слушате у свим могућим и немогућим приликама. Једна од најпознатијих крилатица нашега времена је: "Без мене!" Овом реченицом се размахујемо, ударамо по другима, а некада сами себе убијемо. Видите, "Без мене!" је по живот опасна крилатица. Но, она може да има и крајње позитивно значење. Хајде да је заједно истражујемо.

1. Крилатицу "Без мене!" не изговарамо када бисмо требали

У Библији постоји једна прастара прича, која је, ипак, крајње актуелна и уклапа се у нашу тему.

Сигурно сте сви чули за Абрахама, тог Божијег човека. Библија нам већ на њеном самом почетку говори о њему: "Абрахам поверова Богу и Бог му то урачуна у праведност". Абрахам је био човек, који је, истина, веома тачно знао кривицу свога живота, али који је пред Божијим очима живео тако што је спознао свој грех, Богу га је признао и примио Божије опроштење у вери. Тај Абрахам долази једног дана у сукоб са својим нећаком Лотом. Библија извештава: "Абрахам је био веома богат стоком. И Лот имаше оваца, говеда и шатора". Читамо даље: "Свађа је настала између пастира стоке Абрахамове и пастира стоке Лотове". Претио је велики јавни конфликт између ова два рођака. Очито, расправа међу пастирима поприма све опасније облике. Они јуре својим господарима, узрујано извештавајући о жестокој свађи, инцидентима и расправама. Ситуација се све више заоштрава. Па, пријатељи моји, да сте ви били Абрахам, будући много старији од нећака Лота, шта бисте ви у тој ситуацији урадили? Да сам ја био

ујак тога Лота, ја бих му рекао: "Како се то твоји пастири опходе са мојим пастирима! Склоните ми се с очију!" На то би Лот одговорио: "Никада. Хоћу своје право. Склони се ти!" И тако би се свађа наставила у бескрај. Видите, био је то тренутак када би највећа свађа између Абрахама и Лота била просто нужност. Али, стари, побожни Абрахам стоји под Божијим очима. Он гледа свог нећака Лота и мисли: "Свађа, расправа! Без мене! Без мене!" Положио је своју руку на Лотово раме и рекао: "Драги мој, нека не буде свађе између мене и тебе, између пастира мојих и твојих, та, ми смо браћа!" И онда даје предлог решења, па макар и на сопствену штету. Али, свађа? Без мене!

Дозволите ми да упитам присутне мушкарце и жене. Сигурно сте и ви већ доживели такве тренутке. Неко је скочио на вас. Да ли сте и ви тада мислили: "Свађа! Без мене!" Да ли сте тако реаговали? Не, сигурно сте се весело укључили у свађу и још до данас се нисте измирили с господином Мајером, или с госпоњом сусетком. Видите, колико пута би реченица "Без мене!" била на свом месту. Господ Исус говори: "Благо миротворцима!" Читаво наше хришћанство тако мало вреди, јер у одлучујућем тренутку не кажемо: "Без мене!", јер, у ствари, у одлучујућем тренутку јадно затајимо, изневеримо.

Да вам испричам једну другу причу, која ми је веома драга. Да ли знате за ону дивну причу из Библије о младићу Јосипу, кога су његова браћа продала у Египат? Он као роб долази у тада велику, славну, земљу културе, Египат, у кућу богатог човека Потифара. Овај Потифар је имао читаву армију робова и велике куће. Јосип је у својим младим годинама склопио савез са живим Богом. И тога има. Млади човек говори живом Богу: "Хоћу да припадам теби!" А ево га сада самог у Египту. Посматра како други робови краду и лажу. Он

ту не учествује. Други му се смеју. Али, његов господар стиче поверење у њега и поверава му послове. Видите, хришћани су смешни људи, али им се поверавају ствари, јер они не краду и не лажу. И тако овај млади човек, као одрастао, добија место управитеља над свим што његов господар има. Библија то тако лепо приповеда. Увек се смешим док читам: "И тако, препусти све своје бризи Јосиповој, те се више није ни за шта бринуо, осим за јело што је јео". Вероватно би и то најрадије препустио Јосипу, али то је морао да уради сам. Јосип је у међувремену стасао у згодног младића. Био је укусно и богато одевен. Тада га откри млада жена његовог господара. Она је паганка. Нема шта да ради. Знате, Потифарова жена је имала робове за све, а доколица је мајка свих порока. Једног дана око јој је запело за Јосипа. И она почиње да му се удвара. Јосип се правио као да не види. Али, тада долази страшна сцена, када је Потифарова жена сама с Јосипом у кући. Одједном стоји пред њим у свој њеној неукроћеној страсти. Хвата га за плашт и моли: "Јосипе, лези са мном!" Потресно је како то Библија приповеда и како Јосип, након кратког размишљања каже: "Без мене! Без мене! Прељуба! Без мене!" Видите, тако говоримо ми. Јосип се много лепше изразио: "Како бих могао да учиним тако велико зло и да сагрешим против Бога!?" То значи "без мене".

Мислим да међу старијима нема таквога ко се никада није нашао у таквом пресудном тренутку искушења на грех. Извините, данас се то више не сме назвати грехом, већ искушење прељубе. Да ли сте ви тада рекли: "Бог ме види! Без мене!" Како се осећамо док гледамо Јосипа. Верујем да се многи не би ни сетили да кажу оно "без мене". Али, постоји Божији закон који каже да човек треба да живи чист у речима и делима. То "без мене", ретко нам је падало на памет. Али, управо сам вам рекао да Богу пада на памет. Бог се сваког дана

сећа наших греха. Страшно је да се у одсудном часу не сетимо узречице: "Без мене!" А то је тако добра реч сваки пут када нам долази искушење да преступимо Божије заповести. Карактеристика је нашега времена да Божије заповести више не важе.

Приликом постављања новог бискупа, замољен сам да пред свим пасторима Хановера одржим предавање. Бискуп ме је молио да говорим о теми: "Шта недостаје пасторима наших заједница?" У том предавању сам рекао: "Могу вам рећи само једно: свима нама недостаје страх од пакла, јер Бог стварно озбиљно мисли и стварно уважава своје заповести".

Добра је то узречица "Без мене!" Када нас дух времена зграби, па смо у ситуацији да једноставно згазимо Божије заповести, онда треба да применимо: "Без мене!"

У Библији налазимо још једну потресну причу. На брду стоји Божији Син. А ђаво... Ви не верујете да постоји ђаво? Он је ту, можете ми веровати. Дакле, ђаво стоји крај Божијег Сина, показује му сва царства овога света и сву његову славу, па каже: "Даћу ти све то, ако само за тренутак клекнеш преда мном, само један тренутак". Али, Божији син одговара: "Без мене! Нека ти се клања цео свет, али без мене!" Господ Исус је то лепше рекао: "Само се Господу Богу клањај!"

Када бисмо се само правовремено сетили ове реченице "Без мене!" Баш штета. Не кажемо је онда када бисмо то требали!

2. Узречицу "Без мене!" изговарамо када то не бисмо требали

О, моји пријатељи. Већина људи реченицу "Без мене!" изговара у погрешно време и на погрешном месту.

Преда мном стоји младић, супер-момак, како ми то кажемо. "Човече, могао би постати велик, само да се

одлучиш свој живот предати Богу!" Он одговара: "Неее! Без мене!"

Ми се опходимо с Богом као... Дозволите да употребим један пример. Лекар ми је прописао да сваки дан проведем један сат у шетњи. Дакле, шетам се, тако, улицама Есена, па поред јужне железничке станице, кад оно, насред пута стари кауч. Људи га више нису користили, па су га, по мраку ноћи, избацили на улицу. Нека се град побрине да нестане! Још увек јасно видим причу о каучу. Можда га је породица наследила од старе баке, која је умрла, а млади људи имају савремен стан и модеран намештај. Човек каже: "Шта да радим с овим старим каучем? Једноставно, не уклапа се у наш животни стил. А ко зна каква гамад се у њему крије. Једноставно ћемо га избацити". И бацају га на улицу. На исти начин данашњи човек поступа са живим Богом. Бог не одговара нашем животном стилу. Он не одговара нашем савременом плуралистичком друштву. Он се не уклапа у наше размишљање. Шта да радимо с Богом? Хајде да "стари кауч" ставимо у цркву. Она је ионако преко целе недеље закључана.

Моји пријатељи, живи Бог није неки стари кауч. Јасно? Живи Бог није неки стари комад намештаја, који се према ћефу, зато што више није модеран, може једноставно избацити из нашег живота. Имате ли појма ко је живи Бог? Можда је и црква сукривац да се Бога претворило у неки проблем. Морало би да нам иду жмарци низ леђа при самом изговору речи БОГ. Како је страشان тај равнодушан однос према Богу. Без мене!

Да још мало проширим. Видите, полако се говорка да наш Запад болује од рака и свих других могућих болести не само физички, већ да је болестан и душевно. Знате, најстрашније је бити душевно болестан. Број депресивних људи стравично расте. Паметни људи размишљају о томе од чега, заправо, наш стари култур-

ни свет болује. Један швајцарски лекар рекао је нешто веома мудро: "Наше време озбиљно болује од Бога". Видите, у средњем веку људи су још рачунали с Богом. О томе сведоче велике цркве. Али, онда су људи покушали да се Бога реше. Читав марксизам је гигантски покушај да се ослободимо Бога. Техника је постала бог, покушај да се решимо Бога. Научници су рањавали прсте пишући и доказујући да нема Бога. Масе урличу: "Религија је опијум за народ!" И најглупљи клинац пита: "А где би то Бог требало да буде?", а затим и даље сиса свој палац. "Још га нисам видео, значи да га нема!" Величанствено смо покушали да се Бога решимо.

Знате ли како је то данас? Људи се нису решили Бога. Тражим још увек одважног атеисту који може да ми каже: "Бог не живи. Њега више нема. А ако га има, онда је толико глуп, да ништа не значи". Велики суоснивач модерне атомске физике Макс Планк (*Max Planck*) непосредно пред смрт објавио је једну свешчицу с насловом "Религија и природне науке". У њој пише: "Данас је за научника природних наука само по себи разумљиво да живи Створитељ стоји на крају сваке спознаје". Видите, нисмо се решили Бога!

Пре кратког времена имао сам предавање у једном брдском градићу. То вече видим двадесетогодишње младиће како дангубе пред улазом у цркву. "А зашто ви не улазите?" – питам младиће. "Ммм!" "Питам тебе – ословљавам једног – да ли Бог живи или не живи?" "Не знам". "То је страшно, човече. Или живи, и онда му мораш припадати, или не живи, и онда, молим те, иступи из цркве! Јеси ли иступио?" "Не". Ословљавам другог: "Да ли Бог живи?" "Да, верујем". "О, реци ми, држиш ли његове заповести?" "Неее". Питам тако редом. Ниједан се није усудио да пориче Божије постојање. Међутим, ниједан од њих не жели да озбиљно припада том Богу. Тако је то свуда.

Приликом разних посета, мушкарци ми кажу: "И ја верујем у неког драгог бога, али нека други иду у цркву". Разумете? Бог се не пориче, али му се и не припада!

Питање о Божијем постојању је нерешено. А нерешена питања воде комплексу, правој душевној болести, која уништава човека. И пропадамо, јер немамо одважности да рашчистимо ствар с Богом. У цркви седи десет жена и по један мушкарац. А где су сви мушкарци? Гарантујем вам да ће радије душевно пропасти и отићи у пакао, јер немају храбрости да припадају Богу, али истовремено не могу ни да га се реше.

У таквој ситуацији ми хришћани имамо поруку која одузима дах. Наиме, да је тај Бог, с којим се тако сурово опходимо, порушио зид који нас раздваја од њега и да је у Исусу дошао к нама! У овом свету постоји божански Спаситељ. И не само да је дошао, он умире за нас на крсту. Шта да Бог још уради за вас, осим што је на крсту за вас умро? А затим је величанствено устао из мртвих, уништио смрт, прокрчивши пут у живот. А ми? Стојимо и кажемо: "О, то је сасвим лепо. Хајде да и ја то једном саслушам. Али, без мене!" Човеку просто позли од толике недоследности.

Док сам био млади пастор, имао сам у својој четврти радника који ми је увек нешто одбрусио, или ме је смејавао када сам хтео да му говорим о Исусу. Када сам га питао: "А како ћете једном умрети?" одговорио је: "Ви попови, увек само плашите људе умирањем. Без мене!" Тако је пркосио. И, онда, тај човек умире пре него што је напунио четрдесет. Једне ноћи позива ме његова жена. Јурим тамо и кажем му: "Ово је тренутак у којем вас Исус последњи пут зове". Било је страно. Хтео је да се моли, али више није могао. Говорио сам му речи Библије, речи милости, али их више није схватао. Говорио је "Без мене!" Сада Бог више није

хтео с њим. И умро је у великом очају, без мира с Богом.

Усрдно вас молим да озбиљно схватите ову поруку, од које вам дах застаје: "Бог је толико заволео свет, да је свога јединог Сина дао, да сви који се у њега уздају не пропадну, него да имају живот". Но, овај Исус чини још и више. Говори нешто неизрециво умирујуће: "Стојим на вратима твога срца и куцам". О, моји пријатељи, има разних хришћана, има хришћана који су само платише црквеног пореза, zgodни, али ужасно досадни. Има Хришћана који само о Божићу одлазе у цркву. Има хришћана који дозвољавају да им жене иду у цркву, али они сами никада не прелазе црквени праг. Јефтино хришћанство. Има хришћана који кажу: "Крштен сам". Дивно. Али, зар је то све? А има хришћана који су чули реч живог Господа: "Стојим на вратима и куцам. Ако ко чује мој глас и отвори, ући ћу к њему", али говоре "Без мене!" Страшно! "Господе Исусе, мало хришћанства је zgodна стварчица, али да ти мене освајаш, то је превише. Без мене!" Ето, тако говоримо оно "без мене" у сасвим погрешном тренутку.

Ви не бисте били овде, да вас хришћанство не привлачи. Чујте, тек ћете онда искусити Исусову славу, ако обратите пажњу на његово куцање и када му отворите врата вашег срца и примите га у свој живот!

3. Неко ко би с разлогом могао да каже:

"Без мене!", али то не чини

Тај неко је сам Господ Исус. Он би, стварно, имао све разлоге да каже: "Без мене!" а ипак то не каже. Хвала Богу, што он то не каже!

Дозволите ми да вам испричам један догађај. Дански песник Јакобсен написао је једну потресну новелу под насловом "Куга у Бергаму". Бергам је италијански градић у брдима у близини Равене. До њега води само

брдска стаза. Јакобсен пише како је у овом градићу у Средњем веку избила куга. Ужасно. Дању и ноћу звонило је мртвачко звоно. Људи су се молили Богу. Вапили су за помоћ. Али, као да ништа није вредело. Куга је харала све јаче. И онда су одједном на све постали равнодушни. Говоре: "Бог је мртав". Износе бурад из кафана и настаје велика пијанка. До бесвести се опијају, грле се и оплођују, не базирајући се на то ко је ко. Почела је оргија очаја, која траје данима. Све им је свеједно. Разуздани су сви нагони. Усред плеса, ту и тамо, неко се сруши, црн у лицу. Оставе га да лежи, а оргије се настављају. "Једимо и пијмо, јер сутра смо мртви". У једном тренутку су се тргли, као да чују неки корак, песму. Журе према градској капији и, гле, поворка покајника пење се брдском стазом и пева литанију "Kyrie eleison! Смилуј нам се, Господе!" Испред свих, млади калуђер на раменима носи тежак дрвени крст. Људи Бергама стоје и смеју се: "Ви, идиоти! Овде је Бог мртав! Престаните с вашом глупом литанијом! Ходите, једимо и пијмо, јер сутра смо мртви!". А испред свих корача млади калуђер са својим великим дрвеним крстом. Врата цркве су отворена. Ионако више нико не пролази кроз њих. Поворка улази. Калуђер је наслонио крст на зид. Дивља хорда разуларених, смрти предатих људи, потекла је као бујица, урличући и смејући се. Подивљао месар, опасан крвавом кецељом, пење се на олтар, граби златни пехар од Господње вечере и урла: "Лочите! Код нас је Бог мртав!" Изненада се бледи, млади калуђер налази за проповедаоницом и маше руком. Све је утихнуло. А усред тишине одзвања његов глас. "Испричаћу вам једну причу. Док је Божији Син висео на крсту, пошто су му ексерима пробали руке, народ му се ругао и исмејавао. Придружио им се, чак, и један од оне двојице разбојника. И онда је Божији Син

помислио: 'Зар за ове људе да умрем, када им моја смрт чак ни срце не покреће? За ово прљаво човечанство да жртвујем свој живот, а ничим већим их не могу задобити!?' Тада Божији Син помисли: 'Без мене! Без мене!' и божанском снагом ишчупа ексере из дрвета, скочи са крста, отргну војнику свој плашт, тако да су се коцке котрљале низ Голготу, одену се плаштем, и одлазећи на небо понављао: 'Без мене! Без мене!' А крст је остао празан. Од тада више не постоји ни избављење, ни спасење. Сада постоји још само смрт и пакао". Тако је проповедао онај калуђер. Настала је мртва тишина. Месар је већ одавно скочио са олтара. Стајао је испод проповедаонице. Пехар му је испао из руке. "Више нема избављења, нема спасења..." Одједном, подивљао месар искорачи напред, пружа своју руку према калуђеру и узвикује: "Ти врати Спаситеља на крст! Врати Спаситеља на крст!"

Моји пријатељи, тај калуђер није исправно причао. А то је оно потресно. Божији Син није рекао: "Без мене!", ако то смем тако да кажем. Он све до сада трпи на крсту, иако људи говоре: "Рад, забава и све друго ово-светско, много нам је важније од нашег спасења".

Овај Спаситељ још увек, до овог часа, иде за сваким од нас. Он би имао разлога да каже: "Без мене радите шта хоћете!" Да сам ја Исус, поред мене би могао да пропадне цео свет. Али Исус, Божији Син и Спаситељ не говори "Без мене!" Он иде за нама. Докле још да иде за нама? Када ћете, коначно, схватити да вас Исус жели? Када ће вам се отворити очи, па да кажете: "Избавитељу мој! Искупитељу мој!"

4. "Без мене не можете чинити ништа"

Знате, ми оно "Без мене" говоримо са ускличником. Исус је једном рекао "Без мене", али без ускличника.

А реченица се наставља: "Без мене не можете чинити ништа". Поуздајте се у то. Истина је и то да оно што чините без њега, у светлу вечности је безвредност.

Посматрао сам једном како су се неки дечаци тукли. Један малиша је, вероватно случајно, исто добио свој део. Размишљао сам да ли да се умешам. Али, онда сам доживео нешто предивно. Малиша се извукао из гомиле. Очи сузе, нос цури, све цури – а он трчи. И пошто се удаљио на око пет корака, још једном се окреће и виче: "Чекајте само, рећи ћу вас свом великом брату!" Осетио сам да је код њега сада све у реду. Имао је великог брата, коме је могао да се пожали, да му каже све, и који ће му помоћи. Мислио сам: Е, мој малиша, зар није дивно да имаш великог брата! Прожимала ме је велика радост да у Исусу имам великог брата, који је крај мене. Дивно да је овај, толико моћан, велики брат, поред својих, па чак говори: "Без мене не можете чинити ништа".

Песник Хавергал је певао:

"Живот, Исусе, узми мој,
од сад нек' је сасвим твој;
моје време узми ти,
сваки час посвећујем теби".

Колико бих само желео да и ви кажете вашем Спаситељу, који је и за вас толико много учинио: "Господе Исусе, више ништа не желим учинити без тебе!"

Постоји ли сигурност у религији?

Не, у верским стварима не постоји сигурност. Религија је вечно трагање за Богом. Значи, постоји стални немир и несигурност. Еванђеље, то је нешто сасвим друго. То је Божије трагање за нама. Зато је боље упитати: Да ли у хришћанству постоји сигурност?

1. Ризикујемо неизрециву сигурност у Бога

У првом реду, морам рећи да смо ми људи данашњице чудни типови. Када и најјачи човек осети макар и најмању бољку, одмах трчи лекару и жали се: "Господине докторе, ту ме тако боли. Шта је то?" Хоћемо да знамо сасвим тачно на чему смо. Или, други пример. Једна породица тражи кућну помоћницу. И, ето, јавља се прва. Газдарица објашњава: "Па, дакле, имате своју собу с топлом и хладном водом, телевизор, музичку кутију. Једном недељно имате слободан дан". А девојка: "То је све лепо и красно, али ја ово место не прихватам тек тако. Хоћу прво да знам колика ми је плата?" Зар није девојка у праву? Наравно да јесте. Када се негде запослимо, сигурно је прво питање колико ћу зарадити, или, пак, у коју категорију плате спадам? Хоћемо у сваком случају да знамо на чему смо. По питању новца не трпимо никакву несигурност. Заправо, на свим подручјима хоћемо да знамо на чему смо. Само на најважнијем подручју, то јест у подручју живога Бога, некако трпимо чудну неизвесност.

Пре много година одржавао сам скупове на једном од градских тргова Аугсбурга. То је трг на којем се, иначе, одржавају вашари. Организатори су дошли на сјајну идеју. Пошто је суботом увече увек било луде забаве у ноћним локалима, одлучили смо да направимо

свој скуп у суботу у поноћ. Нисмо то најавили унапред, јер би, иначе, дошли сви љубопитљиви хришћани, које, заправо, и нисмо хтели на овом скупу. Моји пријатељи су пола сата пре поноћи кренули колима и сакупили "ноћне птице", то јест људе који су излазили из локала који се затварају у поноћ: келнере на путу кући, девојке из бара. Возачи су непрестано долазили и одлазили. Када сам у поноћ стао на подијум, пред собом сам имао публику као ретко када. Било је и оних помало припитих, па са шеширом на глави, с упаљеном цигаретом. Помислих у себи, само да се ово добро заврши. Почео сам да говорим. Када сам први пут директно споменуо Бога, дебели се продерао прекидајући ме усред реченице: "Тога ни нема!" Сви се смеју. Ја се нагињем према њему и питам: "А да ли сте баш сто посто сигурни да Бога нема?" Он се чеше по глави, шешир му пада на чело, цигару пребацује у други угао уста и, коначно, каже: "Па, заправо, о томе нико баш не зна нешто сигурно". Насмејао сам му се у брк и рекао: "Видите, ја то знам, и то сасвим сигурно!" Он ће на то: "Ма немојте, а одакле бисте ви то тако сигурно знали о Богу?" Објаснио сам му да смо преко Исуса сасвим сигурно информисани о Богу. Велики скуп је одједном сасвим утихнуо.

Да ли ви имате сигурност у вези с Богом? Питам хришћане! Да ли се можете заклети да вам је оптужница поцепана, да је дуг исплаћен? Немојте ми само одговорити: "Па, надам се!"

Видите, смешно је када се по питању Бога и незнабошци и хришћани налазе у великој неизвесности и недоумици. Када бих прошао градом и ословио неке мушкарце: "Реците ми, да ли верујете да Бог живи?" одговорили би: "Та, ваљда постоји неки бог". Али, ако их даље питам: "А да ли ви припадате том Богу?" обично одговор гласи: "Не знам". Какву неизрециву извесност ови стабилни мушкарци на овом подручју рескирају!

То је недавно доживео и један од мојих младих пријатеља, иначе, студент. У току семестра зарађивао је као помоћни радник на градилишту. Једног дана, колеге на послу сазнали су да је активан црквени радник. И, наравно, почело је: "Човече, ти си код пастора Буша? Не идеш, ваљда, још и сваке недеље у цркву?" "Да, свакако". "Па, ти ниси нормалан!" Он одговара: "Не, нисам луд. Идем, чак, сваке среде на проучавање Библије". Тада, попут митраљеза падају грдње: Ти попови само заглупљују људе. Хришћанство није успело, мада је имало две хиљаде година на располагању. Библија је највећа бесмислица! Укратко, на нашег младог пријатеља сручила се бујица изругивања. Међутим, он је имао кожу попут слона, па када су они завршили, проговори: "Па, ако је ваш став према хришћанству такав, сигурно да сте већ иступили из цркве?" Сви ћуте. Онда један од оних окорелих каже: "Човече, шта ти то значи 'иступили из цркве'? Човече, и ја верујем у Господа Бога. Правиш се као да си једини хришћанин. И ја верујем у Бога!" А други му се придружују: "Заправо, само се правиш бољи од нас. Сви смо ми хришћани. И ми верујемо у Бога!" Изненада се копље окренуло. Одједном су сви једногласно викали: "И ми верујемо у Бога! И ми смо хришћани!" Када су завршили, мој пријатељ их упита: "Добро, а зашто ми се онда ругате?" Одговор: "Знаш, ти нас само залуђујеш. С тобом човек не може ни да разговара!" Видите, тврди момци са градилишта, који без муке могу да искапе флашу-две пива, прво се навелико ругају хришћанству, а онда кажу да су и они хришћани. Шта сада? Зар то није потресно? Значи, по питању Бога рескирамо највећу сигурност. Час смо незнабошци, час хришћани. Јесам ли у праву? Бојим се да скоро сви ви овде живите у таквој неизвесности и несигурности!

2. Библија говори о блиставој будућности

Можда ћете ме сада упитати: "Али, пасторе Буш, да ли хришћанство стварно има неке везе са сигурношћу? Зар није у хришћанству управо штос у томе да се не зна, већ се мора веровати?" Недавно ми неко рече нешто што сам толико пута чуо: "Знате, ја знам да су два пута два четири, али у хришћанству се ствари не знају тачно – мора се веровати". Значи, имамо представу да се у погледу хришћанске истине разум мора ставити у кофер и све мора да се верује и да буде у несигурности. То је уверење већине људи.

Други пут, опет, изјављују ми: "Пасторе Буш, ни ви хришћани нисте сложни. Постоје Католици, Евангелици и многи други. А код Евангелика има Лутерана, Реформираних и, такође, многих других. Ко је у праву?" Верујем да је, чак, и хришћанство уверено како је хришћанска вера нешто најнеизвесније и најнесигурније што постоји. Али, то је огромна бесмислица.

Видите, тек из Новог завета можемо научити о томе шта је хришћанство. А у њему је сваки редак испуњен блиставом сигурношћу. Верујте ми! Смешно је да хришћанин живи у таквој неизвесности. Али, томе није хришћанство криво. Не. Читав Нови завет је пун блиставе сигурности.

Велика сигурности је да Бог живи! Не неко Више биће, не Провиђење, не Судбина, не неки Господ Бог, него Бог, Отац Исуса Христа! Како ми то знамо? Он се објавио у Исусу Христу. То сада знамо стопроцентно. Отворите Библију на којем год месту желите. Ту се не прича о неким религиозним питањима, него се чита сведочанство: Бог живи! И он се објавио у Исусу. А човек који живи без Бога, живи погрешно, наопако и криво."

Извесност је и то да ме тај Бог, који може да уништи народе, који ће судити свету, жарко љуби. Није то нагађање, него читамо у Римљанима 8: "Сигуран сам да

нас ни смрт, ни живот, ни анђели, ни поглаварства, ни садашњост, ни будућност, ни силе, ни висине, ни дубине, нити какво друго створење, не може раставити од Божије љубави, која је у Христу Исусу, Господу нашему!" Сигуран сам! Божија љубав нам је дошла у Исусу Христу. О томе ја не нагађам, ја то знам! А где је Божија љубав? Он нас је љубио у Исусу. Исусови ученици певају:

"Ја узвисујем љубав Божију,
која се у Христу објави"...

Да ли ви то познајете? Да ли имате појма о томе?

Људи Библије су били сигурни да припадају Богу. Давид говори у 49. Псалму: "А моју ће душу Бог уграбити паклу из панца и милостиво ме примити". А не: "Надам се да ћу се једном спасити". "Бог нас је избавио од власти таме и преместио у царство свог љубљеног Сина". Исусови ученици су доживели промену егзистенције по Исусу, и они то сасвим сигурно знају. Или: "Знамо да смо прешли из смрти у живот". Ми знамо! Да ли ви то можете рећи? Или: "Овај дух сведочи моме духу да сам Божији син". Ту пише "да сам"!

Библија је пуна извесности. Одакле у нашем народу она неразумна реченица: "Знам да су два пута два четири, али у хришћанству се ствари не могу знати, мора се, ето, веровати". Ја знам да су два пута два четири, али још много извесније знам да Бог живи! Знам да су два пута два четири, али још много извесније знам да нас Бог у Исусу воли. Људи који су се обратили живоме Богу кажу: Знамо да су два пута два четири, али још много сигурније знамо да смо постали Божија деца!

Да вас упитам, где то у данашњем хришћанству наилазимо на такву блиставу извесност? По томе примећујете да смо се прилично удаљили од Библије и да јој се морамо вратити. Молим вас, престаните већ једном са мало хришћанства. Не исплати се да имате мало

хришћанства. Стварно, не исплати се! Али се исплати сигурност да Бог живи, да ме горуће воли и да му смем припадати! Све друго се не исплати.

Иста сигурност зрачи из свих песама, које се певају по хришћанским заједницама. Ево једне:

"Срећна сигурност – Исус је мој!
Њему сам дао сав живот свој!
Наследник неба, срећан сам ја!
Рођен од Духа, крвљу опран!"

Хришћанство није лутање по густој магли. Стваран хришћански став је снажна и чврста сигурност. И ова песма о томе говори:

"У Христу чврст је темељ мој,
На њега ослањам живот свој!
Све друго брзо нестаје,
Христ чврста стена остаје!
Ко у њега наду ослони,
Тај на песку више не гради!"

Дозволите ми да то кажем на још један, други начин. Сигурност у хришћанству значи објективно знати да Бог живи и да је његова објава по Исусу истина, па макар читав свет одбио чињеницу да је Исус умро за измирење човека са Богом и да је васкрснуо како би избавио грешнике. Али, сигурност у хришћанству је и субјективно знање да Бог живи, да се по Исусу објавио, да је умро, васкрснуо; јер сам то, за себе лично, у сигурном веровању прихватио.

Десет хиљада професора да уверава младог хришћанина да Исус није васкрснуо, он, ипак, може посведочити: "Поштованих десет хиљада професора, ја знам да мој Искупитељ живи!" Макар цео свет противуречио, вера, ипак, говори: Ја знам у шта верујем. Па, макар ме обасипали мноштвом научних противдоказа, ја одговарам: Ја знам боље. Цео свет да сумња, ипак ћу

рећи: Имам сигурност! Моји пријатељи, хришћанство је толико извесно веровање, засновано на Библији!

3. Имате ли такву сигурност?

Сада морам да питам да ли већ имате такву сигурност? Или вам недостаје? Ако одговорите: "Мислио сам да сам хришћанин, али нисам, код мене је све то још нејасно", онда нисам узалуд говорио. Сећам се једног камповања с младим људима у Холандији. Једне ноћи, у два часа, неко куца на моја врата. Кад, оно, читаво друштво у пицамама. Питам их шта желе, а они ће: "Веровали смо да смо хришћани. Али, сада смо приметили да то још нисмо!" Толико их је то узнемирило, да су у два сата ноћу хтели да буду сигурни. Велика је ствар када спознамо да је наше хришћанство веома далеко од онога што нам се у Библији показује као блистава сигурност.

Сперцен, моћни енглески проповедник пробуђења, исказао је то овако: "Вера је шесто чуло". Видите, ми имамо пет чула: вид, слух, додир, укус и мирис, којима упознајемо тродимензионални свет. Особа која живи само са пет чула, пита: "А где би Бог могао да буде? Не видим га. Не видим ни Исуса. Ја не верујем ни у шта". Али, када нам Бог, по своме Светом Духу, даје просветљење, од њега добијамо шесто чуло. Онда не само да можемо видети, чути, осећати, окусити и мирисати, већ смо у стању да спознамо и један други свет. Библија говори: "А ово је вечни живот, да познају тебе, јединога правога Бога и Исуса Христа, кога си послао!" То уме само шесто чуло!

Пре кратког времена био сам у Есену код једног успешног индустријалца. Имао је своју резиденцију у високоспратној пословној згради, одакле се видело пола града. Пошто сам прошао неколико предсобља, коначно сам сео наспрам њега. Брзо смо завршили оно

због чега сам дошао. А онда смо се удубили у разговор. Он каже: "Баш је занимљиво да у својој канцеларији имам једног пастора. Реците, молим вас, с времена на време, након рата, учествовао сам на неким теолошким конференцијама, али, има ли..." Ја га прекидох: "Та, реците већ: ишли су ми на живце". Он је наставио: "Имам утисак да је хришћанство, ипак, нека веома нејасна ствар. Видите, држали су нам предавања на теме: "Хришћанин у привреди", "Хришћанин и наоружање", "Хришћанин и разоружање", "Хришћанин и новац", "Хришћанин и његова црква". Али, никада ми нико није рекао шта је, заправо, хришћанин. Очито, то ни сами предавачи нису знали". Ето, седим у овој отменој канцеларији и у лице ми кажу: "То предавачи, очито, ни сами не знају". Ја одговарам: "О, хтео бих да вам кажем гласно и јасно, да ту нема ничег нејасног". "Ха! Једни кажу да је хришћанин онај ко нема посла с полицијом, а други да је хришћанин онај ко је крштен у цркви, ко је хришћански венчан и хришћански сахрањен". Ја настављам: "Господине директоре, рећи ћу вам шта је хришћанин. Молим вас, држите се чврсто. Хришћанин је онај ко из дна свог срца може рећи: 'Верујем да је Исус Христ истинити Бог, од Оца у вечности рођен, а исто тако прави човек, рођен од девице Марије, да је мој Господ, који је мене изгубљеног и осуђеног човека избавио' " Климнуо је главом. Разумео је. Потврдио је. То смо ми. Ја кажем: "Добро... '...који је мене изгубљеног и осуђеног човека искупио и избавио од свих мојих греха, од смрти и од силе ђавола'. Господине директоре, искупио и избавио из власти ђавола!" Поново је климнуо главом. Знао је нешто и о томе. И онда сам наставио: "...Не сребром, ни златом, него својом светом, скупоценом крвљу и својим недужним трпљењем и умирањем, да будемо његова својина. Видите, онај ко може рећи: 'Ја сам Исусова својина. Он

ме је искупио од греха, смрти и пакла својом крвљу, и ја то сигурно знам', тај је хришћанин, господине директоре!" За тренутак у канцеларији је владала тишина, а онда је питао: "А како се то добија? Како се то добија?" Ја му одговорих: "Управо сам од ваше секретарице сазнао да идете на годишњи одмор. Још данас после подне послаћу вам Нови завет. Понесите га и читајте сваки дан неколико страница из Еванђеља по Јовану, и молите се. Тада ћете доћи до тога!"

Дакле, хришћанство, које сусрећемо у Новом завету, јесте сигурност да је објективна истина исправна и да је ја субјективно прихватам вером и да тако будем спасен. Имате ли ви ту сигурност? Ја не бих могао да живим, када не бих знао да ли ме је Бог примио. Питао сам једног младића: "Да ли љубиш Исуса? Да ли си његова својина?" "Па, нисам баш сигуран. Још увек се борим". Ја му кажем: "Човече, ја не бих могао тако да живим. Та, морам знати да ли ме је Бог примио!" Ви несигурни хришћани, који, чак, и не знате да ли је Бог ту или није, који сасвим тачно знате ваше новчане могућности, али нисте сигурни за Бога, па ви уопште нисте хришћани. Према Новом завету, хришћани су само они који са сигурношћу могу рећи: Верујем да је Исус Христ постао господар мога живота!

Да вам испричам једну згоду. Генерал Фибан (*Viebahn*) причао је како је приликом једног маневра јахао кроз шуму, закачио се за дрво и поцепао униформу. То за једног генерала није баш угодно. Увече је ујахао у село, у којем је био смештен штаб. На једном зидићу седела је група војника. Зауставио је коња и викнуо: "Да ли је неко од вас кројач?" Један од војника скочи и испред генерала стане у ставу мирно, па каже: "Да, господине генерале, ја сам кројач". Генерал Фибан му заповеди: "Пођите одмах са мном у мој квартир у гостиону 'Код јагњета' и закрпите ми униформу!" Војник

одговара: "Ја то не умећ". "Како то не умећте, када сте кројач?" А овај одговара: "Опростите, генерале, ја се зовем Кројач, али нисам кројач по занимању". Генерал Фибан је завршио своју причу једном лепом реченицом: "То се може рећи за највећи број хришћана. У анкетним листићима наводе 'хришћанин' или 'евангелик', али, у стварности, морали би рећи: 'Зовем се хришћанин, али нисам хришћанин'".

Какво јадно стање. А колико је, само, ово стање опасно, јер такав човек уопште није избављен.

Но, да идемо корак даље.

4. Како доћи до сигурности?

Питаћете, сигурно, а како доћи до такве сигурности? Знате, могло би се много о томе говорити, али молитe Бога. Почните редовно да читате Библију, сваки дан четврт сата. Но, желео бих овде да вам кажем нешто веома важно: до сигурности веровања не долази се путем разума, већ путем савести.

Видите, када данас разговарате са мушкарцима о хришћанству, они ће: "Па, господине пасторе, мени баш није лако веровати. У Библији има толико противуречности". А ја питам: "Противуречности!?" "Да. Пише тамо, на пример, да су Адам и Ева имали два сина, Каина и Авеља. Каин је убио Авеља. Зар није Каин онда остао сам? И онда је отишао у једну далеку земљу и потражио себи жену. Господине пасторе, ја то не могу да верујем". Јесте ли већ чули ту причу? Оваквим причама Немци се бране пред Богом. Ја им обично у таквим случајевима кажем: "То је занимљиво. Ево вам Библије. Где то, заправо, пише да је Каин отишао у неку страну земљу и тамо потражио жену?" Они поцрвене, а ја настављам: "Па, ако одбијате целу Библију, којом је хиљаде људи дошло до веровања, значи да желите бити паметнији од њих, па сте сигурно

темељито проучили Библију. Покажите ми, где то пише?” Тада се испоставља да, у ствари, немају појма. Тада ја отварам Библију. То, наиме, уопште тамо не стоји, већ пише: ”Каин оде у страну земљу и позна своју жену”. Повео је своју жену. А ко је она била? Пре тога читамо да је Адам имао много синова и кћери. У библији изричито пише да је Бог желео да од једне породице потиче сав људски род. Тако су се прво браћа и сестре међу собом женили и удавали. Касније је Бог то забранио. Све јасно? Добро. Видимо да читава глупа прича саму себе побија. Поставља се, међутим, питање да ли ће се сада тај човек обратити? Ни говора. Одмах ће наћи ново питање. Значи, можете човеку одговорити на хиљаду и једно питање, а после тога његов ум остаје исто толико замрачен као и пре тога. Дакле, вера не долази помоћу разума, већ путем савести.

У Есену један од мојих претходника био је Јулиус Даман (*Dammann*), пастор и проповедник пробуђења. Дошао му је једном младић са питањем о Каину и Авељу, па и другим сличним питањима. Даман је ишао по кратком поступку. Рекао је: ”Младићу, Исус Христ није дошао да одговара на препредена питања, него да спасе грешнике. А ако ви једном будете јадни грешник, онда ми се вратите”. Људи с немирном савешћу знају да њихов живот није у реду, да не могу сами са собом изаћи на крај. Они могу научити да верују у Спаситеља. Разумски се схвата касније.

Доживео сам нешто што је лепа илустрација за ово о чему смо малопре говорили. Једног дана дођем у болесничку собу, у којој леже шесторица мушкараца. Радосно су ме поздравили: ”О, господине пасторе, баш лепо што сте дошли. Имамо једно питање за вас”. Одговарам: ”О, па, то је згодно. Какво питање?” Осећам да су ми спремили замку. И један, уз напетост других, упита: ”Да ли верујете да је Бог свемогућ?” ”Да, ја у то

верујем”. ”Може ли Бог да створи камен, који је толико тежак, да га он сам више не може подићи?” Знате за тај виц? Преглупо је било и да покушам на то да одговорим, па сам узвратио противпитањем: ”Младићу, дозволи да ти прво ја поставим питање. Да ли си икада провео бесане ноћи због овог питања?” ”Бесане ноћи?” – упита изненађено. ”Неее!” Ја му одговорих: ”Видите, ја морам штедљиво да користим своје снаге. И због тога могу да одговарам само на она питања због којих људи не могу спавати. Младићу, а због чега ви не можете спавати?” Одмах је одговорио: ”О, због оне ствари са мојом девојком. Она очекује дете, а још се не можемо венчати”. ”Значи, због тога имате бесане ноћи. Хајде да, онда, о томе разговарамо”. А он се чуди: ”А какве то везе има са хришћанством?” Ја му одговорих: ”О, ствар са каменом нема никакве везе са хришћанством, али оно са девојком и те како има везе. Видите, ви сте погрешили. Преступили сте Божију заповест. Завели сте девојку. А сада размишљате како бисте се са још већим грехом извукли из ове афере. Заглавили сте се у кривицу и грех. Вама се може помоћи само ако се обратите живоме Богу, да се покајете и кажете: Сагрешио сам! Постоји Спаситељ који вас тада може избавити”. Младић је слушао. Одједном му је синило да се Исус занима за његову оптерећену савест. Исус може да му помогне. Он је избавитељ његовог упропашћеног живота.

Видите, прво је покушао путем разума. Али, то је обична глупост. Но, када сам се дотакао његове савести, одједном је свануло. Да ли вам је то јасно? До сигурности спасења не долазимо уз помоћ одговора на сва препредена питања, него када пристајемо уз своју савест и кажемо: Сагрешио сам! Тада јасно видимо Спаситеља који виси на крсту. Онда можемо искусити да су нам греси опроштени и да нас је примио. Значи, пут води преко савести, а не преко разума.

Ако желимо доћи до сигурности спасења, морамо нешто и да рескирамо. У црквама често постоје витражи – прозори од обојеног стакла. Ако их за време сунчаног дана погледате споља, изгледају црно, једва се да приметити нешто од боја. Но, уђете ли у цркву, одједном боје засветле. Тако је и са хришћанском вером! Докле год човек посматра споља, ништа не схвата. Све је мрачно. Морате ући. Морате преузети ризик са Исусом. Морате се предати том Исусу, да му се поверите. Онда све постаје јасно. То је корак из смрти у живот, и у трен ока разумете живо хришћанство.

Господ Исус је једном проповедао. Слушали су га хиљаде. Но, изненада је изговорио једну страшну реченицу: "Не можете ући у небеско царство онакви какви јесте. Морате се наново родити. Ваша природа, и она најбоља, не ваља за Божије краљевство!" Тамо у позадини стоје неки мушкарци. Они говоре: "Хајде, идемо! Овај претерује!" Три мушкарца одлазе. То виде шест жена. Оне говоре: "Мушкарци одлазе. Хајдемо и ми". Тако и жене одлазе. То виде и неки младићи. И они одлазе. Тако се маса све више разилази. Мора да је било страшно. Замишљавам како би мени било да у току моје проповеди слушаоци постепено устају и одлазе. На крају сви одлазе. Не желе да га слушају. Одједном, Исус је остао само са неколико својих поданика. Остала су само још дванаесторица ученика. Да сам ја био Господ Исус, молио бих: "Молим вас, останите бар ви. Не напуштајте ме ви, моји верни следбеници". Али, код Исуса је то друкчије. Знате шта је рекао? Рекао је: "Ако хоћете, можете и ви отићи". У Божијем царству нема присиле. Божије царство је једино царство у којем нема полиције. Божије царство је најдобровољније царство на свету. "Молим, ако желите, можете отићи!" Тако је Исус говорио својим ученицима. Ученици су о томе размишљали. Ако одлази шест хиљада људи, сигурно

није лако остати. Вероватно би и ученици отишли, нарочито када је Исус рекао: "Изволите, ако то желите. Идите!" Ширум им је отворио врата. "И ви то смете. Смете да будете изгубљени. Смете да будете безбожници. Смете да јурите у пакао. Како хоћете". Ево Петра. Он размишља један тренутак: А куда да идем? Куда? Живот рада и муке, попут коња, или живот у прљавштини и греху! И на крају чека смрт и пакао. Све то ништа не вреди. И онда му поглед пада на Исуса и буде му јасно: Живот је, уствари, тек онда вредан, ако га живим са Исусом. Па изјављује: "Господе Исусе, куда да идемо? Куда? Ти имаш речи вечног живота. И ми смо веровали и спознали (чујете ли: сигурност) да си ти Христ, Син живога Бога. Остајемо код тебе!"

Драги пријатељи, ето, тако се долази до сигурности. Гледамо животне путеве и спознајемо да је Исус наша једина шанса. О, колико бих желео да и ви добијете овакву блиставу сигурност: Веровали смо и спознали да си ти Христ, Син живога Бога!

Сасвим на крају, желео бих да кажем једну посебну реч онима међу нама који су започели у својој вери, који су Исусу поклонили своје срце, а који, ипак, говоре: "Немам сигурност спасења. Како ћу доћи до сигурности спасења? Још увек је много греха у мом животу!" Овим озбиљним душама међу нама желим рећи: мислите ли да човек има сигурност спасења тек када је безгрешан? Онда ћете морати да чекате на небо! Мени је до последњег дана мога живота потребна Исусова крв за опроштење греха!

Сетите се приче о изгубљеном сину. Дошао је кући и рекао: "Сагрешио сам!" А отац га прима и почиње славље радости. А ја себи замишљам како другог јутра сину случајно пада шоља са стола. Није навикао на постављен сто. Знате, био је код свиња. И док се шоља разбија, он псује! Да ли ће га отац избацити? Да ли ће

рећи: "Марш свињама!" Не! Отац каже: "Ето, догодило се. Сине мој, други пут припази. Помоћићемо ти да шоље остају на столу, да више не псујеш и да се навикнеш на кућни ред!" Не пада му на памет да га врати свињама. И видите, када се неко преда Исусу, он долази до страшног открића да стара природа још увек постоји. И порази још постоје. Но, када након свог обраћења доживите пораз, немојте одмах пасти у очај, него клекните и молите ове три реченице. Прва: Господе, хвала ти да још увек припадам теби! Друга: Опрости ми својом крвљу. И трећа: Хвала ти, Господе, да још увек припадам теби!

Схватате? Сигурност спасења се састоји у томе што знам да сам дошао кући и да се борим у борби посвећења као особа која је дошла кући, а не као особа која час лети напоље, час унутра. Ако неко проповеда да морам свакога дана изнова задобити спасење, онда је то језива проповед. Моја деца не морају свакога дана ући у моју собу и питати ме: "Тата, да ли и данас смемо да будемо твоја деца?" Они јесу моја деца. А ако је неко постао Божије дете, онда је Божије дете и бори се за посвећење као Божије дете.

А сада вам од свег срца желим блиставу сигурност Божије деце!

Да ли је хришћанство приватна ствар?

Често чујемо да је религија приватна ствар. Да ли је то тачно? Па да питамо: Да ли је хришћанство приватна ствар? Или, још боље: Да ли је бити хришћанин приватна ствар?

Пре него што одговорим на ово питање, желео бих да поставим противпитање. Замислите новчаницу од пет марака. Који је лик на њој? Број пет или орао? И једно и друго! Јер, новчаница од пет марака има две стране. Исто је и с питањем да ли је бити хришћанин приватна ствар? И да и не.

Истински, прави хришћански живот има две стране: једну сасвим приватну и другу, сасвим јавну. Тамо где једна или друга страна недостаје, нешто није у реду.

Да вам сада покажем обе стране истинског, Светим Духом делованог хришћанског живота.

1. Хришћански живот има једну веома приватну страну

Објаснићу вам то једном причом. Неко ми рече да сам приповедач. Одговорих да то није лоше. Страшно се плашим да људи у цркви не заспу. Међутим, када с времена на време причам приче, они не спавају. Осим тога, цели живот састоји се од прича, а не од теорија.

У покрајини Равенсберг, у прошлом веку живео је моћни проповедник пробуђења Јохан Хајнрих Фолкенинг (*Johann Heinrich Volkening*). Кроз његове проповеди цела ова покрајина доживела је пробуђење. Овог Фолкенинга су једно вече позвали неком богатом сељаку, који је имао велико имање, а важио је за поштеног и вредног човека. Но, из дна свога срца мрзео је проповедника пробуђења. Знате, није хтео признати да је

грешник. Рекао је да му није потребан никакав Спаситељ који је на крсту платио његове грехе. Говорио је да чини право и да се никога не боји. Једнога дана позвао је Фолкенинга том сељаку, јер је био на самрти. Желео је причест. И Фолкенинг је дошао. Био је висок и снажан човек, сјајних, упадљиво плавих очију. Приступио је кревету тог сељака, дуго га је ћутећи гледао, па каже: "Хајнрих, плашим се, плашим се, плашим се за вас. Овакви какви сте нећете у небо, него равно у пакао". То рече, окрене се и оде. Богати сељак је љут као рис. Бесни. "И то ми је неки пастор! Зар је то хришћанска љубав!?" Но, спушта се ноћ. Тешко болестан сељак је будан. Савест му не да мира! Неће у небо, него равно у пакао! Ако је то истина? А онда му падају на памет греси, један за другим. Није поштовао Бога. А ту и тамо је веома лукаво многе преварио. И у следећим ноћима обузима га прави страх. Стварно је постао веома немиран. Одједном увиђа да у његовом животу постоји много кривице и да никако није Божије дете. Сада би озбиљно хтео да се обрати. Након три дана поново шаље своју жену Фолкенингу. "Жено, доведи ми Фолкенинга!" Касно је увече, али Фолкенинг одмах долази. Сељак веома немирно говори: "Пасторе, верујем да се стварно морам обратити". Фолкенинг објашњава: "Да, да. Што смо старији, то смо паметнији. Позивате, јер сте у невољи. Али, покајање из невоље, мртво је покајање. Треба нешто више!" То рече, окрене се и оде. Сада се сељак стварно разбеснео. Сигурно бисте се и ви разљутили на таквог пастора. Зар не би боље пристајало свештенику да љубазно разговара са сељаком. Та, изгледа као да ће човек ускоро умрети. Али, Фолкенинг је био човек који је стајао пред Богом и знао је шта говори. Прошла су још три дана, а сељак западне у дубоки очај. Коначно је схватио да мора умрети. "А где су у мом животу љубав, радост, мир, стрпљивост,

љубазност, доброта, верност, кроткост, чистота?" Цео свој живот презирао је Спаситеља, који је за њега умро. Протерао је онога који је у својој љубави стајао пред њим. Он види себе на рубу пакла. Ништа друго не осећа осим очаја. Моли: "Жено, доведи ми пастора!" Она одвраћа: "Не да ми се. Ни он ти не помаже!" "Жено, доведи ми га! Идем у пакао!" Жена одлази. Фолкенинг сада налази човека који је схватио! "Не варајте се, Бог се не да ружити. Шта човек посеје, то ће и пожњети". Фолкенинг је сео уз кревет и упитао: "Је л' иде у пакао?" "Да, иде у пакао". И Фолкенинг говори: "Хајнрих, хајдемо на Голготу. Исус је умро и за тебе!" И сада му топлим и лепим речима говори да Исус спасава грешнике. Али, пре тога морамо у сопственим очима постати грешници. Морамо престати говорити: "Чиним право, и никога се не бојим". Морам прво стајати у истини. Тек нас тада Исус може избавити. А сељаку је одједном јасно: "Исус је умро за мене на крсту. Платио је за мој грех. Он може да ми поклони праведност, која једино вреди пред Богом!" И први пут се моли исправно: "Боже, буди милостив мени грешноме. Господе Исусе, избави ме са руба пакла!" Фолкенинг је тихо отишао. Он напушта човека који призива Исуса. Фолкенинг је миран, јер у Библији на три места пише: "Ко призове име Исус спашће се!" Када се следећег дана вратио, сусреће се с човеком који је нашао мир с Богом. "Хајнрих, како је?" А Хајнрих одговара: "Примио ме је – из милости". Догодило се чудо.

Видите, тако је овај поносни сељак доживео своје нановорођење. И сада, пазите добро! Једне ноћи Исусу је дошао неки веома учен човек и рекао: "Господе Исусе, желео бих да с тобом мало дискутујем о неким религиозним питањима". Исус му је одговорио: "Нема ту дискусије. Ако се човек наново не роди, не може ући у царство Божије!" А човек пита: "Како? Могу ли

поново да се претворим у мало дете и још једном да уђем у тело своје мајке да бих се поново родио!?" Исус остаје при свом: "Ако се ко не роди водом и Духом, не може ући у царство Божије!" То је она приватна страна хришћанског живота. Човек мора ући кроз уска врата у живот, да се наново роди великим Божијим чудом.

Нису то празне теолошке ствари које вам говорим. Ради се о вечном спасењу. Верујте ми! Можда се поред ваше самртне постеље неће наћи неки Фолкенинг. Чујте, за ново рођење требате Богу дати за право да сте изгубљени и да је срце зло. Новом рођењу припада чежња за Исусом, јединим Спаситељем света. Новом рођењу припада искрено признање Спаситељу: "Сагрешио сам небу и теби!" Ново рођење подразумева веру. "Његова крв ме очишћава од сваког греха." Он је платио за мене и поклања ми праведност која пред Богом вреди. Ново рођење подразумева јасно и одлучно предање Исусу. И, ново рођење подразумева да вам Свети Дух каже: "Прихваћен си!" Библија то назива запечаћење. Без новог рођења се не улази у Божије царство. Али, онај ко је постао Божије дете то сигурно зна. Драги пријатељи, када се давим, а неко ме извуче из воде, када станем на копно и поново мирно дишем, знам да сам спасен.

Видите, то је приватна страна хришћанског живота. То мора постићи свако за себе, сасвим сам, како би из смрти прешао у живот. Знате, право је чудо када гледам уназад и сетим се како сам постао Исусова својина. Живео сам далеко од Бога и у свим гресима. Али, онда је Исус ушао у мој живот. И сада му припадам. Посветио сам свој живот да људе упозорим пред пропашћу и да их позовем Исусу. Молим вас, не дајте себи мира док не прођете кроз искуство новог рођења, а да то сами заиста схватите! Дивно је припадати Исусу. Исусе, ја сам твој и ти си мој! То сасвим сигурно знам!

Но, ново рођење није крај, већ почетак приватне стране хришћанског живота. Хришћански живот на приватној страни се наставља.

Од самог почетка свог обраћења знао сам: "Сада морам неопходно сваки дан да чујем глас мог пријатеља!" Тако сам почео да читам Библију. Људи данас мисле да само свештеник чита Библију. У близини моје куће у Есену има неколико паркова. Ујутру одлазим у парк и читам за себе своју Библију, шетајући горе-доле. Људи који живе у близини, могли су ме видети. Недавно ми неко рече: "Ја вас стално посматрам док читате свој молитвеник". Молитвенике читају свештеници. Није могао ни да замисли да човек чита књигу коју би сваки лаик читао. Дакле, Библију може свако да чита.

На камповањима с мојим дечацима из Есена, пре доручка окупљамо се на петнаестоминутној молитви. Прво певамо јутарњу песму, затим читамо библијски стих за тај дан. Затим означим један библијски текст. Свако седа у неки свој угао и чита за себе. А они који су одлучили да живе са Исусом, чине то и код куће, јер не могу да живе а да не чују глас доброг Пастира и да с њим не разговарају. Молим вас, оживите ту приватну страну вашег хришћанског живота, тако што ћете почети да читате Нови завет. Петнаестоминутна молитва свако јутро и свако вече.

А када поново затварате свој Нови завет, склопите руке и реците: "Господе Исусе, морам сада с тобом да разговарам. Данас имам многа задужења. Помози ми да све завршим. Сачувај ме од мог омиљеног греха. Подари ми љубав према другима. Подари ми Светога Духа!" Молите се! Разговарајте са Исусом! Он је ту. Он вас чује. И то припада приватној страни правога хришћанског живота – да хришћанин разговара са својим Господом.

Недавно сам рекао једном господину, који је тек постао верник, да му је потребно свакодневно петнаест минута тишине са Исусом. На то ће он: "Али, господине пасторе, па ја нисам свештеник! Он за то има времена, али ја! Та, ја имам толико посла!" Одговорио сам му: "Да ли можете да завршите све што сте планирали?" На то ће он: "Никада не могу да завршим!" Ја му кажем: "Видите, то долази отуда што немате петнаест минута тишине. Када се навикнете да ујутру разговарате са Исусом, да редом прочитате неколико стихова из еванђеља, и онда се, на основу тих мисли молите, доживећете да вам посао иде од руке као песма. Чак, што више послова имате, то су вам оних петнаест минута потребнији, касније, можда, и пола сата. Реците свом Спаситељу све што вас дира и мучи. И одједном све иде боље. Говорим из искуства. Понекад пролазим и овако: Устајем, и већ звони телефон. Онда проналазим новине. И онда, поново звони телефон. И онда већ долази прва посета. Тада сам читавог дана нервозан. Ништа не иде од руке. Одједном се сетим: "Та, још нисам разговарао са Исусом, нити је он дошао до речи. Значи, то је разлог што ми ништа не полази за руком!

Схватате, тихи час са Исусом спада у сасвим приватну страну хришћанског живота.

И онда, сасвим приватној страни хришћанског живота припада и то да свакодневно разапињете своје тело. У свом животу разговарао сам са много људи. И, чини ми се, сви су имали нешто на шта се жале. Жене се жале на своје мужеве. Мужеви се жале на своје жене. Родитељи се жале на своју децу. Деца на родитеље итд. Проверите једном следеће: када својим кажипрстом покажем на неку особу у смислу 'он је крив што нисам срећан', истог тренутка показујем са три прста на самога себе! Верујте ми, када будете имали петнаест минута тишине, онда ће вам Исус показати да сва несрећа лежи

у вама самима. Ваш брак не ваља, јер не живите пред Божијим очима. Ваш посао не ваља, јер не живите пред Богом. Хришћанин мора научити сваки дан да своју природу разапиње на крст.

Ево мог личног искуства. Управо сам провео осам дана заједничког живота са 50 сарадника нашег есенског омладинског рада. Било је неописиво лепо. Били смо срећни у међусобном заједништву. Не могу вам ни рећи колико. Било је веома благословено. А ипак, ту и тамо јављале су се тешкоће. Али, пре него што смо последњег дана заједно славили Господњу вечеру (причест), одједном је један пришао другоме и рекао: "Молим те, опрости ми". Ја сам морао ићи тројици и рећи: "Опрости ми што сам се недавно издерао на тебе". А неко је одговорио: "Па, били сте у праву". "Али, ипак, опрости", молио сам га. Видите, тешко ми је када се морам понизити пред двадесетогодишњим младићем. Али, нисам имао мира док то нисам учинио.

Ако сте у тишини пред Исусом, научићете да сваки дан разапнете своју природу. Тада ће све око вас постати лепо. То припада сасвим приватној страни вашег хришћанског живота. А ако о томе ништа не знате, онда, молим вас, немојте се више називати хришћанином.

Видите, често идем улицама и размишљам о томе како се сви људи које сусрећем називају хришћанима. Плаћају црквени порез. (У Немачкој сви грађани плаћају црквени порез, прим.прев.). Ако бих некога зауставио и питао: "Извините, да ли сте хришћанин?" сигурно бих чуо одговор: "Наравно! Ваљда нисам неки Хиндуиста!" Када бих питао даље: "Чујте, молим вас, да ли вам се некада десило да нисте могли спавати од радости што сте хришћанин?" чуо бих одговор: "Јесте ли луди?" Тако је, зар не? Хришћанство без радости због хришћанског живота! Можда се грди због црквеног пореза. Али, од радости ни трага. Међутим, од

тренутка када доживите ново рођење, испустићете шта значи: "Радујте се у Господу свагда, и опет вам кажем: радујте се!"

Моји пријатељи, недавно сам својим дечацима прочитао једну величанствену мисао из Библије: "А вама, који се бојите мог имена, грануће сунце правде – то је Исус – и спасење под њеним зракама". То је дивно! А знате ли како се стих наставља? "И ви ћете излазити поскакујући као телад на пашу". Предивно исказано. Ретко наилазим на хришћане који, радујући се свом спасењу у Исусу, поскакују "као телад". Због чега то не радимо? Да ли због тога што заправо и нисмо прави хришћани? Сећам се своје драге мајке. У њеном животу се видела безгранична радост у Господу. А сећам се и многих других радосних хришћана. Надам се да ћу и ја с годинама више упознати радост у Господу. Но, за то је потребно озбиљно схватити хришћански живот и да се не задовољимо разводњеним хришћанством.

Ето, то је једна страна хришћанског живота. Да ли је хришћанство приватна ствар? Да, хришћанство је најприватнија ствар!

Али, сада долази она друга страна новчанице. У исто време, прави, живи хришћански живот има другу страну, која је веома јавна и коју свако може да види.

2. Јавна страна хришћанског живота

Јавна страна хришћанског живота, пре свега, састоји се у томе да се прикључимо заједништву хришћана. Веома је важно ово што ћу сада рећи! Прави хришћани прикључују се онима који, такође, желе да се спасу.

Сваке недеље се одржава богослужење. Зашто не учествујете? Одговорите: "Па, ја слушавам хришћанску радио-емисију". Овде не бих желео да говорим о болеснима. Нека се радују радио-богослужењу. Међутим, ваш хришћански живот је заиста бедан ако вас ништа не

привлачи правом богослужењу, заједништву хришћана. Богослужење је саставни део јавног хришћанског живота.

Негде око три стотине година после Христа, значи, веома давно, на престо великог Римског царства сео је Диоклецијан. Некада роб, касније слободњак, напредовао је све док коначно није постао цар великог Римског царства. Тада је хришћанство већ било прилично раширено. Диоклецијан је добро знао да је његов претходник прогањао хришћане. Зато је он себи говорио: "Ја нисам тако безуман да прогањам најбоље људе. Нека верују у кога желе. Код мене свако може имати религију коју жели". За једног цара, то је био необичан, али добар став. Цареви обично желе да имају контролу и над људском савешћу. Међутим, цар Диоклецијан је имао млађег сувладара по имену Галерије. Требало је да буде његов наследник. Овај Галерије је једнога дана рекао Диоклецијану отприлике ово: "Чуј, Диоклецијане, ако хришћани буду у великој већини, доћи ће до великих нереда. Знаш, они непрекидно говоре о свом цару Исусу. Морамо предузети нешто против њих". Диоклецијан је одговорио: "Пусти ме на миру с тим. Већ две стотине и педесет година моји претходници прогањају хришћане, па их се ипак нису могли решити. Ја ћу их оставити на миру!" Био је он мудар човек. Но, Галерије је увек изнова почињао: "Да, али хришћани су нешто нарочито. Говоре да имају Светог Духа, а за друге кажу да га немају. Говоре да ће се они спасити, а други неће. То су охоли људи. Мораш предузети нешто против њих!" Но, Диоклецијан је одбио ново прогонство хришћана. Галерије је, међутим, био још упорнији. И, коначно, Диоклецијан је попустио. Рекао је: "Добро, забранићемо хришћанске скупове". Тако је издат декрет: "Сви који то желе могу да буду хришћани. Али, хришћани не смеју да одржавају

скупове. То се забрањује под претњом смртне казне!" Свако је за себе смео да буде хришћанин, тако рећи, као приватна, лична ствар. Али, хришћани се нису смели окупљати. Састали се, онда, старешине хришћана и већали о томе шта да раде. Не би ли било боље попустити? Свако у својој кући сме да ради шта му је воља. Нико му ту ништа не може. Но, слушајте, веома је занимљиво шта су ови хришћани из времена прогонства закључили: "Окупљање на молитву, певање, проповед, слушање и жртвовање једноставно је саставни део хришћанског живота". Тако су се и даље окупљали. Галерије је ликовео: "Ето, видиш, Диоклецијане! Они су државни непријатељи. Они не могу да буду послушни!" И тада је дошло до једног од најокрутнијих прогонстава хришћана. Многи су попустили и рекли: "Па, могуће је и код куће бити хришћанин. Не идемо на богослужење у заједницу!" Избавили су свој живот, али хришћанска заједница је за њих говорила да су отпадници. Ко не долази на хришћанско окупљање у заједницу, тај је отпао од вере.

То треба рећи и данашњим хришћанима. У хришћанству данас има много таквих отпадника. Хришћани онога времена били су у праву када су се опирали царском декрету. У Библији читамо сасвим јасно: "И не остављајмо својих заједница, као што то неки обичавају". Данас бисмо могли рећи "...као што скоро сви обичавају". Због тога, молим све вас, који желите да се спасите, прикључите се онима који са свом озбиљношћу желе да буду хришћани.

Постоје многе могућности за ово прикључивање. Постоје црквене заједнице, домаћи кругови, постоје покрети, као и омладински скупови. Молим вас из свег срца, потражите заједницу. Једном ми је један Француз рекао: "Неко воли рибу, а неко цркву". Не, није тако! То је много озбиљније. Један ће у пакао, а други се

прикључује хришћанима. Тако је то. А ако заиста желите бити Исусов следбеник, пођите свом пастору и упитајте га где и коме можете да се прикључите, где можете више чути о Исусу. И идите тамо где ћете заиста чути поруку о Исусу Христу. Неко ће рећи да се код њега ништа не догађа. Свуда има људи који воле Господа Исуса. Можда их је мало. Можда су то, чак, чудни људи. Али, ваш хришћански живот је мртав ако не суделујете у заједништву хришћана.

Истинско окупљање хришћана увек се састоји од три дела: певања, слушања и молитве. А четврти део чине жртве. То су радили већ и први хришћани. Тако се испољава нови живот с Богом.

Постоји само једно хришћанство, а оно се испољава у заједништву с осталим хришћанима. "Знамо да смо прешли из смрти у живот, јер љубимо браћу". Значи, ако ме не привлаче други хришћани, онда сам духовно мртав!

Увек ћу се сећати предивног почетка своје пасторалне службе у Билефелду, где сам у једној градској четврти служио као помоћни проповедник. На богослужењу у црквеној сали окупљало се мало људи. Али, онда је дао Бог да сам једне суботе увече у комунистичком народном дому разговарао с друговима и атеистима. У један сат после поноћи избацио нас је конобар на улицу. Падала је киша. Први пут сам имао на окупу око стотину мушкараца, фабричких радника моје четврти. Стајали смо под уличним фењером. Постављали су ми питања, а ја сам одговарао. Већ одавно смо прешли на разговор о Исусу и о томе како је дошао из једног другог света. Већ одавно смо разговарали о томе како су несрећни и да није истина да немају греха, да верују да постоји вечност и Божији суд. У два сата сам рекао: "Људи, идем кући! Сутра пре подне у пола десет имам богослужење. Знам да бисте врло радо

дошли да се само не плашите један другог”. Поред мене је стајао радник Н. Имао је око тридесетак година, прави Вестфалац. Рекао је: ”Ја да се бојим? Ни говора!” А ја одвратих: ”Човече, ћути, у понедељак би све праштало о томе, када би у недељу дошао у цркву. А тога се плашиш”. Он је још једном рекао: ”Не бојим се! Доћи ћу сутра пре подне, са песмарицом под мишком”. У недељу пре подне, значи, само неколико часова касније, овај радник је са песмарицом под мишком, корачао улицама града према цркви. У тој четврти сви су се познавали. У понедељак увече дошао је к мени и рекао: ”Били сте у праву. У фабрици су били страшно узрујани зато што сам био у цркви. Тада сам осетио какав је то терор. Галамимо о слободи, а ипак смо јадне слуге других људи. Бацио сам им све у лице, па и своју партијску књижицу. А сада ми више причајте о Исусу!” Била је то прва особа која се јасно обратила Исусу.

Схватате, све је почело тиме да је дошао на богослужење у ону јадну, малу заједницу. И пошто је он издржао, почели су и други да долазе. И Бог је даровао многе нове животе. Било ми је занимљиво да је за те раднике све било решено у тренутку када су одлучили да долазе к нама, у заједништво хришћана.

Усредно вас молим, спасења ваших душа ради, ја не рекламирам неку цркву, нити свештеника, него ми је у првом реду стало до вашег спасења. Зато, прикључите се заједништву хришћана!

А оно друго, што припада јавној страни правог хришћанског живота, јесте да наше припадање Христу посведочимо и својим устима.

Ми у Немачкој, доспели смо у смешну ситуацију. Мислимо да ако плаћамо црквени порез, преносимо на свештеника ширење еванђеља, а појединца се то више не тиче. Понекад, у себи, желим да престане сво то бесмислено плаћање црквеног пореза, да би хришћани,

Христови ученици и ученице једном схватили да то није само ствар свештеника, већ и наша, да би се чуло за Исуса тамо где живимо и радимо, у канцеларији, фабрици, школи. Да ли сте већ бар једном признали: "Истина је, Исус живи!" Псовати је грех. Срамота је пред богом када овде причамо прљаве вице. Да ли сте већ једном посведочили: "Ја припадам Исусу!" Људи би застали. А рећи ћу вам да докле год немамо одважности да признамо нашег Спаситеља, ми уопште нисмо прави хришћани.

Исус каже, слушајте добро: "Ко мене призна пред људима, признаћу и ја њега пред својим небеским Оцем. Ко се мене одриче пред људима, одрећи ћу се и ја њега пред својим небеским Оцем". То ће бити страшно, када на дан великог суда хришћани стану пред Бога и почну тврдити: "Господе Исусе, и ја сам у тебе веровао". А Исус ће рећи своме Оцу: "Ја их не познајем!" "Али, Господе Исусе, зар нисам..." "Не познајем те! Твој сусед није знао да јури у пакао. Никада га ниси упозорио, иако си ти сам знао пут у живот. Ћутао си на свим могућим језицима света, када је требало отворити уста и признати Спаситеља". Можда ћете одвратити: "Да, али био сам тако слаб верник". А онда ће Господ Исус одговорити: "Онда си могао да посведочиш своју слабу веру. И слаба вера има јаког Спаситеља. Уосталом, ниси морао да признаш своју слабу веру, него мене. Ја те не познајем!" "Ко мене призна пред људима, признаћу и ја њега пред својим небеским Оцем. Ко се мене одриче пред људима, њега ћу се и ја одрећи пред својим небеским Оцем". То говори Исус. А он не лаже! Када ћемо се поново охрабрити да отворимо своја уста?

Да вам испричам још једну причу. Пре неколико недеља говорио сам у једном граду Рурске области. Предавања је организовао млади ауто-механичар Густав, мој пријатељ. Овај Густав је постао радостан и

пуномоћан сведок Исуса Христа, јер је у пресудном тренутку научио да призна Христа. Једног понедељка ујутру дошао је у радионицу. И онда, свако прича шта је преко викенда радио. Један је рекао: "Тако смо се напили пива, да нам је потекло на уши". А други је причао приче са девојкама. "А где си ти био, Густаве?" Густав је тада још био шегрт. "Пре подне сам био на богослужењу, а после подне на часу младих". Тада је отпочело зафркавање и исмејавање и млади шегрт није знао шта да ради. Али, док су га калфе и мајстори тако малтретирали, спопао га је страشان бес. Мисли: "Зашто се у хришћанству сме гласно и јасно причати оно срамотно, а Спаситеља ретко ко јавно признаје?" И тог тренутка је одлучио да своју радионицу освоји за Исуса. Почео је од својих другова-шегрта. "Идеш у пакао! Хајде са мном на часове младих. Тамо ћеш чути за Исуса!" И кад је положио мајсторски испит, радионица је била измењена. Сви шегрти су припадали нашем омладинском кругу. Три калфе су били сарадници. У радионици се више нико није усуђивао да прича неки прост виц. Када би ушао неки новајлија и хтео да прича о неком простаклуку, људи би га упозорили: "Ћути, иде Густав!" Стекао је поштовање. Данас има једно изврсно место и води велику ауто-механичарску радионицу. Бог га је благословио у свему.

Да вас још једном упитам, где су ти хришћани који одважно отварају своја уста и признају свога Спаситеља? У коликој мери то чинимо, толико ћемо радити и на нашем духовном човеку.

Да ли је хришћански живот приватна ствар? Не! Ми дугујемо свету своје сведочанство о Христу. Прекините своје јадно ћутање. Иначе, Исус ће се одрећи вас на дан суда!

Када су за време Трећег рајха, моји седамнаестогодишњи дечаци били мобилисани, свакоме сам

поклонио малу Библију. Рекао сам им: "Пазите! Када дођете у вашу собу, одмах прво вече ставите Библију на сто, јавно је отворите и читајте. Биће бучно, али већ другог дана све ће бити у реду. Ако то не урадите првог дана, касније то више нећете моћи". Моји момци су то урадили. Првог дана Библија је већ била на столу. "Шта то читаш?" "Библију". То је одјекнуло попут бомбе, јер, знате, у нашем хришћанству свако сме да чита и најгори шунд, само не Библију. Следећег јутра Библија мог пријатеља Паула, који је, на жалост, погинуо, није била у његовом ормарићу. Огледао се. Један се подругљиво осмехује, а други му се придружују. "Јесте ли ви узели моју Библију?" "Мммм". "Где је моја Библија?" "Код управника". Сви знају да је то окрутан човек. Увече, након рада, потражио је неки тихи угао и моли се. "Господе Исусе, тек ми је седамнаест година. Молим те, не остави ме на цедилу. Помози ми да те признам пред другима". Одмах затим одлази управнику. Управник седи за писаћим столом, а на њему Паулова Библија. "Шта желиш?" "Господине управниче, молим вас вратите ми моју Библију. То је моје власништво". Управник узима Библију у руке. "Аха, значи ово је твоја Библија. Зар не знаш да је то опасна књига?" "Да, господине управниче, ја то знам. Библија је опасна чак и када је закључана у ормарићу. Чак и онда изазива немир". Бум. Управник је устао. Затим каже: "Седи. И ја сам једном хтео да студирам теологију". "А онда је господин управник постао неверник?" – пита Паул. Сели су и дуго разговарали. И човек од четрдесет признаје седамнаестогодишњем дечаку: "Ја сам у бити веома несрећан. Али, не могу натраг. Морао бих и превише тога да се одрекнем". Младић одговара: "Јадни управниче! Али, Исус је вредан сваке жртве". Управник отпушта дечака речима:

”Срећан си ти човек!” И Паул потврђује: ”Јесте, господине управниче!” И више му се нико није ругао.

Ах, где су они хришћани који су одважни да стоје уз Божију ствар!

Да ли је хришћански живот приватна ствар? Да! Новорођење и живот вере одвијају се дубоко у срцу.

Да ли је хришћански живот приватна ствар? Не! Хришћани се удружују у заједнице, на богослужења, у групе по домовима и у омладинске кругове, па и у кругове жена. Хришћани отварају своја уста и признају свог Господа. Свет треба да осети да је Бог по Христу запалио срца људи!

Када ће бити смак света?

Недавно сам разговарао с једним индустријалцем. Потапшао ме је по рамену и рекао: "Господине свештениче, заиста је лепо да подстичете дечаке на добро". На то сам одговорио: "Искрено речено, ја себи баш не обећавам много од свега тога. У Библији пише да је људско срце зло од своје младости. И мислим да опомене ту баш не помажу много. Желео бих нешто сасвим друго. Желео бих да ти дечаци буду Исусова својина за сада и за сву вечност – Божија деца!" Он на то одговори: "О, господине свештениче, какве су то речи? Добре, али зар не морамо бити реални и спустити се на земљу?" Гласно сам се насмејао и упитао: "На којој земљи ви то хоћете остати, мој драги господине директоре? Зар нисте приметили да се земља, тло под вашим ногама већ одавно љуља?"

Мислим да није потребно бити директор, да би се приметило како је тло под нашим ногама прилично несигурно. То је оно што плаши људе данашњице. Сви би желели неку сигурност, али свако осећа како је нигде нема. Неко отвара конто у Швајцарској, други себи већ гради бункер у Боливији. Та, негде мора постојати сигурност! Значи, у нашем времену је поново постало веома актуелно питање: где ће се све то завршити? Управо је знак нашег времена да се поново питамо: "Када ће смак света?"

Пре неколико година познати швајцарски писац Диренмант (*Dürrenmatt*) написао је позоришни комад "Физичар". Комад се завршава тако што физичар поставља веома мрачну прогнозу: није могуће искључити могућност да ће се човечанство једног дана, ипак, уништити атомском бомбом. Аутор завршава своје дело: "И тамо негде ће се непрестано и бесмислено

вртети радиоактивна земљина кугла". Просто је видим пред собом, опустошену, разорену Земљу како бесмислено кружи свемиром. Вредно је пажње, када већ савремени писац тако брутално говори о смаку света. Ја, додуше, не верујем да ће на крају тамо негде радиоактивна Земља кружити свемиром. Када бих то рекао писцу Диренмату, он би ме упитао: "А зашто то не верујете? Та, јасно је свима да ће једног дана до тога доћи!" Морао бих да му објасним: "Људски род неће нестати пре краја света. Дакле, неће се завршити онако како ви то мислите, па макар били близу истине.

Наравно, неизбежно је питање коме, заправо, веровати када се ради о прогнозама за будућност?

Постоје две погрешне методе у вези са будућношћу. Једном методом је Јозеф Гебелс (*Joseph Goebbels*) савршено владао, а састојала се у томе да једноставно замислимо нешто о будућности. Још чујем како говори: "У року пет година немачки градови ће бити лепши него икада раније". Дакле, метод се састоји од пројекције сопствене слике жеља на магли која прекрива будућност. Јеховини сведоци су прави мајстори у овом методу. Старији међу нама још се сећају 1925. године, када смо свуда видели плакате са натписом: "Милиони људи, који сада живе, неће умрети". Али, тада се умирало као никада раније у историји света. Једноставно су себи замишљали визију дивне будућности. Вероватно сада измишљају нешто друго.

Други погрешни метод јесте када идемо врачарама. О томе ја ништа не знам. А не бих ни желео у вези тога било шта знати. У Библији на неколико места читам: "Овако говори Господ, ко се обраћа на зазиваче духова и врачаре, ја ћу се окренути против таквог човека и одстранићу га из његовог народа". А, пошто полажем невероватно велику вредност да припадам Божијем народу и да се спасем, чуваћу се да не упаднем у такве

ствари. И ако сте се, можда, упустили у то, молим вас, ради спасења ваше душе, пођите у тишину, призовите Исуса, признајте му овај грех и молите за опроштење.

Ја сам одлучио да верујем Божијој речи, Библији. Прво, она носи печат аутентичности. Друго, људи Библије су рекли: "Овако говори Господ!" Значи, постоји прави пут како сазнати о будућности. Библија нам говори о будућности.

Када је други светски рат био на свом врхунцу, тајна државна полиција ми је одредила забрану говора у другим местима. И, мада сам свако вече у неком подруму испод града, који се рушио, држао библијске часове, ипак сам имао много времена. Искористио сам га да коренито проучавам Јованово Откривење, последњу књигу Библије. Закључио сам: "Ова књига је невероватно актуелна". Одлучио сам да предам другима нешто од онога што сам научио.

Библија сасвим прецизно говори о будућности.

1. Исус се враћа

То Библија говори сасвим јасно. У средишту свих очекивања хришћана у вези будућности стоји велики догађај – да ће се презрени Исус Христ вратити у слави!

Док је одлазио у небо, ученици су стајали и гледали за њим како ишчезава у другу димензију. Читамо: "И облак га узе испред њихових очију". Изненада, међу њима стоје два Божија весника и кажу: "Овај Исус ће се вратити онако како сте видели да је отишао на небо!" Исус ће се вратити. Из Божије димензије Господ Исус ће се једног дана вратити у слави у наш тродимензионални свет. То је нада хришћана.

Морам да вам испричам како ми је ова, помало страна порука, постала сасвим јасна. Има томе негде тридесет и пет година, када сам као сасвим млади пастор дошао у рударску четврт града Есена. Имао сам

двадесет и седам година, а у тој четврти је живело 12.000 рудара. Нико жив није желео било шта од моје поруке да чује. Усред градске четврти налазио се један велики трг, окружен стамбеним блоковима. У једном углу трга остала је једна кућица. У њој сам убрзо себи наместио скромну просторију, у којој сам почео да одржавам часове проучавања Библије. Било је лепо када су људи постепено почели да долазе. Неколико рудара, комуниста-атеиста, који су, ето, хтели да чују шта поа има да каже, затим неколико старих бакица, неколико деце и два-три младића. Али, необично, ова мала заједница у настајању узбудила је све духове ове четврти. Једном су нам разбили прозоре. Затворили смо ролетне, које су, затим, гађали камењем. Онда су непосредно пред улазом лименим кутијама, пикснама, играли фудбал, тако да нисам могао да разумем ни свој сопствени говор. Понекад би приредили демонстрације. Певали су како их не плаши никакво више биће, никакав бог, нити владар, и да могу сами себе избавити. А ми у сали смо певали: "Бог јесте љубав, јер он ме спаси!" То су била времена! Једног дана било је ужасно. Као да су сам ђаво и цео пакао кренули на нас. Али, онда се догодило нешто веома необично. Изненада је нешто тешко, с великом буком, бачено на наша врата. Мислим у себи, сада су бацили бомбу. Чујем како људи беже. Срце нам је стало. Напољу је све тихо. Отварам врата и видим како у бари од кише лежи велико гвоздено распеће. Сећам га се. Били су га скинули испред једног дома и бацили га нама пред врата. "Ето вам вашег Христа! У блато с њим!" Било је то једне мрачне, новембарске вечери. Тако је лежала слика крста у бари. Стојим на том пустом тргу, окружен бедним стамбеним блоковима и рудничким торњевима. Иза мене стоји група верника, дрхтећи од страха. А пред собом, у бари, видим слику распетог Спаситеља. Помислих како би

Бог имао хиљаду разлога да овај свет препусти самоме себи. Али, није то урадио. Послао је свога Сина. А овај Божији Син учинио је нешто нечувено: узео је на себе нашу кривицу, па допустио да га прибију на крст. И уместо да човек падне на колена пред тим Спаситељем и штује га, он узима његову слику и баца је у блато. Тако човек пљује у испружену Божију руку. Али, знате, они су бар мрзели Исуса. Грађани наших дана више га ни не мрзе. Својом равнодушношћу бацају крст у блато. У мени се јавља тупи гнев. Мислим, шта ли ће Бог сада да уради? Та, мора да падне ватра с неба! Али, са неба није падала никаква ватра. Падала је само киша. А слика распетог Спаситеља лежала је у блату. Из даљине сам чуо подругљив смех. Исмејавали су ме. Али, онда се одједном сетих да тако неће остати. Неће се вечно изругивати Божијем Сину, који је умро за овај свет. Неће тако остати. Овде на земљи, он своју славу често крије. Али, долази један дан, и то је сасвим извесно, када ће овај свет, који га је презрео, морати да види да је он био једина шанса за човека и да је цар целога света. Вратиће се у слави! Док сам оне кишне ноћи стајао међу својом малом групом верника на оном пустом тргу са сликом крста у блату, и док смо се враћали у нашу малу салу, први пут сам се истински обрадовао поруци: Исус се враћа. Стао сам за проповедаоницу, отворио Еванђеље по Матеју 24 и читао: "...И угледаће Сина човечијег, где долази на облацима небеским, са силом и великом славом!" Од тога тренутка се радујем том догађају.

Знате, док посматрам како се презире мој Господ и Спаситељ, који избавља од смрти, који опрашта грехе, који може да усрећи и да спаси, радујем се дану када ће са њега спасти огртач презира и када ће се у свој својој слави вратити!

Када сам први пут дошао у велику клупску просторију за младе људе из Есена, угледао сам на зиду једну једину слику. У великој сали, у којој се окупља на стотине младих људи, висила је слика Исуса Христа који се враћа. При дну слике се види град, изнад њега облаци, а у облацима бели коњ. На њему седи краљ, подижући руку која је на крсту била прободена ексерима. Рекао сам свом претходнику, пастору Вајглу (*Weigle*), како је то необична слика за омладински клуб. На то он одговори: "Драги брате Буш, читаве недеље су ови млади људи по школама, канцеларијама, у фабрикама или рудницима. Када тамо признају Господа Исуса, наилазе само на подсмехе и ругања. А када не желе да учествују у гресима колега, исмејавају их или, чак, нападају. Често се обесхрабре. Када, после свега, седе у овој просторији, ова слика им говори: "Исус побеђује! То је вечна истина! Припашће му цели свет!"

Лично сам у свом животу искусио колико је ова нада славна. За време Трећег рајха, у Дармштату (*Darmstadt*) су ме ухапсили, пошто сам одржао велики скуп и на њему говорио о Исусу. Седео сам у колима поред СС-комесара. Око нас је стајало на стотине људи. Есесовац за воланом добио је наређење: "Крените!" Мотор није упалио. Сигурно да су то била добра кола, али мотор није упалио. "Човече, крени!", продерао се комесар. Ја сам седео поред њега на задњем седишту као затвореник. А мотор неће да упали. Изненада се у свој тој збрци са црквених степеница над масом пролама млади продорни глас:

"Исус побеђује! То је вечна истина!
Његова је сва земља! Јер, након смрти
све је предато његовој руци.
Пошто је на крсту све свршио,
на небески престо се вазнео. Исус побеђује!"

Младић је нестао у маси. Коначно је и ауто кренуо. А ја говорим комесару: "Јадан сте ми ви човек. Ипак сам на страни победника". Некако се сав скупио и прогунђао: "Да, и ја сам некада похађао скупове младих хришћана". А ја одговарам: "Тако, тако. А сада хапсите хришћане. Јадан сте ми ви човек". Тако смо се возили према затвору. А ја сам видео јасну слику Исусовог повратка.

Што су времена мрачнија, то је важније очекивање Христовог повратка. Заправо, овај повратак прослављеног Исуса на земљу биће његов трећи долазак.

Први пут је дошао када је постао човек. Тада је као дете лежао у бетлехемским јаслама, рођен од девице Марије. То славимо о Божићу, ако још уопште знамо шта Божић значи! Божији Син је постао човек да би нас учинио Божијом децом, да би нам постао брат.

Други Исусов долазак догађа се у духу, сада, данас. Рекао је: "Ево, стојим на вратима вашег срца и куцам. Ако ко чује мој глас и отвори врата, ући ћу к њему". Знате ли зашто се евангелизира? Желимо помоћи Господу Исусу да сада дође к вама. У Библији пише: "А који га примише, даде им власт да буду Божији синови". Отворите своје срце!

А трећи пут ће доћи на нашу земљу у слави. Видите, све иде правим редоследом. До тада ћемо проћи све политичке системе: конституционалну монархију и апсолутну монархију, председничку демократију и народну демократију, диктатуру и ко зна шта још све. И видели смо да све то баш много не вреди. Тада Исус, мој краљ, мора доћи да покаже како он уме да влада!

2. Шта претходи Исусовом повратку

Библија говори да ће историја света трајати извесно време, у вековима. Али, онда, скоро неприметно, почиње раздобље којим ће се историја света приближити

своме крају. За ово време користићу један израз који не налазимо у Библији – последње време.

Библија говори да долази време глобалне сметености и беспомоћности људи. Сам Господ Исус је навео четири карактеристике последњег времена.

Прво он говори како последње време карактерише политички хаос. Исус то исказује овако: "Један народ ће се дизати на други и једно царство на друго". Још никада у историји света, толико високоплаћених дипломата није одржавало толике многе и тако скупе конференције као у наше време. И никада се није толико трошило на атомско наоружање. А тим новцем могли би се саградити велики градови и одстранити стамбени проблеми. Уместо тога, говори се: морамо се наоружати! И најмања држава мора да има своју атомску бомбу. А, ипак, чежња за миром међу народима још никада није била толика. Желимо мир. Нико жив не жели рат, али и поред тога свако се наоружава. По томе ће се препознати политички хаос последњег времена.

Друга карактеристика коју Исус наводи јесте сметеност на економском плану. Исус говори: "Биће глади и скупа времена". Земља рађа довољно да се нахране сви људи. И још никада није било толико академски образованих економиста као данас. Још никада није постојала тако сложена светска привреда као данас. Упркос свему, према извештајима Уједињених нација, половина човечанства гладује. Зар не би овако високо цивилизовано друштво у којем има довољно добара, могло да нахрани све људе? Али нам не успева. А привредна сметеност расте!

Трећа карактеристика коју Исус даје за последње време, када проблеми нарасту људима преко главе, зове се религијски хаос. Исус то исказује на овај начин: "Говориће се: гле, овде је Христ, тамо је Христ!"

Пре кратког времена рече ми један младић: У шта, заправо, да верујем? Има Римокатолика, Гркокатолика, Реформованих, Лутерана, Унијата, Методиста, Баптиста, Војске спаса, Пентекосталаца, државне цркве, Јеховини сведоци, Новоапостолци, Ислам, Будизам и друго. У шта од свега тога да верујем?" Насмејао сам се и рекао: "Младићу, не брините, биће још и горе. Библија тако каже!"

Ово је карактеристика последњег времена. Пошто се људи више не оријентишу по Божијој речи, ђаво их збуњује. А Бог то дозвољава. "Ево, овде је Христ! Ено, тамо је!" Верска збрка је стравична. Просто ме хвата страх када видим како у великим градовима људи јуре од једне верске сензације до друге. Најрадије бих им тада довикнуо како их неће спасити ниједна евангелизација. Ако не пронађу Спаситеља Исуса, ништа им неће помоћи да нађу вечни живот.

Постоји још једна, четврта карактеристика овог последњег времена: расејани Израел ће се поново окупити у Палестини. За мене је држава Израел догађај од којег ми застаје дах. Неки кажу да то још није никакав знак. Пре извесног времена, на швајцарској граници чекао сам царински преглед. Испред мене је стајао аутомобил са израелском регистрацијом. Помислио сам како се испуњавају библијска пророчанства. То навештавају чак и регистарске таблице!

Мој отац ми је причао да су 1899. године Јеврејима понудили Мадагаскар као нову домовину. Јевреји су тада говорили: "Не, имамо само једно обећање: земља отаца!" А данас постоји држава Израел.

Значи, последње време карактерише све већа сметеност, упркос целокупном напретку и све већој немогућности да свет реши своје проблеме. Немоћ људи је очита. Не могу вам рећи колико ће то последње време трајати. Библија не наводи никакве бројке. Но,

упозорава нас: "Стражите!" Павле говори за Исусове ученике да нису од оних који спавају. Ми смо трезни и припадамо дану.

Но, када време сметености досегне свој врхунац, још пре Исусовог повратка, доћи ће време Антихриста. Овај временски период назваћу – време краја. Та, зар не доживљавамо већ данас сметеност? А ова сметеност вапи за неком јаком личношћу. А када сметеност буде досегла свој врхунац, доћи ће снажни, велики човек, који ће се прогласити избавитељем света. Али, то није Христ, то је његов противник.

Изрониће из мора нација – тако говори Библија – диктатор. Он ће завладати светом. Библија га назива Антихристом. Под његовом владавином свет ће се још једном ујединити. Овај период историје карактерише пркос човека, као последњи покушај да себе избави помоћу политичких и привредних програма. Библија фасцинантно описује ову последњу велику диктатуру. Говори о томе сликовитим језиком. За разумевање свега овога потребно је измолити светло Светога Духа. Рећи ћу вам на који начин Библија говори о Антихристу, оном последњем тиранину. Виделац Јован прича: "Стао сам на обали мора. И видех звер како излази из мора, која је имала десет рогова и седам глава... и десет круна на њеним главама... и дадоше јој се уста која говоре велике речи и хуле". Како да разумемо ову величанствену слику?

Море је слика за народе света. Онај ко је био на мору, зна како оно може да буде немирно. Заправо, никада није потпуно мирно. Тако ни свет народа никада не мирује. Увек хучи. Последњи "избавитељ" света јавља се одоздо, из света народа. Сви велики политичари последњих деценија приказивали су се као избавитељи. Сви су они израњали из мора народа: мали Корзиканац Наполеон, мали поручник светског

рата, Хитлер, обућар Стаљин. Сви су они претече Антихриста. Они долазе одоздо. И народ је срећно клицао: "Један од нас!" Али, мој Избавитељ, Исус Христ, не долази из мора народа, већ из Божијег света. Он је син живога Бога!

Антихрист се назива животињом. Шта то значи? У Библији читамо: "И створи Бог човека по свом облику". Што сам више окренут Богу, то сам људскији. Што више човек окреће Богу леђа, постаје све свирепији. Велики непријатељ хришћанства Ниче (*Nietzsche*), пише да је најплеменитији човек плавокоса бештија. Схватио је да ће Антихрист бити човек који се у потпуности одрекао Бога. Окренуо је Богу леђа и зато ће постати попут животиње – гори од звери, без срца.

Он је звер "са много глава". Шта то значи? То значи да није глуп. Људи ће говорити: зна мућнути главицом. Има "лавља уста". То значи да ће свет испунити пропагандом. Већ смо, ту и тамо, чули таква лавља уста из микрофона и звучника. А могу да замислим како ће Антихрист својом безумном пропагандом преплавити свет и све ће му припасти у том последњем покушају човека да избави свет без Спаситеља, Господа Исуса. Нудиће човеку избављење без покајања и без обраћења. И сва питања ће се решити. Политичка питања ће се решити, јер ће Антихрист створити светско царство. Решиће се привредни проблеми, јер сви добијају бонове за намирнице. Верски проблеми ће се решити, јер ће Антихрист рећи: "Ја сам избавитељ. Мени се молите. Мене обожавајте".

Језиво је посматрати како наше време иде у сусрет последњем времену!

И сав свет ће се покорити Антихристу. Једино ће хришћани рећи: "Нећемо те обожавати". Свако ће на челу морати да носи знак. А хришћани ће рећи: "Не! Ми имамо једног Спаситеља, то је Исус!" И онда ће

доћи до прогонства. У Библији читамо: "Ко не прима знак... неће смети ни да купује, нити да продаје". Један тумач Библије, пре 150 година, ово је прокоментарисао речима: "Мени то није сасвим јасно. Али, време ће нам отворити очи". Сада већ боље разумемо. Познајем тоталитарне режиме. Знамо шта значи: Таква и таква особа не добија боравак, не добија бонове за хлеб, нити радну дозволу. Нека верује у шта хоће. Али је бескућник и без икаквих права. Та, то се већ сада догађа међу нама!

Док сам то читао, потресено сам размишљао: А људи још увек мисле да је Библија застарела књига. Није Библија превазиђена. Наши погледи на свет су превазиђени. Библија нас води у будућност. Антихрист ће отрпети све, изузев признавања правог Искупитеља Исуса Христа. И због тога ће још једном доћи до великог прогонства хришћана.

Једном сам својој деци причао о тим догађајима. Моја мала кћерка почела је да плаче. "Дете, зашто плачеш?" Јецајући је питала: "Значи, сваког дана може да почне". "Да, сваког дана може да почне". "А ако тада не будем одана Спаситељу, шта онда?" "То би заиста било страшно. Али, да би била сигурна, потребно је само једно: данас му мораш бити верна!"

Ово време може већ сутра да нас затекне. Онда више немамо шансе да нађемо Исуса. Више неће бити богослужења. Звона ће се претопити у споменике Антихристу. Цркве ће се претворити у музеје са сликама Антихриста из његове младости. Људи ће у сву вечност вапити за утехом. Али, пошто су одбацили јединог Утешитеља, Исуса, више неће бити никога другог да их теши. Читао сам у пророку Јеремији: "Пошто ме одбацисте, говори Господ, за вас више нема утешитеља". Човек је тада у свој својој неутешености изручен људима. Мислим да ће се хришћани прогласити срећнима,

па макар морали умрети. Имају Утешитеља у том стравичном времену.

Потресле су ме Исусове речи: "Људи ће издисати од страха и очекивања онога што долази на свет". А Откривење Јованово говори да ће Антихрист испунити свет трубачима и заставама. Помислих, какве везе имају ове две ствари? С једне стране, говори се о страху и чекању, а онда, ипак, о великим успесима. Али, откако сам доживео 1933. годину, знам да свет, ипак, са страхом очекује онога што долази.

Но, када Антихрист буде на врхунцу своје моћи, када буде ликовео и мислио да је изиграо Исуса, Бог ће ступити на сцену. Исус се враћа у слави! Неће Антихристу рећи много. Уништиће га дахом својих уста!

Што су времена мрачнија, што су уочљивије ове језиве црте сметености људи и царства Антихриста, то више ће људи, који читају Библију, дићи своје главе. Они очекују Исусов повратак.

3. Догађања после Исусовог доласка

Библија осликава још неколико великих ствари. Прво говори да ће Исус на овој земљи као краљ владати хиљаду година. Вероватно је и то сликовити језик и значи да ће Исус владати дуго времена. Мени се то савршено уклапа. Прво ће се разоткрити људска сметеност. Затим, следи последњи покушај људског пркоса да избави свет. Онда ће мој Цар завладати. А он уме да влада! Дођите једном у домове где Исус царује. Да, већ и данас има кућа у којима Исус влада. Већ при уласку у такве домове осећате да у њима влада нека друга атмосфера!

Познавао сам један млади брачни пар. Једног дана дошао ми је човек и рекао: "Желео бих да капитулирам пред Богом. До сада сам га порицао, јавно сам говорио против њега. Сада то више не могу. Али, мој брак је

пропао. Хтео сам целом свету да покажем како је могуће и без Бога живети у срећном браку. А сада је све пошло наопако. Потукли смо се над мртвим телом нашег првог детета. И сада знам да је Бог против нас. Предајем се!” Сахрана детета је била потресна. С једне стране дечијег ковчега човек са својом породицом. Прекопута лепа млада жена, закупљена у свом страху. Две стране – два света, а између њих мртво дете. Трајало је више од годину дана, док и жена није дошла веровању у Исуса Христа. Нећу заборавити како ми је у писму, једног ускршњег јутра, написала да је Господ и у њеном срцу васкрснуо. И онда су се још једном венчали. Кренули су испочетка. Били су веома самостални и интелигентни људи. Сада је све било предивно. Он ми је то овако објашњавао: ”Видите, код нас је раније све ишло наопако”. Прекинуо сам га питањем: ”А зашто сада све иде онако како треба?” Усхићено је одговорио: ”Зато што сада код нас влада Исус. Моја жена више не говори да она влада, а ни ја не кажем да ја владам. Сада и она и ја прво питамо шта Исус жели! Тада све иде како треба”. Схватио сам да ако Исус већ овде тако дивно влада у нашим домовима, шта ће тек бити када буде био цар целе земље! То хиљадугодишње царство биће нешто предивно.

После Исусове владавине срећно човечанство још једном ће бити стављено на испит, да се види да ли су људска срца истински измењена. Ђаво ће тада, дословно, бити одрешен и јасно ће се показати да се човечије срце, заправо, није променило и да је човечанство остало оно старо. Библија само наговештава да ће доћи до последње побуне против Бога. И, онда долази крај света. Сунчев систем ће експлодирати. Небо и Земља ће проћи. Читамо: ”И видех велики бели престо и онога што седи на њему... И видех мртваце, велике и мале, где стоје пред престолом, а књиге се отворише! И једна

друга књига би отворена, то је књига живота. И ко год се не нађе уписан у књизи живота, би бачен у огњено језеро”.

Једном ме је неко питао: ”А где ће стајати тај престо, када све буде прошло?” На то сам одговорио: ”То није твоја брига. Боље се брине о томе да ли ћеш и ти стајати пред престолом”. Могуће је пропасти. Више бих волео да те страшне истине нема у Библији. Али, постоји страшна могућност у нашем животу. Можемо бити изгубљени за сву вечност!

Уз ово, да вам испричам причу. На једном шкотском двору окупило се друштво. Разговор је дошао и на хришћанство. Гости су седели око отвореног камина у којем је горела ватра. Тада један старији, елегантни господин, рече домаћици: ”По вашим речима, закључујем да сте хришћанка. Да ли стварно верујете у оно шта у Библији пише?” ”Да!”. ”И да ће мртви васкрснути?” ”Да!” ”И да ће се свима нама судити?” ”Да!” ”И да ће они који се не нађу у књизи живота отићи у пакао?” ”Да! Ја то верујем!” Човек је прешао преко себе. У углу је висила крлетка с папагајем. Извади папагаја и као да ће птицу бацити у ватру. Преплашена госпођа ухвати га за руку: ”Шта то радите? Јадна птица!” Господин се на то насмеја и рече: ”Чујте, вама је жао ове јадне птичице. А ваш, такозвани, Бог љубави баћиће милионе људи у пакао! Чудан ми је то Бог љубави!” За тренутак је завладала тишина, а онда је домаћица рекла: ”Варате се. Бог никога не баца у пакао. Ми сами, добровољно, јуримо у њега. Бог жели да се сви људи спасе!”

Библија нам приказује потребну слику последњег суда. Видимо Божији судијски престо. ”И видех мртваце, велике и мале, где стоје пред престолом”. Како се људи опиру овој поруци суда. ”То није истина!” Једног мог младог пријатеља у фабрици је неко упитао: ”Да ли стварно верујеш у последњи суд?” ”Да, верујем!” Други

се ругао: ”Ма, хајде! Колико људи сада живи? А колико их је живело? Замисли да ће се сваком појединцу судити. Замисли колико ће то трајати!” На то ће младић: ”У тај час имаћемо много времена. Та, нећемо више ништа имати пред собом!”

Да, Бог ће и тада имати времена за нас, показујући нам, последњи пут, да нас узима озбиљно и судиће свакоме од нас појединачно. Бог нам је показао да нас схвата озбиљно, када је његов Син за нас умро. А ако ви свој живот не узимате озбиљно и у греху га лакомислено одбацујете – Бог и то узима озбиљно. То ће се открити на дан последњег суда.

Библијска визија завршава овако: ”И видех ново небо и нову Земљу, на којој правда живи”. Библија, даље, описује тај нови свет речима које превазилазе наше разумевање. Једно се кристално јасно истиче: Бог је дошао своме циљу. А они који су уписани у књизи живота, насељаваће нови свет и биће равни Божијем Сину. Свет без полиције, без бола, без греха, без смрти! Прочитајте то сами, то предивно поглавље књиге Откривења 21 и 22. То су натприродне слике које превазилазе нашу представу, јер ми познајемо само свет греха, патње и смрти. Ја желим да учествујем у том новом Божијем свету! А ви?

4. Или-или

Желео бих изнад свега да вам дам завршну слику. Видите, што више проучавамо ову завршну слику из Библије, то ме више потреса чињеница да ће на крају постојати само две врсте људи: избављени и неизбављени. А ако ви кажете: ”На целом свету једва да је коме стало до Исуса”, онда свима одговарам да постоје и многи изгубљени! Наши очеви су се молили: ”Ако ће ући мали број, дај да будем међу њима”.

Прво реч-две о изгубљенима. Мој пријатељ Паул Хумбург једном је овако причао: "Сањао сам да је дошао судњи дан. Чуо сам како Исус тера изгубљене од себе: 'Идите од мене, проклети!' Тако то пише у Библији. И видео сам како одлазе, погнуте главе, преплашени и очајни. Онда сам приметио како је један упитао другог: 'Јеси ли је и ти видео?' 'Да, одговори други. Видео сам руку која нас је терала. Била је прободена. Била је на крсту прободена за нас, али смо је презирали. А сада смо с правом изгубљени људи".

Чујте, умро је и за вас. Свеједно да ли у нешто верујете или сте безбожници, знајте, Исус је умро и за вас! Дођите том Господу. А ако кажете: "Грешник сам", онда само могу одговорити да он тражи управо грешнике. Та, других људи и нема. А када неко тврди да је добар, онда лаже да све пршти. То су најизгубљенији људи и уопште више не примећују да су изгубљени.

А сада реч-две о избављенима. Видите, у опису Библије о будућем свету, читамо да је нови главни град Јерусалим саграђен на дванаест огромних драгуља. А на тих дванаест драгуља написана су имена дванаест апостола, сведока Еванђеља. Једном сам себи замислио овако: на драгуљима пише Петар, Јован, Јаков... А на једном пише Матеј. Знате ли ко је био тај Матеј? Био је страشان непоштењак, шверцер и варалица. Док је тако једнога дана обављао своје прљаве послове, Исус је пролазио и позвао га да га следи. Леви је је, тако се раније звао, оставио све и пошао за Исусом. Видео је како је Исус умро за њега. Доживео је Исусово васкрсење. Доживео је његов повратак у невидљив свет. Доживео је да је Исус испунио своје обећање и послао Светог Духа.

Касније су му пријатељи предложили: "Та, ти си толико тога доживео са Исусом, запиши то!" Матеј је то и урадио. И тако је настало Еванђеље по Матеју, које

имамо у Библији и по којем су милиони људи нашли Исуса. Његово ново име – Матеј налази се у новом свету на истакнутом месту. Име тог прљавог момка кога је Исус избавио. Толико је снажна милост Исуса Христа! Толико снажно спасава!

А та милост жели сада да у вама започне своје дело. Немојте јој се опирати! Ради се о вашем спасењу за сада и за сву вечност!

Каква је корист од живота са Богом?

Наша тема гласи: Каква је корист од живота са Богом? То бисмо могли и овако рећи: Исплати ли се бити хришћанин? Да вам, прво, цитирам један библијски стих. У посланици Ефежанима читамо: "Нека је благословен Бог и Отац Господа нашега Исуса Христа, који нас је у Христу благословио сваким духовним благословом на небесима!" Овај стих на предиван начин говори о богатом благослову хришћана по Христу. Али, пре него што кажем нешто о самој теми, да најпре рашчистимо неке предуслове.

1. Живот са Богом није никаква илузија

Прво што желим рећи, јесте чињеница да живот са Богом није никаква илузија. Нека вам је то јасно од самог почетка.

Као пастор у велеграду сусретао сам најразличитије људе. Недавно сретнем једног младића и говорим му: "Човече, какав би твој живот могао да буде, само када би га предао Богу!" На то ће он: "О, пасторе Буш, како би било да останете с обе ноге на земљи. Та, Бог уопште не постоји!" Ја се чудим: "Заиста? То је најновије што сам чуо!" Он ми одговара: "Слушајте добро! Знате, људи су се раније осећали веома беспомоћни пред природним силама. И онда су себи измислили неке моћне силе, које би им могле помоћи. Једни су ту силу назвали Алах, други бог, трећи Јехова, четврти Буда, пети... ко зна како још. Али, у међувремену је утврђено да је то све била само претпоставка и да је небо празно". Ето, тај младић ми је одржао леп говор. Пошто је завршио, одвратих: "Драги мој младићу, ти уопште не познајеш Исуса!" "Исус! Та, и он је само један од великих

оснивача религија”. Ја му објасних: ”Нетачно. Драги мој, то је страшна штампарска грешка. Рећи ћу ти ко је Исус. Тек откако познајем Исуса, знам да је Бог жив. Без Исуса не бих ништа знао о Богу!” И онда сам му објаснио ко је Бог.

Ко је Исус? Да вам то објасним на једном примеру.

Видите, много тога сам пропатио у свом животу. Био сам често у затвору, не зато што сам украо неку сребрну кашику, већ због своје вере. У Трећем рајху нису волели омладинске проповеднике и тако су ме затварали у страшне затворе. Једном сам био у нарочито страшном затвору. Читава грађевина је била од бетона, а зидови су били толико танки да се чуло када би неко доле кашљао, или када би на трећем спрату неко пао са кревета. Седео сам у тој малој, узаној рупи. Тада чух како у суседну ћелију доводе новог затвореника тајне државне полиције. Тај човек мора да је био сав очајан. Кроз танки зид сам могао чути како ноћу на свом лежају плаче. Често сам слушао његове уздржане јецаје. Страшно је то када мушкарац плаче. Преко дана нисмо смели да лежимо на кревету. Онда сам чуо како хода горе-доле, два и по корака горе, два и по корака доле, попут животиње у кавезу. Понекад сам чуо како стење. А ја сам у својој ћелији имао Божији мир. Знате, Исус је дошао у моју ћелију. И када бих чуо очај оног човека, помислио бих да морам к њему, морам да разговарам с њим. На крају крајева, зар нисам душебрижник! Позвао сам чувара и рекао му: ”Чујте, ту поред мене је неки очајник. Пропашће у свом очају. Ја сам свештеник. Пустите да разговарам с њим”. Одговорио је: ”Добро, питаћу за то”. Након једног сата се вратио. Молба није одобрена. Никада нисам видео свог суседа, иако ми је био, тако рећи, надхват руке. Не знам како је изгледао, да ли је био млад или стар. Осећао сам само његов ужасан очај. Можете ли то себи представити? И поне-

кад сам стајао пред зидом и мислио: само када бих могао да срушим овај зид и да одем том човеку. Али, нисам могао да пробијем зид, колико год бих по њему ударао.

А сада, слушајте пажљиво! У таквој ситуацији налази се живи Бог. Створитељ неба и земље. Ми смо затвореници у свом видљивом, тродимензионалном свету. Бог је сасвим близу. Библија говори: "Окружујеш ме са свих страна". Бог нам је надокхват руке. Али, између њега и нас је зид једне друге димензије. До Божијег уха допире сав јад овога света. Он чује псовање огорчених, плач усамљеног срца, бол оних који стоје крај гробова, уздисаје оних који пате због неправде, као што је до мене допирало уздисање оног очајника из суседне ћелије. А замислите сад ово! Бог је могао да учини оно што ја нисам. Бог је једнога дана срушио зид између себе и нас и дошао к нама у наш видљиви свет у своме Сину Исусу! Схватате ли? У Исусу, Божијем Сину, Бог је дошао к нама, у сву нашу прљавштину и сву беду нашега живота. Откако сам упознао Исуса, знам да је Бог жив! Имам обичај да кажем: откада је Исус дошао, порицање Бога је пуко незнање!

А сада морам да говорим о том Исусу. Најрадије бих на својим предавањима приповедао само о Исусу, али вечери би биле прекратке за овај величанствени и предивни материјал. Дакле, Исус се родио у Бетлехему. Растао је и постао човек. Споља се на њему није видело ништа од његове божанске славе, а ипак је привлачио људе. Осећали су да им се у њему приближила Божија љубав и милост.

Земља Канаан, у којој је Исус живео као припадник свога народа Израела, била је под окупацијом римских трупа. У граду Капернауму градски командант био је римски капетан. Знате, Римљани су веровали у многе богове, али у стварности нису веровали ни у једног.

Овом римском капетану веома је омилио један од његових слугу, који се на смрт разболео. Довео је лекаре, али ниједан му, није могао помоћи. Видео је да ће му слуга умрети. А онда се сетио: "Толико сам слушао о том Исусу. Можда би он могао да помогне. Идем к њему". И тако је овај неверник, незнабожац, кренуо да потражи Исуса. Моли га: "Господе Исусе, мој слуга је болестан. Можеш ли да га оздравиш?" Исус је одговорио: "Да, ево идем с тобом". На то ће капетан: "Није потребно да идеш са мном. Када ја издам наређења, она се одмах извршавају. Реци и ти само реч и оздравиће мој слуга". Као да је овај незнабожачки капетан рекао: ти можеш и немогуће учинити могућим. Ти сам си Бог. Исус се окренуо и рекао: "Овакву веру као код овог атеисте, нисам нашао ни у Израелу". Значи да такву веру као код овог атеисте није нашао у читавој цркви. Разумете ли? Овај незнабожачки капетан је схватио да је у Исусу Бог дошао к нама.

Морате познавати догађаје о Исусу. Молим вас, молим вас усрдно, набавите себи Нови завет. Читајте за себе Еванђеље по Јовану, а затим друга еванђеља, па тако даље. То су предивни догађаји с Исусом. Не знам ниједан илустровани часопис који доноси тако дивне догађаје као што их доноси Нови завет.

Међутим, Исус, Божији Син, није дошао на свет само зато да излечи неког болесног слугу, потврђујући и објављујући тиме да постоји Бог. Желео је више. Дошао је да би људи нашли мир с Богом.

Видите, између Бога и човека не само да се испречио зид оне друге димензије. Између Бога и вас, између Бога и мене диже се још један сасвим други зид. То је зид наше кривице. Да ли сте некога слагали? Да? Онда сте већ подигли један камен између Бога и себе. Да ли сте живели без Бога, један дан без молитве? Да? Још један камен више. Нечистота, прељуба, крађа, обесвећење

недеље и хиљаду других ситних ствари. Сваки пут, сваким кршењем Божијих заповести додавали смо још један камен. Тако смо сви заједно градили тај зид који раздваја људе од Бога. А Бог је свети Бог. Схватате! Када кажем Бог, онда се неизоставно јавља питање мога греха и моје кривице. Ово питање мора да се реши. Бог схвата сваки грех смртно озбиљно. Познајем људе који кажу: "Бог се сигурно радује што ја уопште у њега верујем". За име света, то није довољно. "И ђаво верује у Бога". Он сигурно није атеиста. Он и те како добро зна да Бог живи. Али, он нема мир с Богом. Мир с Богом имам тек када је уклоњен зид мога греха и моје кривице између мене и Бога. И Исус је зато дошао. Он је срушио зид наше кривице. Због тога је допустио да га прибију на крст. Знао је да неко мора да поднесе суд светога Бога за грехе људи – и мене. Да то кажем овако: или Вилхелм Буш или Исус. И онда је он, недужан син живога Бога, Исус Христ, узео моју осуду на себе. И вашу осуду.

Сада бих желео да пред вашим очима насликам Господа Исуса на крсту. То ми је најдража слика на свету. Ено га, виси онај по коме је Бог развалио зид и дошао у наш свет јада и беде. Ено га како виси онај о коме Библија говори: "Бог је ставио на њега грехе свих нас". Ено га како виси онај који носи на својим раменима све оно камење кривице – камење сваког нашег греха. Ено га где виси онај који је учинио оно што нико од нас не може. Он отклања камење греха. Сами прочитајте то у Библији. На крсту се обистинило пророчанство: "Казна је била на њему, нашега мира ради".

Да вам то објасним на други начин. Имам једног драгог пријатеља у Швајцарској, с којим сам пошао на предивно путовање. Након заједничког ручка добили смо рачун. И онда смо говорили: "Један од нас мора да плати. Онај ко има дубљи џеп". Наравно, смео сам да

кажем: "Ханс, ти ћеш платити, зар не? Хајде, вади новчаник!" Схватате, један мора да плати. За сву нашу кривицу пред Богом, за све наше грехе и преступе, један мора да плати. Или верујете да Исус за вас плаћа – или морате сами платити. Али, морате платити за сваку кривицу. Видите, због тога ми је Исус толико важан. Држим га се тако чврсто, јер је он уместо мене платио!

А тај Исус није остао мртав. Не! И то је оно предивно. Три дана по његовој смрти неки човек стоји дубоко замишљен и пита се шта је сада, у ствари, с тим Исусом? Сада је мртав. Видео је како су га положили у гроб и како су на отвор навалили велики камен. Да ли је био Божији син или није био Божији син? Човек се звао Тома. И усред његовог размишљања чује како његови пријатељи кличу: "Човече, он живи! Зашто гледаш тако тужно? Он живи!" "Ко живи?" "Исус!" "Немогуће!" "Могуће! Видели смо његов празан гроб. Можемо да посведочимо, да се закунемо. И, још нешто, срели смо га!" "Има ли тако нешто, мисли Тома, да човек васкрсава из мртвих? Ако је то истина, онда је он Божији син, онда га је Бог потврдио!" Али, Тома је прави скептик, па каже: "Толико пута су ме изиграли у животу. Више не верујем док не видим!" Једном, на путу, говорила ми је кондуктерка с којом сам разговарао о Исусу: "Ја верујем само у оно што могу да видим". Тако, управо тако, размишљао је и Тома. А онда је изјавио: "Док не будем видео на његовим длановима трагове ексера и док не ставим своје прсте у његове ране, нећу веровати!" Други ученици су могли да говоре до миле воље. Тома је понављао и понављао да не верује. Осам дана касније био је поново са својим пријатељима. Одједном је Исус међу њима. "Мир вам!" Онда се окренуо Томи и рекао: "Тома, дођи, дај своје прсте и опипај моје руке и пружи своју руку и стави је

у моју рану. И не буди неверан, него веран!” Тада овај јадни, сумњичави Тома пада ничице и узвикује: ”Господе Исусе, мој Господе и мој Боже!”

Сада схватате када кажем да живот с Богом није никаква илузија. Бог није нешто неизвесно, као када, рецимо, кажемо: ”Тамо негде мора да постоји неки бог, али не знамо тачно. То нико не зна”. Не, стварност живота с Богом заснива се на сигурности да је Божији Син дошао и за мене умро и васкрснуо из мртвих. Зато сада могу сасвим поуздано знати да Бог јесте стварност! Морао сам ово да рашчистим, као први предуслов за нашу тему ”Каква је корист од живота с Богом”. Живот с Богом није илузија.

2. Како почети живот с Богом?

Људи ми често кажу: ”Пасторе Буш, ви сте, у ствари, срећан човек. Имате нешто што ја немам”. Ја одговарам: ”Не говорите глупости. И ви то можете имати. Исус је и за вас овде”. А онда се поставља питање: ”А како ћу доћи до живота с Богом?” Библија на ово питање јасно одговара једном једином реченицом: ”Веруј у Господа Исуса Христа”.

Како бих желео да вас могу довести веровању. Али, прво да вам објасним шта заправо значи веровати. Неки људи имају сасвим погрешну представу о веровању. Неко гледа на свој сат и каже: ”Тачно је седам и двадесет. То знам сасвим тачно”. Друга особа, која нема сат, говори: ”Верујем да је седам и двадесет”. Људи са речју веровати углавном мисле на неко несигурно знање, зар не? Шта значи ”веровати” када Библија каже: ”Веруј у Господа Исуса Христа!” Да вам то објасним на једном доживљају.

Држао сам једно предавање у Ослу, у Норвешкој. Једног суботњег јутра морао сам да се вратим авионом, јер сам већ следећег дана требао да говорим на великом

збору у Вуперталу. Све је кренуло наопако. Авион је имао један сат закашњења због магле. Онда смо узлетели у правцу Копенхагена, где сам требао да преседам у други авион. Када смо већ били изнад Копенхагена, пилот одједном скреће и лети у правцу шведске. Преко звучника нам објашњава да је Копенхаген сав у магли, па не можемо слетети. Летећемо за Малме. Ни за живу главу нисам желео у Малме. Шта ћу тамо? Хтео сам у Диселдорф. Та, морам да говорим у Вуперталу. Коначно, слећемо у Малмеу. Установили смо да је читав аеродром натрпан људима. А авиони још увек слећу један за другим. Малме је једини аеродром у читавом подручју без магле. Сви авиони сада лете овамо. Био је то само мали аеродром, и у згради није било више ниједне слободне столице. Спријатељио сам се с једним аустријским трговцем. Питали смо се шта ћемо сада? Можда ћемо још и сутра ујутру седети овде. Та, свакоме би то присело. Сви грде и питају, гунђају и мрште се, као што је то уобичајено у таквим приликама. Изненада чујемо преко звучника: Сада ће полетети једна четворомоторна машина према југу. Не зна се хоће ли слетети у Хамбургу, Диселдорфу или Франкфурту. Али, ко год жели ка југу, може да уђе. Била је то прилично несигурна ствар. Поред нас, виче једна жена: "Ја нећу ући. Плашим се". Ја јој кажем да она то и не мора. Мој Аустријанац каже да је лет кроз маглу несигуран. Ко зна да ли ће авион моћи да слети. Док жена виче, а Аустријанац сумња, видим пилота у његовој плавој униформи. Видим његово лице. Веома је озбиљно и усредсређено. Осећамо да зна колико је то одговоран посао. За њега то није никаква дечија игра. "Човече, њему можемо да се поверимо! Хајде, уђимо! Он није неки ветропир". Ушли смо у авион. Од тог тренутка нашег укрцавања, одвајања од чврстог тла и затварања врата авиона, били смо изручени овом

човеку. Али, имали смо поверење у њега. Поверио сам му свој живот. Слетели смо у Франкфурту и до куће сам путовао још целу ноћ. Али, дошао сам на циљ. Видите, то значи веровати. Веровати значи некоме се поверити.

Како доћи до живота са Богом? Веруј у Господа Исуса Христа. Хтео бих да вам кажем да се укрцате код Исуса. Сећате се, када сам се укрцао на авион, чинило ми се да би Аустријанац једном ногом радије остао на аеродрому. Али, то није било могуће. Могао је или остати, или потпуно да се повери пилоту. Тако је то и са Исусом. Не можете једном ногом да живите без Исуса, а другом да сте укрцани код њега. Тако нешто је немогуће. Веровати у Господа Исуса Христа, живети са Богом, могу само када потпуно уђем у ризик с њим. Морам му рећи: "Живот, Христе, узми мој, одсад нек' је сасвим твој!"

Да вас сада упитам: коме бисте се другом поверили, ако не Божијем Сину? Нико на овом свету није за вас учинио толико колико је учинио Исус. Толико ме је волео, да је за мене умро. И за вас. Нико нас није волео тако као он. И он је васкрснуо из мртвих. Зар да свој живот не поверимо ономе ко је васкрснуо? Та, безумници смо ако то не учинимо. Но, истога тренутка, када свој живот предам Исусу, ја сам се укрцао у живот с Богом. Радо певам овај стих:

"Предајем ти све, Исусе, све што знам и што имам!

Предајем ти све, Исусе, тело, душу, духа, све!

Предајем ти све, Исусе, чини са мном шта желиш!"

Колико бих желео да то буде и ваша одлука!

Ево још једног малог додатка. Видите, ако свој живот предате Исусу и ако желите да се код њега укрцате, ако желите да му се поверите, онда му то реците. Он је овде. Он је поред вас. Он вас чује. Реците му: "Господе Исусе, предајем ти свој живот". Када сам се, као безбожни, пропали млади мангуп, обратио и прихва-

тио Исуса, молио сам се: "Господе Исусе, предајем ти сада свој живот. Не могу да ти обећам да ћу бити добар. Ти мораш да ми поклониш ново срце. Имам лош карактер. Али, предајем ти све што имам и што јесам. Уради нешто са мном!" То је био онај час мога живота када сам се с обе ноге укрцао код Исуса и када сам му предао управљач свога живота, јер ме је он искупио својом крвљу.

Но, ако желимо напредовати у свом животу с Богом, а то понављам сваки пут, неопходно је да се држимо три важне ствари: да читамо Божију реч, да се молимо и да негујемо заједништво.

Видите, не можете припадати Исусу и онда да више ништа о њему не чујете. Морамо имати Библију или Нови завет и да петнаестак минута сваки дан у тишини читамо редом. Оно што не разумем, остављам по страни. Али, што чешће читам Библију, то ћу више схватити. Често ми се срце просто шири од радости и од спознаје да припадам овом дивном Спаситељу и да га смем објављивати. Не само да можемо имати живот с Богом, смемо да га поделимо и с другима.

Друга ствар је молитва. Исус вас слуша. Не морате да му држите лепе говоре. Довољно је да се молите попут оне домаћице: "Господе Исусе, данас ћу имати тежак дан. Мој муж је лоше расположен, деца су непослушна, имам велики веш, недостаје ми новца. Господе Исусе, ево, стављам сву ту збрку пред тебе. Дај да ми срце буде испуњено радошћу, јер имам живот од Бога. И молим те, помози ми да све ово преживим. Господе Исусе, хвала ти да могу потпуно да ти се предам". Схватате, Исусу могу све да кажем и смем да га молим: "Господе Исусе, дај да те боље упознам и да све више припадам теби".

Као треће, мом животу са Богом припада заједништво. Дакле, прикључите се онима који, такође, желе да

живе са Исусом. Недавно ми је неко изјавио: ”Хоћу да верујем, али никако не напредујем”. Саветовао сам му: ”Потребно је да се прикључите другим хришћанима”. А он: ”Али, они ми се не допадају”. ”Па, ту нема помоћи. Ако хоћете да једном на небу живите заједно, морате већ сада то да научите”.

Као дечак, познавао сам директора једне банке у Франкфурту, старог господина, који ми је много причао о својим младим данима. По завршетку студија, отац му је рекао: ”Ево ти толико и толико новца. Путуј кроз главне градове Европе”. Зар не бисте и ви хтели да добијете овакву понуду? Стари господин ми је даље причао: ”Знао сам да се у великим градовима веома лако пада у грех и срамоту. А ја сам желео да припадам Исусу. Зато сам у своју торбу упаковао и свој Нови завет. И сваки дан, пре напуштања хотелске собе, хтео сам да чујем глас Господа Исуса и да с њим разговарам. А где год сам био, хтео сам да пронађем хришћане. И свуда сам пронашао Исусове ученике – у Лисабону, Мадриду, Лондону... Најтеже је било у Паризу. Дуго сам се распитивао за особу која припада Исусу и чита Библију. Када сам се спустио низ степенице једне обућарске радионице и упитао: ’Познајете ли Исуса?’ очи обућара су засветлиле. Рекао сам му: ’Доћи ћу свако јутро код вас да се заједно молимо. Смем ли?’ ” Толико му је била важна ова трећа ствар. Желео је да има заједништво са хришћанима, јер је стварно хтео да буде хришћанин.

Ето, то сам морао да рашчистим. Дакле, од када је Исус дошао, живот с Богом није илузија. Како доћи до живота с Богом? ”Веруј у Господа Исуса Христа!”

Да пређем на оно главно питање:

3. Какве користи имам од живота с Богом?

Драги пријатељи, када бих хтео да вам испричам све што човек има од живота с Богом и у заједништву с

Исусом, још бих и о Божићу причао о томе. Толико користи имамо од тога.

Нећу заборавити речи мог оца, када је у 53. години био на самрти. Биле су то, иначе, његове последње речи: "Ти, Вилхелме, реци свим мојим пријатељима и познаницима колико ме је Исус усрећио и учинио блаженим у животу и у смрти". Знате, ако је неко на самрти, више не говори никакве фразе. А кад неко пред своју смрт каже "...колико ме је Исус усрећио у животу и у смрти", онда вас прође језа. Како ће изгледати ваше умирање?

Као млади пастор доживео сам у Рурској области нешто веома лепо. На једном великом скупу, неки веома учен господин два сата је доказивао како Бог уопште не постоји. Показао је сву своју ученост. Сала је била препуна људи. Од дима једва да сте видели прст пред носом. Нису недостајале ни овације: "Ура! Нема Бога! Можемо радити шта нам је воља!" Када је говорник, после два сата, завршио, устао је водитељ и рекао: "Време је за дискусију. Ако неко жели да говори, нека се јави". Наравно, нико се није усудио. Свако је мислио да се овако ученом човеку нико не може супротставити. Сигурно је да се многи присутни нису с њим слагали, али ко би се усудио попети на подијум, када пред собом има хиљаде људи који говорнику аплаузом одобравају. Ипак, неко се јавио. Тамо у позадини, седи једна стара бакица, са црном капицом на глави, каквих има много у Рурској области. Водитељ је упитао да ли жели нешто рећи. Бака одговори: "Да". "Е, онда морате доћи напред". Бака каже: "Без бриге. Идем". Била је то храбра жена. Било је то негде око 1925. године. Дакле, стара бака маршира напред на подијум, стаје за говорницу и почиње: "Господине говорниче, ви сте сада два пуна сата говорили о вашем неверовању. Допустите ми сада да ја говорим пет минута о свом веровању. Хоћу да вам

кажем шта је мој Господ, мој небески Отац за мене учинио. Видите, била сам још сасвим млада, када је мој муж настрадао у руднику. Донели су ми га мртвог у кућу. Остала сам сама са троје мале деце. Тада социјално осигурање још није функционисало. Могла сам да очајавам док сам стајала крај леша мога мужа. Видите, и тада ме је мој Бог утешио, као што ме није могао утешити ниједан човек. Оно што су ми људи говорили ушло је на једно ухо, а на друго изашло. Али он, живи Бог, утешио ме је. И онда сам му рекла: 'Господе, сада мораш ти мојој деци да будеш отац'. (Жена је стварно умела потресно да прича). Често нисам знала одакле ћу сутрадан узети новац да децу нахраним. Онда сам то опет рекла свом Спаситељу. 'Господе, знаш како сам јадна. Помози ми сада!' " Окренувши се сада говорнику, старица је наставила: "Никада ме није изневерио. Никада! Пролазила сам кроз густу мрак, али ме никада није оставио на цедилу. А Бог је урадио још и више. Послао је свога Сина, Господа Исуса Христа. Он је за мене умро и васкрснуо и својом крвљу ме је очистио од свих мојих греха. Да, сада сам стара жена. Ускоро ћу умрети. И видите, дао ми је сигурну наду у вечни живот. Када овде затворим очи, пробудићу се на небу, зато што припадам Господу Исусу. Све ово је он урадио за мене. А сада питам вас, господине говорниче шта је ваша невера учинила за вас?" Говорник је устао, потапшао старицу по рамену и рекао: "Ах, тако старој жени не желимо одузети њену веру. Добра је она за старе људе". Но, требали сте видети нашу стару баку. Енергично је одмахнула руком и рекла: "Не, не, немојте се шалити са мном. Упитала сам вас нешто, господине говорниче, и одговорите ми. Рекла сам вам шта је мој Господ за мене учинио. А шта је ваше неверовање за вас учинило?" Велика недоумица. Бака је била мудра жена!

А када се данас напада Еванђеље са свих страна, намеће ми се питање: Шта, заправо, имате од свог неверовања? Не чини ми се баш да људи због њега имају мир у срцу и да су срећнији. Не, моји пријатељи!

Какве користи од живота с Богом? Ево, рећи ћу вам то веома лично. Ја уопште не бих издржао да у свом животу по Исусу немам мир с Богом. Било је часова када сам мислио да ће ми се срце сломити. Данас сам, рецимо, чуо да се овде у суседству догодила тешка несрећа, која је две породице завила у црно. Ако сам добро чуо, децу је прегазео аутомобил. Како брзо може да нас снађе нека несрећа. Тада ућуте све велике речи. Својим умом пипамо по мраку и питамо зар нема никога ко ми може помоћи? Видите, у таквим животним ситуацијама долази до изражаја шта имамо од Исуса. На дан нашега венчања рекао сам својој супрузи: "Жено, желим себи шест синова и сви треба да свирају у трубу". Све сам ја то тако лепо замислио – дувачки оркестар у кући. Знате, добили смо шесторо деце, четири лепе кћерке и два сина. Више немам ни једног сина. Обојицу ми је Бог узео на страشان начин. Прво једног, а затим и другог. Никада то нећу разумети. Цели живот сам, као омладински пастор, имао посла са дечацима, а моји рођени синови... Још се сећам како сам код пријема вести о смрти другог сина трчао горе-доле и осећао као да ми је неко забио нож у срце. И онда су долазили људи и говорили речи утехе. Али, оне нису продрле у срце. Нисам их ни запамтио. Нису деловале. Та, био сам омладински пастор и знао сам: вечерас морам у омладински дом. Треба радосно да говорим Божију реч скупу од 150 младића. А моје је срце крварило. И онда сам се закључао у своју собу. Пао сам на колена и молио сам се: "Господе Исусе, ти живиш! Молим те, заузми се сада за мене, једног пастора". И онда сам отворио свој Нови завет и читао: "Исус

говори: 'Остављам вам мир, дајем вам свој мир' ” Знао сам да он држи своје обећање, па сам га замолио: ”Господе Исусе, не могу сада да разумем зашто си ми то учинио, али дај ми тај мир. Испуни моје срце тим миром”. И, учинио је управо то. Заиста! Ево, ја вам то овде сведочим!

И ви ћете га требати, када вам више ниједан човек не буде могао дати утеху. То је дивно! Када вам више ниједан човек не може помоћи, онда је утеха што познајете Исуса, који нас је својом крвљу на крсту откупио и који је васкрснуо. Дивно је када му можете рећи: ”Господе, подари ми свој мир”. Мир који он даје јесте попут моћне реке која се улива у срце. То важи за најтежи час нашега живота, када идемо у сусрет смрти. Како ће једном изгледати ваше умирање? Ту вам не може помоћи нико жив. Мораћете једном да пустите и ону најдражу руку. Како ће то бити? Доћи ћете пред Божије лице. Хоћете ли својим гресима да станете пред Бога? Знате, када држите снажну Исусову руку и када знате да вас је он искупио својом скупоценом крвљу и да вам је опроштена свака кривица, онда можете блажено умрети.

Шта нам користи живот са Богом? Да вам набројим:

- мир с Богом,
- радост у срцу,
- љубав према Богу и према ближњима,
- чак и према непријатељима, према онима који ми иду на живце,
- утеха у несрећи,
- свакога дана сунце ми сија,
- имам сигурну наду у вечни живот,
- имам Светог Духа,
- имам опроштење греха,
- стрпљење ... могао бих да причам још и још.

Да завршим једним стихом, којег много волим:

"Срећна сигурност – Исус је мој!
Њему сам дао сав живот ја свој!
Наследник Спаса, срећан сам ја!
Рођен од Духа, крвљу опран!
То је мој живот, песма је то,
Хвалити тебе, о Боже мој!"

Дивно је бити својина Спаситеља. Желим вам то велико богатство, ту једину праву срећу!

** Ово је било последње предавање пастора Буша. Одржао га је 19. јуна 1966. године на острву Риген (*Rügen*). На повратку с ове евангелизације Бог га је позвао себи.

Вилхелм Буш (*Wilhelm Busch*)

био је један од најпознатијих немачких евангелизатора пре и после другог светског рата. Његов искрен и непосредан начин навештавања библијских истина привлачио је хиљаде људи на његове евангелизације.

Буш је био уверен да је Еванђеље Исуса Христа најважнија и најзначајнија порука свих времена. У својим проповедима и списима уверљиво и привлачно даје библијске одговоре на многа животна питања како старих, тако и младих, богатих или сиромашних, образованих или необразованих људи.

Вилхелм Буш родио се 1897. године у немачком граду Вупертал-Елберфелду (*Wuppertal-Elberfeld*). Своју младост провео је у Франкфурту на Мајни, где је и завршио универзитетске студије. Теологију је студирао у Тибингену (*Tübingen*). Спаситеља Исуса Христа сусреће на ратишту. Предаје му свој живот. Овај радикални корак променио је смер његовог живота, а утицао је на многе људе којима је пуномоћно и одушевљено до краја свог живота сведочио о стварности постојања Бога.

За време Трећег рајха нацисти су га због његове вере и бескомпромисног става често хапсили и затварали. По завршетку другог светског рата наставља своју службу као путујући евангелизатор, неуморно објављујући поруку о Исусу Христу. Након једне такве евангелизације, 1966. године, Господ га је позвао к себи.

Поштовани читаоче!

Прочитана књига Вам објашњава истине Светог писма и доноси вест о спасењу кроз Исуса Христа. Можда су Вам се приликом читања појавила нова питања и желите да више сазнате о истинама Светог писма. Ако је тако, можете веома лако и бесплатно наручити додатне књиге са верском садржином, које Вам нудимо.

Ми смо хришћанска верска организација, која има за циљ да донесе Еванђеље, то јест радосну вест о Христу, у сваку кућу у нашој земљи. Ако желите да сазнате нешто више о нашем деловању пишите нам.

На наруџбеници означите жељени предмет, одсеците је и пошаљите на нашу адресу:

Еванђеље у сваку кућу

пп 3

11000 Београд

НАРУЏБЕНИЦА БЕЗ ОБАВЕЗА

Пошаљите ми бесплатно:

- Књжицу: „Да ли је Библија још увек савремена?“
- Библијски дописни течај: „Живот Исуса Христа“
- Библијски дописни течај: „Зашто баш Христ?“
- Аудио касету са верким садржајем.
- Информације о „Еванђељу у сваку кућу“.

Пошиљалац:

Име и презиме

Адреса

Вилхелм Буш:

**Исус
наша судбина**

SERB

77n